

မာတိကာ

- နိဒါန်း	၆
၁။ မစ္စတာ ရှားလော့(က)ဟုမ်း(စ်)	၇
၂။ ဘတ်စကာဗျိုလ်တို့၏ ကျိန်စာသင့်ခြင်း	၁၅
၃။ နက်နဲသော ပြဿနာ	၂၈
၄။ ဆာ ဟင်နရီ ဘတ်စကာဗျိုလ်	၄၀
၅။ ပြတ်နေသော ချည်မျှင် နှစ်မျှင်	၅၃
၆။ ဘတ်စကာဗျိုလ် အိမ်ကြီး	၆၅
၇။ မဲရီးပစ် အိမ်ကြီးမှ စတေပလ်တန်တို့ လူစု	၇၆
၈။ ဒေါက်တာဝက်ဆင်၏ ပထမ အစီရင်ခံချက်	၉၁
၉။ ဒေါက်တာဝက်ဆင်၏ ဒုတိယ အစီရင်ခံချက်	၉၈
- ကွင်းပြင်ပေါ်မှ အလင်းရောင်	၉၈
၁၀။ ဒေါက်တာဝက်ဆင်၏ ဒိုင်ယာရီမှ ကောက်နုတ်ချက်	၁၁၇
၁၁။ ကျောက်ဆောင်ပေါ်က လူ	၁၂၆
၁၂။ ကွင်းပြင်ပေါ်၌ သေဆုံးခြင်း	၁၄၀
၁၃။ ကျော့ကွင်းထောင်ခြင်း	၁၅၇
၁၄။ ဘတ်စကာဗျိုလ် ရွေးကြီး	၁၇၀
၁၅။ ပြန်လှန် စစ်ဆေးခြင်း	၁၈၅

နိဒါန်း

ဘတ်စကာဗိုလ်ချုပ်ကြီးဝတ္ထုကို စုံထောက်မောင်စံရှား အမည်ဖြင့် ဘာသာပြန်ဆိုခဲ့ဖူးသော်လည်း အင်္ဂလန်မှ အဖြစ်အပျက်ကို မြန်မာပြည်သို့ ရွှေ့ပြောင်းသယ်ယူရခြင်း ဖြစ်သောကြောင့်၊ သိမ်မွေ့သော အခြင်းအရာတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း အပြည့်အစုံ မပါလာဘဲ အပြောင်းအလွဲအားဖြင့် အချို့အဝက်မှာ ကတ်သတ်ကျန်နေရစ်သည်ကို တွေ့ကြရပေသည်။ အိမ်တစ်ဆောင်ကို ရှုခင်းသာယာသော ကုန်းမြင့်မှ တစ်နေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့ ဆောက်လုပ်သည့်အခါ၊ ကျင်လည်သော ဗိသုကာသည် မချို့မယွင်းအောင် ဖျက်ယူ ရွှေ့ပြောင်းနိုင်သည် ဆိုစေကာမူ၊ ကုန်းမြင့်ကလေးမှာ မပါလာတော့သည် ဖြစ်၍ အိမ်ပေါ်မှ တွေ့မြင်ရသော ရှုခင်းသည်လည်းကောင်း၊ ကုန်းမြင့်ပေါ်၌ စွင့်စွင့်မတ်မတ် သပ်ရပ်လှသော မြက်ခင်းသည်လည်းကောင်း နောက်တစ်နေရာတွင် မတွေ့မမြင်ရတော့ချေ။

မောင်စံရှား အဖြစ်နှင့် ဖတ်ရသူတို့ အဖို့မှာလည်း ဖတ်ပြီးပြီ ဖြစ်သဖြင့် ဖတ်ရန်မလိုဟု မအောက်မေ့ထိုက်ပေ။ ကြက်သားကို ကြော်၍ စားဖူးသော်လည်း နီနီရဲရဲကလေးဖြင့် ကင်ထားသည့်အခါ တစ်မျိုး မွေးကြိုင်၍ အရသာထူးပြန်သကဲ့သို့ ရှိတတ်ပေသည်။

အင်္ဂလိပ်စာကို လုံလောက်စွာ မတတ်သဖြင့် အလေ့အကျင့် ပြုလိုသူတို့ အဖို့မှာလည်း အချို့စကားလုံးများ၏ သိမ်မွေ့သော အနက်အဓိပ္ပာယ်များကို မည်ကဲ့သို့ ပြန်ဆိုထားသည်ဟူ၍ အရေးယူသင့်က ယူကြစေရန် သင်ခန်းစာ တစ်ရပ်ကဲ့သို့ ဖြစ်စေနိုင်ပေလိမ့်မည်။

အခန်း ၁

မစ္စတာ ရှားလော့(က)ဟုမ်း(စ်)

မစ္စတာရှားလော့(က)ဟုမ်း(စ်)သည် နံနက်စာ စားရန် စားပွဲ၌ ထိုင်လျက် ရှိစဉ်၊ ကျွန်ုပ်သည် ဆောင်းမီးဖိုအနီးရှိ ကော်ဇောပေါ်တွင် ရပ်လျက် ယမန်ညဉ့်က ဧည့်သည်တစ်ယောက် မွေ့ကျန်ရစ်ခဲ့သော လမ်းလျှောက်တုတ်ကို ကောက်ယူ ကြည့်ရှုလေ၏။ ၎င်းတုတ်မှာ ခပ်တုတ်တုတ် ရှိ၍၊ သစ်သားဖြင့် ချောမွေ့စွာ ပြုလုပ်ထားလေသည်။ တုတ်၏ လက်ကိုင်အောက်၌ ငွေကွပ်တစ်ခု ပါရှိလေရာ၊ ၎င်းအကွပ်ပေါ်တွင် “၁၈၈၄ ခုနှစ် စီ-စီ-အိတ်(ချ) (C.C.H) ဝင် မိတ်ဆွေများထံမှ ဂျိမ်း၊ မော်တီမာ၊ အမ်-အာရ်-စီ-အက်(စ်) (M.R.C.S) ထံသို့” ဟူသော စာလုံးများ ထွင်းထားလေသည်။

ဟုမ်း ။ ‘ဘယ်နှယ်လဲ ဝက်ဆင်၊ ဧည့်သည်ရဲ့ တုတ်မှ ဘယ်လို ကောက်နုတ်ချက်များ ရထားသလဲ။ သူ့ကိုလည်း မတွေ့လိုက်ရ၊ သူ့ကိစ္စကိုလည်း ကျုပ်တို့ မသိလိုက်ရလေတော့ ကံအားလျော်စွာ တွေ့ရတဲ့ ဒီပစ္စည်းဟာ အတော် အရေးကြီးနေတယ်။ ဒီတော့ တုတ်ကို ကြည့်ပြီး လူကို ဘယ်လို အကဲဖြတ်သလဲလို့ ကြားစမ်းပါ ရစေလားဗျာ’

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

နပ် ။ ။(ကျွန်ုပ် မိတ်ဆွေကြီး၏ စဉ်းစားနည်းကို တတ်နိုင်သမျှ အတုခိုးလျက်) ‘သူ့ကို နှစ်သက်ကြတဲ့ အထိမ်းအမှတ် အဖြစ်နဲ့ ဒီလက်ဆောင် ပေးထားကြခြင်းကို တောက်ခြင်းအားဖြင့် ခေါက်တာမော်တီဗာဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ လူကြိုက်များတဲ့ ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ်၊ အရွယ်အားဖြင့် လူကြီးပိုင်း ရောက်ပြီလို့ ဆိုချင်တယ်ဗျာ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ကောင်းတယ်ဗျို့’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ဘာကြောင့်လဲဗျ’

နပ် ။ ။ ‘သူဟာ တောပိုင်းမှာနေပြီး အများအားဖြင့် ခြေကျင်လျှောက်တဲ့ ဝါသနာရှိတယ်လို့ ဆိုချင်တယ်ဗျာ’

နပ် ။ ။ ‘ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဒီတုတ်ဟာ မူလက တော်တော်ကောင်းသော်လည်း ကိုင်ပါများလွန်းလို့ ဗရချာ ဖြစ်နေတဲ့ အတွက် ဗြူသားဆရာဝန်တစ်ယောက် ဆိုလျှင် ကိုင်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူး။ တုတ်အများက သံအစွပ်ကလေးဟာ အများကြီး စားသွားတဲ့အတွက် သူကိုင်ပြီး တော်တော်ကြီး လမ်းလျှောက်ထားတယ်လို့ ဆိုချင်တယ်ဗျာ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘နေရာကျပါဗျာ’

နပ် ။ ။ ‘နို့ပြီး၊ စိစိ အိတ်(ချုံ)ဝင် မိတ်ဆွေများထံမှ ဆိုတဲ့ စကားလုံးများ ရှိသေးတယ်။ ဒီဟာက အမဲလိုက်သင်း တစ်သင်းသင်း ထင်ပါရဲ့။ အဲဒီအသင်းများအတွက် ခေါက်တာမော်တီဗာက ဆရာဝန်အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုခု ဆောင်ရွက်ပေးဖူးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်တဲ့ သဘောမျိုးနဲ့ ဒီတုတ်ကို လက်ဆောင်ပေးဟန် တူတယ်’

ဟုမ်း ။ ။ ‘တော်ပေတယ် ဝက်ဆင်၊ တကယ်တော်ပါပေတယ်။ ကျုပ်ဆောင်ရွက်ခဲ့တဲ့ အမှုကိစ္စကလေးများ အကြောင်းကို ခင်ဗျား ရေးသားရာတွင် ခင်ဗျားက ကိုယ်အစွမ်းကို ကိုယ် နှိမ့်ချပြီး ဖော်ပြသေးတယ်လို့ ကျုပ်က ဝန်ခံရပေမယ်။ ခင်ဗျားက ကိုယ်တိုင် အလင်းရောင် ထွက်နိုင်တဲ့ အစွမ်းသတ္တိ မရှိသော်လည်း အလင်းရောင်ကို သွယ်ဆက်ပေးနိုင်တဲ့ သတ္တိ

ရှိတယ်လို့ ဆိုရပေမယ်။ တချို့ လူများဟာ ကိုယ်တိုင် မတော်လှပေမဲ့၊ လူတော်များကို နှိုးဆွပေးသလို ပြုတတ်ကြတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ ကျေးဇူး ကျုပ်အပေါ်မှာ အပုံကြီးများတယ်လို့ ကျုပ်က ဝန်ခံပါတယ်ဗျာ’

မစ္စတာရှားလော့(က)ဟုမ်း(စ်)သည် ကျွန်ုပ်အကြောင်းကို ယခင်က ဤမျှလောက် မပြောဖူးသည့်ဖြစ်၍၊ ယခု ပြောလိုက်သော စကားများအတွက် ကျွန်ုပ်မှာ များစွာ နှစ်သက်အားရခြင်း ဖြစ်မိသည်။ ယခင်ကမူ ကျွန်ုပ်၏ ချီးကျူးခြင်းများအတွက် သော်လည်းကောင်း၊ သူ၏ စဉ်းစားဆင်ခြင်နည်းများကို လူအများ သိအောင် ကျွန်ုပ် ကြိုးစားခြင်းများအတွက် သော်လည်းကောင်း မစ္စတာရှားလော့(က)ဟုမ်း(စ်)သည် မထိတရံ ရှိခဲ့သည့် အတွက် ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ထဲက နာခဲ့ဖူးလေသည်။ ယခုမှာ ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ နည်းနာများကို သူ့ကိုယ်တိုင်က ထုတ်ဖော် ချီးကျူးခြင်း ပြုရလောက်အောင် အသုံးပြုလိုက်သည်ဟု စဉ်းစားမိသဖြင့် စိတ်ကြီး ဝင်မိပေ၏။ ၎င်းနောက် သူသည် တုတ်ကို ကျွန်ုပ်၏ လက်မှယူ၍ မိနစ်အနည်းငယ်မျှ ကြာအောင် ကြည့်ရှုလေ၏။

ဟုမ်း ။ ။ (နေရာတွင် ပြန်ထိုင်ပြီးနောက်) ‘သိပ်တော့ မနက်နဲလှဘူး၊ နို့ပေမဲ့ စိတ်ဝင်စားဖို့တော့ ကောင်းတယ်။ ဒီတုတ်မှာ အညွှန်းကလေး တစ်ခု နှစ်ခုလောက်ကော့ ပါတယ်။ ဒါကို အခြေပြုပြီးတော့ ကောက်နုတ်ချက် ထုတ်ယူကြရမှာပဲ’

နပ် ။ ။ ‘အရေးကြီးတာထဲက ကျွန်တော် လျှမ်းသွားတာများ ရှိသလားဗျာ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ခင်ဗျားရဲ့ ကောက်နုတ်ချက်တွေဟာ အများအားဖြင့် ချော်တယ်၊ ထင်တယ်ဗျို့။ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ကို နှိုးဆွပေးသလို ရှိတယ်လို့ ကျုပ်ပြောလိုက်တဲ့ စကားအဓိပ္ပာယ်က၊ ပွင့်ပွင့်ပြောရလျှင် ခင်ဗျားရဲ့ လွဲခြင်းချော်ခြင်းများကို ကျုပ်တွေ့ရခြင်းဖြင့် ကျုပ်အဖို့ အမှန်သို့ရောက်အောင် လမ်းညွှန်ပေးသလို ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်တယ်။ ဒီကိစ္စမှာတော့

ခင်ဗျား လုံးလုံးကြီး မှားတယ်လို့ မဆိုလိုပါဘူး။ ဒီလူဟာ တောပိုင်းက ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကတော့ မှန်ပါတယ်။ အများကြီး လမ်းလျှောက်တတ်တယ်ဆိုတဲ့ တစ်ချက်လည်း မှန်ပါတယ်’

နပ် ။ ။ ‘ဒါဖြင့် ကျွန်တော် မှန်တာပေါ့’

ဟုမ်း ။ ။ ‘အဲဒီလောက် အထိပဲ မှန်တယ်’

နပ် ။ ။ ‘နို့ ခါပဲ မဟုတ်လား’

ဟုမ်း ။ ။ ‘မဟုတ်သေးဘူး၊ ဝက်ဆင်း၊ ဒီဟာ အားလုံး မဟုတ်သေးဘူး။ ဥပမာ တစ်ခု ပြရလျှင် ဆရာဝန် တစ်ဦးတစ်ယောက်သို့ လက်ဆောင်ပေးတယ် ဆိုခြင်းဟာ အမဲလိုက်သင်း တစ်သင်းထဲမှ မဟုတ်၊ ဆေးရုံတစ်ရုံထဲမှ ဖြစ်လိုက်တယ် မဟုတ်လား။ အိတ်(ချ်)ဆိုတဲ့ အကွရာ ရှေ့က စီစီဆိုတဲ့ အကွရာများ ပါရှိခြင်းအားဖြင့် ချယ်ရင်ကရော(စ်)ဆေးရုံ လို့ မတွေးထိုက်ပေဘူးလား’

နပ် ။ ။ ‘ခင်ဗျား မှန်ကောင်း မှန်ပေလိမ့်မယ်’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ခင်ဗျား မှန်းပုံ တော်တယ်။ ဒီအချက်က လက်ခံလိုက်လျှင် ဒီလူအကြောင်းကို ကောက်နုတ်ချက် ထုတ်ဖို့ အခြေခံအသစ် တစ်ခု ပေါ်ထွက်လာတယ်’

နပ် ။ ။ ‘ကောင်းပါပြီ။ စီစီ အိတ်(ချ်)ဆိုတဲ့ အကွရာမျိုးဟာ ချယ်ရင်ကရော(စ်) ဆေးရုံလို့ ဆိုလိုတယ် ထားပါတော့၊ ဘယ်လိုများ ကောက်နုတ်ချက် ထွက်လာနိုင်ပါသေးသလဲ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ကျုပ်နည်းတွေကို ခင်ဗျားသိပြီး မဟုတ်ဘူးလား၊ သုံးကြည့်လေဗျာ’

နပ် ။ ။ ‘ထင်ရှားနေတဲ့ ကောက်နုတ်ချက်တစ်ခုမှာတော့ ဒီလူဟာ တောပိုင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့မသွားမီ မြို့ထဲမှာ ကုသဖူးတယ်လို့ စဉ်းစားမိတာပဲ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ဒီထက် တစ်ဆိတ်လောက်ပိုပြီး စဉ်းစားနိုင်ပါသေး

တယ်။ ဒီလက်ဆောင်မျိုးကို ဘယ်လို အချိန်အခါမျိုးမှာ ပေးတတ်သလဲတဲ့၊ ဒေါက်တာမော်တီဗာသည် တောပိုင်းမှာ ဆရာဝန်လုပ်ရန်အတွက် ချယ်ရင်ကရော(စ်)ဆေးရုံမှ နုတ်ထွက်တဲ့အခါမှာ ဖြစ်ရမယ်။ လက်ဆောင်ပေးတာကို ကျုပ်တို့ သိတယ်၊ မြို့ပိုင်းဆေးရုံမှ တောပိုင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ခြင်း ရှိဖူးတယ် ဆိုတာကိုလည်း ကျုပ်တို့ သိတယ်။ ဒီတော့ကာ ဒီလက်ဆောင်ဟာ အဲဒီလို ပြောင်းရွှေ့တဲ့ အချိန်အခါမှာ ပေးတယ်လို့ တွေးယူလျှင် အတွေးခေါင်လွန်းတယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူး ဟုတ်လား’

နပ် ။ ။ ‘ယုတ္တိတော့ ပါတယ်’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ပြီးတော့လည်း လန်ဒန်မြို့ပေါ်မှာ ဆရာဝန်အဖြစ်နဲ့ အခြေတကျ ကုသဖူးတဲ့ ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက်သာလျှင် မြို့ပိုင်းဆေးရုံကြီး တစ်ခုမှာ ဆရာဝန် ဖြစ်နိုင်ခြင်းကို ထောက်သဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ အဲဒီလို ဆရာဝန်တစ်ယောက်သည် တောပိုင်းသို့ ရွှေ့ပြောင်းဖို့ စိတ်ကူးထည့်မည် မဟုတ်သဖြင့် တစ်ကြောင်း ဒီလူဟာ မြို့ပိုင်းဆေးရုံကြီးမှာ ဆရာဝန်ကြီး တစ်ယောက် မဟုတ်ပေဘူးလို့ ကျုပ်တို့ ယူဆနိုင်တယ်။ ဒါဖြင့် သူဟာ ဘာလဲတဲ့၊ ဆေးရုံကြီးမှာလည်း နေခဲ့ဖူးတယ်၊ ဆရာဝန်လည်း မဟုတ်ဘူး ဆိုလျှင် ဘယ်လိုလူ ဖြစ်မလဲ။ ဆေးကျောင်းထွက် လက်ထောက်ဆရာဝန်ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ်။ တုတ်မှာ ထွင်းထားတဲ့ သတ္တရာဇ်ကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်က ဆေးရုံကြီးမှ ပြောင်းရွှေ့သွားတယ်လို့ ကျုပ်တို့ သိရတယ်။ ဒါကြောင့် လူကြီးပိုင်း ရောက်နေတဲ့ ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက်ဆိုတဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ကောက်နုတ်ချက်ဟာ ပျက်သွားပြီး၊ အသက် ၃၀အောက် လူငယ်တစ်ယောက် ပေါ်ထွက်လာတယ်လို့ ဆိုရပေလိမ့်မယ်’

နပ် ။ ။ ‘(ရယ်မောကာဖြင့်) ‘ထားပါတော့လေ၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်အရွယ်နဲ့ အလုပ်အကိုင်လောက်တော့ ကောက်နုတ်ချက် ထုတ်ယူဖို့ မခဲယဉ်းလှဘူး၊ ထားပါတော့’

ကျွန်ုပ်သည် စာအုပ်စင်မှ ဆေးဆရာဝန်များ၏ အမည်နေရပ်များ ဖော်ပြပါရှိသည့် “ဒါရက်တိုရီ” ခေါ် စာအုပ်ကို လှမ်းယူ၍၊ ၎င်းအမည် ပါရှိသော စာမျက်နှာကို လှန်ပြီးလျှင် အောက်ပါအတိုင်း ဖတ်ပြလေသည်။

‘ဂျိမ်းမော်တီမာ၊ အမ် အာရ် စီ အက်(စ်) ၁၈၈၂ ခုနှစ်၊ ဂရင်ပင်၊ ပတ္တမိုး ဒီဗွန်နယ် ချယ်ရင်ကရော(စ်)ဆေးရုံ၌ ၁၈၈၂ ခုနှစ်မှ ၁၈၈၄ ခုနှစ်ထိ လက်ထောက်ဆရာဝန် လုပ်ဖူးသည်။ ဂရင်ပင်၊ တော်စလီနှင့် ဟိုင်းဘားရီး အကွက်များအတွက် ဆရာဝန်အဖြစ်နှင့် ဆောင်ရွက်ခဲ့ဖူးသည်’

ဟုမ်း ။ ။ (ပြီးစိတ် မျက်နှာထားနှင့်) ‘ဘယ်နှယ်လဲ ဝက်ဆင်၊ အမဲလိုက်သင်း မပါပဲတကား။ နို့ပေမဲ့ တောပိုင်းက ဆရာဝန်ဆိုတဲ့ အချက်တော့ ထိုးထွင်းပါပေတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ ကောက်နုတ်ချက်တွေက တော့ တော်တော်မှန်နေတယ်။ ဟော ပြောရင်းဆိုရင်း အိမ်ရှေ့တံခါးမှ ခေါင်းလောင်းသံ ကြားတယ်ဗျို့။ တုတ်ရှင် ရောက်လာပြီထင်တယ်။ နေရာ က မရွေ့ပါနဲ့ ဝက်ဆင်၊ ခင်ဗျားနဲ့ လုပ်တူကိုင်ဘက်ချင်းလည်း ဖြစ်တယ်။ ခင်ဗျား ရှိနေခြင်းဟာ ကျုပ်တို့ အသုံးဝင်ပါလိမ့်မယ်၊ အကောင်းလား အဆိုးလား မသိ။ ကိုယ့်ဆီကို တက်လာတဲ့ခြေသံ ကြားရတဲ့ ယခုလို အချိန် မျိုးဟာ သိပ်အရေးကြီးတဲ့ အဆစ်အပိုင်းမျိုးပဲ။ ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာ မော်တီမာက စုံထောက် ရှားလော့(က)ဟုမ်း(စ်)ဆီကို ဘယ်လို ကိစ္စမျိုးနဲ့ လာရောက်တယ် မပြောတတ်ဘူး၊ ဝင်ခဲ့ပါလေ’

တောပိုင်းမှ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ကို မျှော်လင့်လျက်ရှိသော ကျွန်ုပ် မှာ၊ တံခါးမှ ဝင်လာသော ဧည့်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါတွင် အံ့သြမိလေ၏။ ထိုသူမှာ အလွန်အရပ်မြင့်၍ ကြိုလိုသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်လေရာ၊ ၎င်း၏ ရှည်လှသော နှာခေါင်းသည် ငှက်နှုတ်သီးသဖွယ် ချွန်းလျက် ထွက် နေလေ၏။

ထိုသူ၏ ပြာတာတာရှိသော မျက်လုံးများသည် တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံး နီးကပ်စွာ တည်ရှိလျက်၊ ရွှေကိုင် တပ်ထားသော မျက်မှန်၏ နောက်မှ

တောက်ပကြည်လင်စွာ ရှိနေကြ၍၊ စူးရှသော ကြည့်ခြင်းဖြင့် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်တတ်လေသည်။ အသက်ငယ်သောငြားလည်း ၎င်း၏ ရှည်လျားသော ကျောသည် ခပ်ကိုင်းကိုင်းရှိရာ၊ လမ်းလျှောက်သောအခါတွင် ဦးခေါင်းသည် ရှေ့သို့ ငိုက်စိုက်ထိုးလျက် အထက်စီး ကြည့်တတ်သည့် ဟန်အမူအရာမျိုး ဖြစ်ပေါ်နေလေသည်။ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသောအခါတွင် ထိုသူသည် ဟုမ်း(စ်)၏ လက်ထဲ၌ ကိုင်ထားသော တုတ်ကို မြင်သည်နှင့်၊ ဝမ်းမြောက်သံ ဖြင့် လွှတ်ခနဲ အော်ထည့်၍ ဟုမ်း(စ်)ဆီသို့ သုတ်သုတ်လှမ်းလေ၏။

သူ ။ ။ ‘သိပ်ပြီး ဝမ်းသာတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒီမှာ မေ့ရစ်သလား၊ သင်္ဘောရုံးမှာ မေ့ရစ်သလားလို့ အမှန် မပြောနိုင်ဘူး။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဒီတုတ် ကို ကျွန်တော် အပျောက်မခံနိုင်ဘူး ခင်ဗျာ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ချယ်ရင်ကရော(စ်) ဆေးရုံကြီးမှ လက်ဆောင် မှတ်တယ်’

သူ ။ ။ ‘မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ မှန်တာပေါ့။ ကိုင်း ဒါထက် ဒေါက်တာမော်တီမာ...’

သူ ။ ။ ‘မစ္စတာပါ ခင်ဗျာ။ မစ္စတာပါ၊ အမ် အာရ် စီ အက်စ် ဘွဲ့တစ်ခုတည်းရတဲ့လူ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီဟာက မစ္စတာရှားလော့(က) ဟုမ်း(စ်) မှတ်ပါတယ်’

ဟုမ်း ။ ။ ‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ဒေါက်တာ ဝက်ဆင် ဖြစ်ပါတယ်’

သူ ။ ။ ‘တွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ်ခင်ဗျာ၊ ခင်ဗျား မိတ်ဆွေနဲ့ တွဲပြီး ခင်ဗျားနာမည်ကိုလည်း ကြားရဖူးပါတယ်။ ခင်ဗျား နည်းနာတွေကို ကျွန်တော် အင်မတန် စိတ်ဝင်စားခဲ့ပါတယ် မစ္စတာဟုမ်း(စ်)’

ဟုမ်း ။ ။ (ဧည့်သည်အား ကုလားထိုင်၌ထိုင်ရန် လက်ပြပြီး နောက်) ‘ခင်ဗျားလက်ညှိုးကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် ‘ကိုယ့်စီးကရက်ကို

ကိုယ် လိပ်သောက်တတ်တယ် ထင်တယ်။ စီးကရက် သောက်ချင်လျှင် အားမနာပါနဲ့၊ သောက်နိုင်ပါတယ်’

ထိုသူသည် စီးကရက်စက္ကူနှင့် ဆေးကိုထုတ်၍ အံ့သြလောက်သော ကျင်လည်ခြင်းဖြင့် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို လိပ်လေ၏။

ဟုမ်း ။ ။ ‘ကျွန်တော်နဲ့ ဆွေးနွေးစရာ ပြဿနာတစ်ခု ရှိတယ် မှတ်တယ်’

သူ ။ ။ ‘အင်မတန် ထူးခြား နက်နဲတဲ့ ပြဿနာ တစ်ခုနဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့နေရာမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လက်တွေ့ အလုပ်မလုပ်တတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိလေတော့ ခင်ဗျားဆီကို လာခဲ့တာပဲ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ဒီလိုဆိုလျှင် ဘယ်လိုပြဿနာမျိုး ဆိုတာကို ရှင်းလင်းအောင် ပြောပြလျှင် အကောင်းဆုံးပါပဲ၊ ဒေါက်တာမော်တီမာ’

အခန်း ၂

ဘတ်စကာဗျိုလ်တို့၏ ကျိန်စာသင့်ခြင်း

ဒေါက်တာမော်တီမာသည် ရင်ဘတ်တွင် ရှိသော အင်္ကျီအိတ်မှ စာတစ်ရွက်ကို ဆွဲထုတ်ပြီးနောက် ပြောသည်မှာ...

မာ ။ ။ ‘ကျွန်တော့်ထံမှာ ၁၇၄၂ ခုနှစ်ခွဲနဲ့ စာတစ်ရွက် ရှိပါတယ်။ ဒီစာရွက်ကို လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလောက်မှာ ရုတ်တရက် သေဆုံးပြီး၊ ဒီဗွန်ရှိုင်ယာ နယ်ဘက်မှာ တော်တော် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားတဲ့ ဆာချာလီ(စ်) ဘတ်စကာဗျိုလ်က ကျွန်တော့်ထံ အပ်ထားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ကုသတဲ့ ဆရာဝန်လည်း ဖြစ်ပါတယ်၊ မိတ်ဆွေလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလူကြီးဟာ ကြံ့ခိုင်တဲ့ စိတ်လည်းရှိတယ်၊ ထက်မြက်တဲ့ ဉာဏ်လည်း ရှိတယ်။ ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်တတ်တဲ့ လူမျိုးမဟုတ်၊ လက်တွေ့ အလုပ်လုပ်တတ်တဲ့ လူစားမျိုး ဖြစ်ပါတယ်။ နို့ပေမဲ့ ဒီစာရွက်ထဲမှာ ပါတဲ့အတိုင်း တကယ် ယုံကြည်ပြီး သူသေခဲ့တဲ့ သေနည်းမျိုးနဲ့ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေလိမ့်မယ်လို့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ယုံကြည်လာခဲ့ပါတယ်’

ဟုမ်း(စ်)သည် စာရွက်ကိုလှမ်း၍ ဒူးပေါ်တွင် ဖြန့်ကြည့်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဟုမ်း(စ်)၏ ပခုံးပေါ်မှ ကျော်၍ ဝါနေသော စက္ကူပေါ်တွင် ခပ်မှိန်မှိန် ရှိနေသော စာလုံးများကို ကြည့်မိလေရာ၊ ထိပ်၌ “ဘတ်စကာဗျိုလ် အိမ်ကြီး” ဟု ပါရှိ၍၊ အောက်တွင်မူကား “၁၇၄၂ ခုနှစ်” ဟူသော ဂဏန်းကြီးများကို သော့လျက် ရေးသားပါရှိလေ၏။

ဟုမ်း ။ ။ ‘ဒီဟာက အကြောင်းအရာ တစ်ခုခုကို ဖော်ပြချက်နဲ့ တူတယ်’

မာ ။ ။ ‘မှန်ပါတယ်။ ဘတ်စကာဗျိုလ် အိမ်ထောင်သားများနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဖော်ပြထားတဲ့ အကြောင်းခြင်းရာ တစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ အကြောင်းအရာများဟာက လိုလည်းလိုသည် တစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော် တိုင်ပင်လိုတဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်နေသည်လည်း တစ်ကြောင်းကြောင့် ကျွန်တော် တစ်ဆိတ်လောက် ဖတ်ပြပါရစေ’

ဟုမ်း(စ်)သည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် နောက်သို့ နှိမ့်လျက် လက် နှစ်ဖက်မှ လက်ချောင်းကလေးများကို ထိပ်ချင်းထိထား၍၊ “သဘော အတိုင်း ပြုပါတော့” ဟူသော အမူအရာမျိုးနှင့် မျက်စိများကို နှိပ်ထား လိုက်လေ၏။ ဒေါက်တာမော်တီမာသည် စာရွက်ပေါ်သို့ အလင်းရောင် ကျရောက်အောင် လှည့်ကိုင်ပြီးလျှင်၊ ထူးဆန်း၍ ရှေးကျသော အောက်ပါ အကြောင်းအရာကို ဖတ်ပြလေ၏။

“ဘတ်စကာဗျိုလ်ခွေးကြီး မူလ သဘာဝနှင့် ပတ်သက်၍ အမျိုးမျိုး ဖော်ပြထားကြလေသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်မှာ ဟူဂိုဘတ်စကာဗျိုလ်မှ တိုက်ရိုက် ဆင်းသက်လာခဲ့သော အနွယ်အဆက်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏အဘိုးမှ ကျွန်ုပ်၏ဖခင်သို့ လည်းကောင်း၊ ဖခင်မှ ကျွန်ုပ်သို့လည်းကောင်း တစ်ဆင့်မှ တစ်ဆင့် ကမ်းလှမ်း ပြောပြလာခဲ့သည့် အတ္ထုပ္ပတ္တိ ဖြစ်သည့်အလျောက်၊ ကျွန်ုပ်သည် ဤစာတွင် ဖော်ပြပါရှိသည့်အတိုင်း အကယ်ပင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့ဖူး သည်ဟု စိတ်ထဲ၌ ကောင်းစွာ ယုံကြည်ခြင်းအားဖြင့် ဤအဖြစ်အပျက်ကို ရေးသား ဖော်ပြခဲ့ရပေသည်။

“သူပုန်ကြီးထသော နှစ်၌ ဘတ်စကာဗျိုလ်အိမ်ကြီးမှာ ဟူဂို ဘတ်စကာဗျိုလ် ဆိုသူ၏ လက်တွင် တည်ခဲ့ရာ၊ ဟူဂိုမှာ အလွန်တရာ လေလွင့်သောစိတ် ရှိ၍ ဘုရားတရား၌ သက်ဝင် ယုံကြည်ခြင်းရှိသူ တစ်ယောက် မဟုတ်သည့် အကြောင်းကို မငြင်းနိုင်ပေ။ ၎င်း ဟူဂိုသည် ဘတ်စကာဗျိုလ် မြေကွက်ကြီး အနီးရှိ မြေကို ပိုင်ဆိုင်သော လယ်သမား တစ်ယောက်၏ သမီးကို ချစ်ကြိုက်ခဲ့ဖူး၏။ သို့ရာတွင် ထိုမိန်းမပျိုသည်

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

နာမည်ကောင်း၍ အမြော်အမြင် ရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ပြင်၊ ဟူဂို၏ ဆိုးသောသတင်းကို ကြောက်ရွံ့သည်ဖြစ်၍ ဟူဂိုအား အခါခပ်သိမ်း ရှောင်ကွင်းလေ့ ရှိလေ၏။ သို့ဖြစ်ရကား ဟူဂိုသည် မိန်းမပျို၏ ဖခင်နှင့် မောင်များ မရှိခိုက်တွင် ၎င်း၏ ဟောရမ်းသောသွမ်းသော သူငယ်ချင်း လေးငါး ခြောက်ယောက်တို့နှင့်အတူ နေအိမ်သို့ ဤမိန်းမပျိုအား အတင်း ခိုးယူ ထွက်ပြေးခဲ့လေ၏။ ဘတ်စကာဗျိုလ် အိမ်ကြီးသို့ ရောက်သောအခါ ဟူဂိုသည် မိန်းမပျိုအား အိမ်အပေါ်ထပ်၌ ထား၍၊ သူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ ထုံးစံအတိုင်း သောက်ပွဲ ကျင်းပကြလေ၏။ မိန်းမပျိုသည် အခန်းတွင်း၌ တစ်ယောက်တည်း ပိတ်လှောင်ခြင်း ခံနေရစဉ်၊ ဟူဂိုအား ကြောက်သည့် အတွက်ကြောင့် အရဲရင့်ဆုံးသော ယောက်ျားသားတို့ ပြုခဲ့လှသော အပြုအမူ ကို ပြုခဲ့လေသည်။ မိန်းမပျိုသည် နံရံအနီးတွင် ကပ်လျက်ပေါက်သော နွယ်ပင်ကို တွယ်လျက် တံစက်မြိတ်စွန်းမှ ဆင်းလာပြီးလျှင်၊ ကိုးမိုင်ခန့် ကွာလှမ်းသော မိမိ၏နေအိမ်သို့ တစ်ယောက်တည်း ကွင်းကြီးကို ဖြတ်ကျော် ၍ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

“များမကြာမီ ဟူဂိုသည် သူငယ်ချင်းများ၏ အခန်းမှ စားသောက် ဖွယ်တို့ကို ယူဆောင်လျက် အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ရာတွင် မိန်းမပျို မရှိတော့ သည့် အဖြစ်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။ ထိုအခါ ဟူဂိုသည် စုန်းနတ် ဖမ်းစားသော လူတစ်ယောက်သဖွယ် ဧည့်ခန်းသို့ ပြေးဆင်းလာခဲ့၍ စားပွဲကြီးပေါ်သို့ ခုန်တက်ပြီးလျှင် စားသောက်ဖွယ်တို့ကို ကန်ကျောက်လျက်၊ မိန်းမပျိုကို ပြန်မိခဲ့လျှင် မိမိ၏ ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် ဝိညာဉ်ကို မာရ်နတ်၏ လက်ဝယ်သို့ ထိုညဉ့်အတွင်း အပိန်းမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဧည့်သည်များ ရှေ့တွင် အော်ဟစ် ကာ ကျိန်ဆိုလေ၏။ အရက်မူးသမားများသည် ဟူဂို၏ အမျက်ပြင်းထန် လှသော အမူအရာကို မြင်ရသဖြင့် အံ့အားသင့်လျက် ငေးကြည့်နေကြစဉ်၊ အခြားသူတို့ထက် ပို၍မှိုက်သော သို့မဟုတ် ပို၍မူးယစ်သော ဧည့်သည် တစ်ယောက်က၊ မိန်းမပျိုနောက်သို့ အမဲလိုက်ခွေးကြီးကို လွှတ်၍ လိုက်သင့်

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

သည်ဟု အော်ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဟူဂိုသည် အိမ်တွင်းမှ ပြေးထွက်လာ၍ မြင်းထိန်းများအား ၎င်း၏မြင်းမကို ကုန်းတင်၍၊ အမဲလိုက်ခွေးအုပ်ကို လှောင်အိမ်များမှ ထုတ်လွှတ်ရန် အမိန့်ပေးလေ၏။ ထိုနောက် ဟူဂိုသည် မိန်းမပျို ကျကျန်ရစ်သော လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည်ကို ခွေးများအားပြ၍ အနံ့ခံစေပြီးလျှင် ထိန်လင်းသော လရောင်ဖြင့် ကွင်းပြင်ကြီးတစ်လျှောက်၊ မိန်းမပျို၏ နောက်သို့ ညာသံပေး၍ လိုက်လေ၏။

“သောက်ပွဲ ကျင်းလျက်ရှိသော သူငယ်ချင်းတစ်စုမှာ အဖြစ် အပျက်တို့၏ လျင်မြန်မှုကြောင့် ကောင်းစွာ နားမလည်ကြသေး သကဲ့သို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ငေးလျက် ကြည့်နေကြသေး၏။ သို့ရာတွင် တစ်ဇာမျှ ကြာသောအခါတွင် ကွင်းပြင်ကြီးပေါ်တွင် ပြုကျင့်မည့် အခြင်း အရာ၏ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှသည့်အဖြစ်ကို သဘောပေါက်လာကြ သည် ဖြစ်၍၊ အချို့မှာ ပူးယစ်ခြင်း ပြေပျောက်၍ သွားလေတော့၏။ ထိုအခါ မှ ၎င်းတို့သည် မြင်းများကို ပြင်စေ၍ ကွင်းပြင်ကြီးတစ်လျှောက် နောက် ယောင် ခံ၍ လိုက်ကြလေကုန်၏။

“တစ်မိုင်ကျော် နှစ်မိုင်ခန့် လိုက်မိကြသောအခါ ထိုလူစုသည် သိုး ကျောင်းသားတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ကြသဖြင့် အမဲလိုက်ခွေးအုပ်ကို တွေ့ လိုက်ပါသလောဟု မေးမြန်းကြရာ၊ ထိုသူမှာ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်လျက် ရှိသောကြောင့် ကောင်းစွာပင် အဖြေ မပေးနိုင်ချေ။ နောက်ဆုံး၌ သိုး ကျောင်းသားက အမဲလိုက် ခွေးတစ်အုပ်သည် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်၏ နောက်သို့ အနံ့ခံလျက် လိုက်ပြေးကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရကြောင်းနှင့် ပြန်ပြောလေ၏။ ထိုနောက် သိုးကျောင်းသားက ဆက်လက်၍ ‘ဒီလောက် မကဘူး၊ ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရတယ်။ ဟူဂိုက မြင်းနက်မကြီးကို စီးပြီး ကျွန်တော့်အနားက ဖြတ်စိုင်းသွားတဲ့အခါမှာ သူ့နောက်က အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ခွေးကြီးတစ်ကောင်က တိတ်တိတ် ကပ်လိုက်ပြီး တာကို ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရတယ်’

“မူးယစ်နေသော သူငယ်ချင်းတစ်စုတို့သည် အလွန်တရာ ကြောက် လန့် လာကြသည်ဖြစ်၍ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နီးကပ်စွာ ပူးလျက် မြင်းစိုင်းသွားကြလေ၏။ ဤကဲ့သို့ ခပ်မှန်မှန် စီးသွားကြ၍ ခွေးကြီးများကို မိလာကြသောအခါ ခွေးကြီးများမှာ သတ္တိကောင်းသောမျိုး ဖြစ်ကြပါ လျက်၊ နက်နဲလှသော ချိုင့်ကြီးတစ်ခု၏ ထိပ်တွင် စုရုံးကာ ညည်းတွားလျက်၊ အချို့မှာ အမြီးကုပ်၍ လျှိုးနေကြလေရာ အချို့မှာလည်း လည်ဆံမွေးထောင် ကာ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးဖြင့် မိမိတို့ရှေ့၌ရှိသော လျှို့ကို ငေးကြည့် နေကြလေ၏။

“ထိုအခါ လူစုသည် ရပ်တန့်ကြ၍ ၎င်းတို့အနက်မှ အရဲရင့်ဆုံး သို့မဟုတ် အမူးအယစ်ဆုံးသော လူသုံးယောက်တို့သည် လျှို့ထဲသို့ ဆက်လက် လိုက်သွားကြလေရာ ကျယ်ပြန့်သော နေရာတစ်ခုသို့ ရောက်ကြ လေ၏။ လမင်းသည် ထိန်ထိန်လင်းလင်းလျက်ရှိရာ၊ မြေပြန့်၏အလယ်၌ မိန်းမ ပျိုမှာ လဲလျက် နေရာ၌ပင် ကြောက်လန့်အားကြီးသဖြင့် လည်းကောင်း၊ မောဟိုက်လွန်းသဖြင့် လည်းကောင်း အသက်ကုန်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ကြ ရလေ၏။ မိန်းမပျို၏ အနီး၌ကား ဟူဂို၏အလောင်းကို တွေ့ရှိကြလေရာ၊ ထိုလူရမ်းသုံးယောက်တို့သည် ၎င်းအလောင်းနှစ်လောင်းကို တွေ့ရခြင်းထက် ဟူဂို၏ အလောင်းပေါ်တွင် ခွလျက်ရပ်နေသော ခွေးနက်ကြီးတစ်ကောင် ကို တွေ့မြင်ကြရသည်အတွက်၊ ကြက်သီးမွေးညင်း ထသည်တိုင်အောင် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်ကြလေ၏။ ၎င်းသတ္တဝါကြီးမှာ ခွေးပုံသဏ္ဌာန် ရှိသောကြောင့် ခွေးဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်ရအောင်လည်း၊ လူတို့ မြင်တွေ့ကြဖူးသော မည်သည့်ခွေးမျိုးလောက်မျှ မကအောင် ထွားကျိုင်း ကြီးမားလှပေ၏။ ထို အခြင်းအရာကို တွေ့မြင်ရာတွင် လူသုံးယောက်တို့သည် ပြင်းထန်စွာ ကြောက်လန့်ကြသည်ဖြစ်၍၊ ငယ်သံများ ပါသည်တိုင်အောင် အော်ဟစ် ကာဖြင့် ကွင်းပြင်ကြီးကို ဖြတ်လျက် ထွက်ပြေးကြလေ၏။

“ငါ့သားများ ခွေးကြီး ပေါ်ပေါက်လာပုံကား ဖော်ပြခဲ့သည့် နည်း

အတိုင်းပင် ဖြစ်ရာ၊ ထိုသတ္တဝါသည် ငါတို့၏ အိမ်သူအိမ်သားများကို ထိုအချိန်မှ စ၍ အမြဲ အနေဝင်အယုက် ပေးလာခဲ့လေတော့သည်။ ငါတို့၏ အိမ်သားများအနက် များစွာသော သူတို့သည် သွေးရိုးသားရိုးနည်းဖြင့် မဟုတ်ဘဲ၊ ရုတ်တရက် ရှောင်တခင်အားဖြင့် သေခြင်းဆိုး သေခဲ့ကြရ လေသည်။ သို့ဖြစ်၍ မကောင်းဆိုးဝါးတို့၏ ဩဇာ လွှမ်းမိုးတတ်သည့် မှောင်မှိုက်ချိန်များတွင် ကွင်းပြင်ကြီးကို မကူးမဖြတ်ရန်ကြစေရန် သင်တို့ အား ငါ မှာကြားခဲ့သည်။

(ဤစာမှာ ဟူဂိုဘတ်စကာဗျီလ်က ရော့ကားနှင့် ဂျွန်အမည်ရှိ သား နှစ်ယောက်သို့ ရေးသားထားခဲ့သောစာ ဖြစ်လေရာ၊ ၎င်းတို့၏ နှမဖြစ်သူ အယ်လ်ဇဗက်အား ဤအကြောင်းကို မပြောရန်ဖို့ကိုလည်း ညွှန်ကြားချက် များ ပါရှိလေသည်။)

ဒေါက်တာမော်တီမာသည် ဤထူးဆန်းသောစာကို ဖတ်ပြပြီးရာ တွင် မစ္စတာဟုမ်း(စ်)သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ၊ ဟုမ်း(စ်)သည် သမ်းဝေပြီး နောက် စီးကရက်တို့ကို မီးထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်လေ၏။

ဟုမ်း ။ ။ ‘ဒါပဲလား’

မာ ။ ။ ‘စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းတယ် မထင်ဘူးလား’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဒဏ္ဍာရီ စုဆောင်းတဲ့လူများ အဖို့တော့ ဟုတ်ပါတယ်’

ထိုအခါ ဒေါက်တာမော်တီမာသည် ခေါက်ထားသော သတင်းစာ တစ်စောင်ကို အိတ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်လိုက်လေ၏။

မာ ။ ။ ‘ကိုင်း၊ မစ္စတာဟုမ်း(စ်)၊ ဟိုဟာလောက် ရှေးမကျတဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ပြဦးမှာပေါ့။ ဒီဟာက ဒီနှစ် ဇွန်လ ၁၄ ရက်နေ့ထုတ် ဒီဗွန်ကောင်တီကရောနီကလံဆိုတဲ့ သတင်းစာပါပဲ’

ကျွန်ုပ်တို့၏ ဧည့်သည်သည် မျက်မှန်ကို တစ်ဖန် ပြန်တတ်၍ ဖတ်ပြန်လေ၏။

“မကြာမီက ဆာချာလ်စ်ဘတ်စကာဗျီလ် သေဆုံးခြင်းအတွက် ဒီဗွန် နယ်သားများမှာ တုန်လှုပ် ချောက်ချားခြင်း ဖြစ်ကြရကြောင်း။ ဆာချာလ်စ် သည် ဘတ်စကာဗျီလ်အိမ်ကြီးသို့ လာရောက် နေထိုင်သည်မှာ မကြာလှသေး သော်လည်း၊ ၎င်း၏ လူပေါင်းဆုံခြင်းနှင့် အလွန်အမင်း ရက်ရောခြင်း တို့ကြောင့် ဆက်ဆံရသူ အပေါင်းတို့၏ ချစ်ခင် ရိုသေခြင်းကို ခံယူရရှိခဲ့ ကြောင်း လူအများတို့ သိရှိကြသည်အတိုင်း၊ ဆာချာလ်စ်သည် အာဖရိက တိုက် တောင်ပိုင်းတွင် အစုရှယ်ယာလုပ်ငန်းများအားဖြင့် ကြွယ်ဝချမ်းသာ လာခဲ့သူ တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း၊ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်ခန့်လောက်က ဆာချာလ်စ် သည် ဘတ်စကာဗျီလ်အိမ်ကြီးသို့ လာရောက် နေထိုင်၍ ၎င်းအိမ်ကြီးကို ပြင်ဆင် ဆောက်လုပ်ရန်အတွက် ကြေးငွေမြောက်မြားစွာ အကုန်အကျခံရန် စီမံနေသည့် အကြောင်းများကို နယ်သူနယ်သားတို့ ပြောဆိုလျက် ရှိကြသည် အတွင်း ထိုကဲ့သို့ သေဆုံးရှာရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ဆာချာလ်စ်မှာ သားသမီး မရှိသည်ဖြစ်၍ ၎င်းအသက်ရှင်လျက် ရှိခိုက်တွင် ၎င်းပစ္စည်းဥစ္စာတို့ကို အမှီပြု၍၊ နယ်သူနယ်သား အားလုံး အကျိုးခံစားခွင့် ရှိစေရအောင် စီမံ ပေးမည် ဟူ၍ အတိအလင်း ထုတ်ဖော် ပြောဆိုဖူးသည် ဖြစ်သောကြောင့်၊ ထိုကဲ့သို့ အချိန်မတိုင်မီ သေဆုံးရခြင်းအတွက် နှမမြောဝမ်းနည်းကြသူ အမြောက်အမြား ရှိကြမည် ဖြစ်ကြောင်း။

“ဆာချာလ်စ် သေဆုံးရခြင်း အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ စစ်ဆေး ဖွဲ့စည်းကြရာတွင် ကောင်းစွာ ရှင်းလင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် အယူသီးသူတို့ ပြောဆိုကြသော ကောလာဟလ သတင်းများနှင့် ပတ်သက်၍ မူကား ကျေနပ်လောက်အောင် ရှင်းလင်းပြီးပြီဟု ဆိုနိုင်ကြောင်း၊ ဤကိစ္စ ၌ သူတစ်ပါး၏ လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးရသည်ဟု ဆိုလောက်အောင် အကြောင်းယုတ္တိ မရှိသည့်ပြင် သွေးရိုးသားရိုး အကြောင်းမျိုးမှတစ်ပါး အခြားသောနည်းဖြင့် သေဆုံးသည်ဟု ယူဆဖွယ် အကြောင်း ဘာမျှမရှိ ကြောင်း၊ ဆာချာလ်စ်မှာ မုဆိုးဖိုတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ရိုးရိုးနေထိုင်တတ်သော

အလေ့ရှိလေရာ ၎င်း၏ အိမ်ကြီးတွင် ဘဲရီမိုးအမည်ရှိ အစေခံလင်မယား နှစ်ယောက်ရှိ၍ လင်ယောက်ျားသည် ဘက္ကလာ၊ မယားသည် အိမ်ရှင်မ အလုပ်ဝတ္တရားကို ဆောင်ရွက်ကြောင်း၊ ၎င်းလင်မယားနှစ်ယောက်နှင့် အခြား မိတ်ဆွေများ၏ ထွက်ဆိုချက်အရမှာ ဆာချာလ်စ်ဗွဲ နှလုံးရောဂါရှိ၍ မျက်နှာ အရောင်အသွေး ပြောင်းလဲခြင်း၊ မောဟိုက်ခြင်း၊ စိတ်ညှိုးခြင်း စသော အထိမ်းအမှတ်တို့ကို တွေ့ကြုံရကြောင်း၊ ဆာချာလ်စ်၏ မိတ်ဆွေ ဆရာဝန် ဒေါက်တာမော်တီမာကလည်း ၎င်းနည်းအတိုင်းပင် ထွက်ဆိုကြောင်း။

“ဤအမှု ဖြစ်ပျက်ပုံမှာ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပင် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဆာချာလ်စ် သည် ညတိုင်း အိပ်ရာသို့ မဝင်မီ ဘတ်စကာဗျိုလ်အိမ်ဝင်း အတွင်းရှိ သစ်ပင် တန်း အကြားတွင် လမ်းလျှောက်လေ့ ရှိသည်ဟု ဘဲရီမိုး လင်မယား နှစ်ယောက်တို့က ထွက်ဆိုကြောင်း၊ ဇွန်လ လေးရက်နေ့ညက ဆာချာလ်စ် သည် နောက်တစ်နေ့တွင် လန်ဒန်မြို့သို့သွားရန် အကြံရှိကြောင်းကို ပြောပြ ၍ ဘက္ကလာ ဘဲရီမိုးအား ပစ္စည်းများ ပြင်ဆင်ထားရန် အမိန့်ပေးထား ကြောင်း၊ ထိုညက သူသည် ထုံးစံအတိုင်း ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ကို သောက် လျက် လမ်းလျှောက် ထွက်သွားရာမှ ပြန်မလာဘဲ ရှိခဲ့ကြောင်း၊ ၁၂ နာရီ ထိုးလတ်သော် ဘဲရီမိုးသည် ခန်းမကြီး တံခါးပွင့်လျက် ရှိသေးသည်ကို တွေ့သဖြင့် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြသည်နှင့် မီးအိမ်ကိုထွန်း၍ သူ၏ဆရာကို ရှာရန် ထွက်လာခဲ့ကြောင်း၊ ထိုနေ့မှာ မိုးရွာထားသည်ဖြစ်၍ ဆာချာလ်စ်၏ ခြေရာများမှာ သစ်ပင်တန်းကြား တစ်လျှောက်တွင် အလွယ်တကူနှင့် တွေ့မြင်နိုင်ကြောင်း၊ လမ်းတစ်ဝက်လောက်တွင် ကွင်းပြင်သို့ ထွက်သော တံခါးတစ်ခုရှိရာ ဆာချာလ်စ်သည် ၎င်းနေရာ၌ အတန်ကြာအောင် ရပ်နေ ခဲ့သည့် အထိမ်းအမှတ်များ တွေ့ရှိရကြောင်း၊ ၎င်းနေရာက ဆာချာလ်စ်သည် သစ်ပင်တန်းကြား တစ်လျှောက် ဆက်လက်လျှောက်သွား၍ ၎င်းလမ်း အဆုံးတွင် သူ၏ အလောင်းကို တွေ့ရကြောင်း၊ မရှင်းလင်းသော အချက် တစ်ခုမှာ ဆာချာလ်စ်၏ ခြေရာများသည် ကွင်းဘက်သို့ထွက်သော တံခါး

ကလေးကို ကျော်လွန်၍ သွားပြီးသောအခါမှ စ၍ ပြောင်းလဲခြင်း ရှိသည်ဟု ဘဲရီမိုးက ထွက်ဆိုထားခြင်းပင် ဖြစ်လေရာ ထိုနေ့ရာမှစ၍ ဆာချာလ်စ်သည် ခြေဖျားထောက်၍ လမ်းလျှောက်သည်ဟု ထွက်ဆိုထားကြောင်း၊ ဆာချာလ်စ် ၏ အလောင်းတွင် အတင်းအဓမ္မ ပြုကျင့်ထားသည့် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်မျိုး မတွေ့ရှိရပေရာ ဆရာဝန်က ဆာချာလ်စ်၏ မျက်နှာမှာ ထူးဆန်းစွာ ရှုံ့မဲ့ လျက် ရှိသည်ဟု ထွက်ဆိုပြီးသော်လည်း နှလုံးရောဂါဖြင့် သေဆုံးသော သူတို့မှာ ထိုကဲ့သို့သော မျက်နှာထားမျိုး ရှိသည်ကို တွေ့ရတတ်သည် ဖြစ်ကြောင်း၊ အလောင်းကို ခွဲစိတ်ကြည့်သော အခါတွင်လည်း အတွင်းရောဂါ ကြာရှည်စွာ ရှိနေသည့် အကြောင်းကို တွေ့ရ၍ ထိုအမှုကို စစ်ဆေးရာတွင် ပါဝင်ကြသော ဂျူရီ လူကြီးများကလည်း ရောဂါဖြင့် သေဆုံးသည်ဟူသော ဆရာဝန်၏ ထင်မြင်ချက်အတိုင်းပင် ထွက်ဆိုကြကြောင်း၊ ဆာချာလ်စ်၏ အမွေကို ဆက်ခံရမည့် ပုဂ္ဂိုလ်သည် ၎င်းအိမ်ကြီးတွင် နေထိုင်၍ ကွယ်လွန်သူ စီစဉ်ထားခဲ့သော အလုပ်များကို ဆက်လက် ဆောင်ရွက်ရမည် ဖြစ်သော ကြောင့် ၎င်းထွက်ဆိုချက်မှာ အလွန်တရာ အရေးကြီးကြောင်း၊ အကယ်၍ ဂျူရီလူကြီးများ၏ ထွက်ဆိုချက်သည် ဤအမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ပေါ်ပေါက် လျက်ရှိသော ကောလာဟလ သတင်းများကို ထောက်ခံသကဲ့သို့ ဖြစ်နေခဲ့ပါ မူကား ဘတ်စကာဗျိုလ် နေအိမ်ကြီးတွင် ဆက်လက် နေထိုင်မည့်သူ ရနိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းဖွယ်ရာ ရှိကြောင်း၊ အမွေဆက်ခံမည့်သူမှာ ဆာချာလ်စ်၏ ညီ၏ သားဖြစ်သော မစ္စတာဟင်နရီဘတ်စကာဗျိုလ် ဖြစ်သည်ဟု သိရှိရကြောင်း၊ နောက်ဆုံး ကြားသိရသော အချိန်၌ ထိုသူမှာ အမေရိကန်ပြည်၌ ရှိသည်ဆိုရာ ၎င်းထံသို့ အကြောင်းကြားရန်ကိုလည်း စီမံလျက်ရှိကြောင်း။”

မာ ။ ။ ‘ဆာချာလ်စ်ဘတ်စကာဗျိုလ် သေဆုံးတဲ့ ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး လူအများ သိရှိကြရတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကတော့ ဒီအတိုင်းပါပဲ မစ္စတာဟုမ်း(စ်)’

ဟုမ်း ။ ။ ‘စိတ်ဝင်စားစရာကလေးတွေ တော်တော်ပါရှိတဲ့

ဒီအမှုကို ကျုပ်ထံ ယူလာခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ခုနစ်က သတင်းစာမှာပါတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေဟာ လူအများ သိသလောက် အကုန် ဝဲလား။

မာ ။ ။ 'မှန်ပါတယ်'

ဟုမ်း ။ ။ 'ကိုင်း ဒါဖြင့် လူအများ မသိသေးတဲ့ အဖြစ်အပျက် ကို ဆိုစမ်းဗျာ'

မာ ။ ။ 'ပြောရမယ့်ဆိုရင် ဘယ်သူ့ ကိုမှ ပြောမပြောသေးတဲ့ စကားတွေကို ပြောရတော့မှာပဲ။ ဒီအမှုကို စစ်ဆေးစဉ်အခါက ကျွန်တော် မပြောဘဲ ချန်ထားခဲ့ခြင်း အကြောင်းရင်းကတော့ ကျွန်တော်တို့ လောက ဓာတ် ပညာပိုင်းက လူမျိုးဟာ လူအများတွေ အယူသီးနေတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို လူအများရှေ့မှာ ထောက်ခံသလို ထွက်ဆိုဖို့ ခဲယဉ်းတဲ့အတွက် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီပြင်တစ်ကြောင်းလည်း သတင်းစာထဲမှာ ပါတဲ့အတိုင်း ဘတ်စကာမျိုလ် အိမ်ကြီး နာမည်ပျက်သွားလျှင် နေ့ပုံမညီသူ မရှိမှာကို ခိုးရိမ်တဲ့အတွက် ဖြစ်ပါတယ်။ အလုံးစုံ ထုတ်ဖော်ပြောခြင်းအားဖြင့် ကောင်းကျိုး မဖြစ်တဲ့ အတွက် ကျွန်တော် သိသလောက် အားလုံးမပြောဘဲ လျော့ပြောခြင်းဟာ နည်းလမ်း မှန်တယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆမိပါတယ်။ သို့သော် ခင်ဗျားကို တော့ ကျွန်တော် သိသလောက်ထက် လျော့ပြောနေစရာ အကြောင်းမရှိ ပါဘူး။

'ဒီကွင်းကြီးဟာက လူနေအိမ်ခြေ အလွန် နည်းပါးလေတော့၊ နီးနီး ကပ်တပ် နေရသမျှ လူများဟာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ရင်းရင်းနှီးနှီး အကျွမ်းတဝင် နေကြရပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဆာချာလ်စ်ဘတ်စကာဗျိုလ် ကို ကျွန်တော် ခဏခဏ တွေ့ရပါတယ်။ လက်ဖက်ယာဟောလ်အိမ်ကြီးမှ မစွတာ ဖရန်ကလင်၊ သဘာဝဓမ္မ ဆရာကြီး မဇ္ဈတာ စတေပလ်တန်နဲ့ သူ့နမူတစ်ပါး၊ မိုင်များစွာ အတွင်းမှာ ပညာတတ်တစ်ယောက်မှ မရှိပါ။ ဓာချာလ်စ်က သူ့ဘာသာ အေးအေးနေတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်

ရုဏ်းစာတစ်ပိုဒ်

ပါတယ်။ သို့သော်လည်း သူ ကျန်းမာတဲ့ အနိက်မှာ လောကဓာတ်ပညာ မိသနာပါတဲ့ လူအချင်းချင်းလည်း ဖြစ်တဲ့အတွက် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ရင်းရင်းနှီးနှီး ပေါင်းသင်းမိကြပါတယ်။

'လွန်ခဲ့တဲ့ လအနည်းငယ် အတွင်းကတော့ ဆာချာလ်စ်ရဲ့ ရောဂါ ဟာ ဒီတောင်မှ တက်ဖို့မရှိတဲ့ အကြောင်းကို ကျွန်တော် ရိပ်မိပါတယ်။ သူက ကျွန်တော် ခုနစ်က ဖတ်ပြတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို တကယ်ကြီး ယုံကြည် လို့ စိတ်ထဲမှာနွဲ့ပြီး နေပါတယ်။ ဘယ်လောက်တောင်များ စွဲသလဲဆိုတော့ သူ့မျှေကွက် အတွင်းမှာ သူ လမ်းလျှောက် ဝံ့သော်လည်း ညအချိန်မှာ ကွင်းပြင်ထွက်ပြီး လမ်းလျှောက်ဖို့ ဆိုလျှင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ သူ မလုပ်ဝံ့ဘူး။ ခင်ဗျားကတော့ မယုံကြည်ဘူး ရှိလိမ့်မယ်။ သူ့ခဏကတော့ သူ့အိမ်သူ အိမ်သားများကို ကျိန်စာသင့်ထားတယ်လို့ စွဲစွဲမြဲမြဲကြီး ယုံကြည်ထားပါ တယ်။ သူ့ရဲ့ ဘိုးဘေးဘီဘင်များ အကြောင်းကို သူ ပြောပြသလောက်ဟာ ကလည်း အမှန်ဆိုရလျှင် အားတက်စရာ ဒီလောက် မရှိလှဘူး။ မကောင်း ဆိုးဝါး တစ်ဦးတစ်ယောက်ဟာက သူ့နောက်ကို အမြဲလိုက်နေသလိုလို သူထင်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ညအချိန် ကျွန်တော် ခရီးသွားတဲ့ အခါများမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း သတ္တဝါများကို တွေ့ဖူးမြင်ဖူးပါသလားတဲ့၊ အမဲလိုက် ခွေးကြီး အသံမျိုးကို ကြားမိပါသလားတဲ့၊ ကျွန်တော့်ကို မကြာမကြာ မေးဖူး ပါတယ်။

'သူ့မသေမီ ရက်သတ္တသုံးပတ်လောက်က တစ်ညနေမှာ သူ့အိမ်ကို ကျွန်တော် ဒေါက်ကတ်နဲ့ မောင်းသွားဖူးတာကို မှတ်မိသေးတယ်။ သူက ခန်းမကြီး တံခါးဝမှာရှိတယ်။ ကျွန်တော်က ဒေါက်ကတ်ပေါ်က ဆင်းပြီး သူ့ရှေ့မှာ ရပ်နေတော့၊ သူက ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ်က ကျော်ပြီး မျက်လုံးကြီး ကြောင်တောင်နဲ့ အင်မတန်ကြီးကြောက်တဲ့ မျက်နှာထားမျိုးနဲ့ ကျွန်တော့် နောက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ရုတ်တရက် လှည့်ကြည့် လိုက်တော့၊ 'လမ်းထိပ်ဆီလောက်မှာ ခွားနက်ကလေး တစ်ကောင်လိုလို

ရုဏ်းစာတစ်ပိုဒ်

ဖြတ်လျှောက်သွားတာကို ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရတယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ အင်မတန် ကြောက်ပြီး တုန်လှုပ်နေပုံရလေတော့၊ ခုနက်က သတ္တဝါ မြင်လိုက်ရတဲ့ နေရာကို သွားပြီး တောင်မြောက်လေးပါးကို လှမ်းကြည့်ရသေးတယ်။ နို့ပေမဲ့ ဘာကောင်မှ မတွေ့ရတော့ဘူး၊ ဒါနဲ့တောင် သူ့မှာ အင်မတန် တုန်လှုပ်နေသေးတဲ့ လက္ခဏာ ရှိတယ်။ အဲဒီ တစ်ခေါက်က သူနဲ့အတူ ကျွန်တော် တစ်ညလုံး နေလေတော့၊ ဘယ်လို အကြောင်းကြောင့် သူ တုန်လှုပ်ရတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ရှင်းလင်း ပြောပြလိုတဲ့ သဘောနဲ့၊ ခုနက်က ကျွန်တော် ဖတ်ပြခဲ့တဲ့ စာရွက်ကို ကျွန်တော်လက်မှာ သူအပ်ထားပါတယ်။

‘ဒါနဲ့ လန်ဒန်မြို့ကို သွားဖို့ စီစဉ်တယ်ဆိုတာလည်း ကျွန်တော် ပေးတဲ့ အကြံပါပဲ။ သူ့နှလုံးမှာ ထိခိုက်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိတယ်။ သူ့ရဲ့ စိုးရိမ်မှုဟာက သူ့စိတ်မှာ ထင်မြေသက်သက်ဖြစ်တယ် ဆိုပေမဲ့ ကျန်းမာရေးကို အမှန် ထိခိုက်နေတယ်။ ဒါကြောင့် လအနည်းငယ်လောက် မြို့ထဲ ပြောင်းနေရလျှင် ဟိုဟာ ဒီဟာတွေမှာ စိတ်ဝင်စားပြီး လူသစ် တစ်ယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်မိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ မိတ်ဆွေ မစ္စတာ စတေပလ်တန်ကလည်း သူ့အတွက် အများကြီး စိုးရိမ်ပြီး ကျွန်တော်လိုပဲ သဘောရတယ်။ နောက်ဆုံး အချိန်တွင်မှ ကပ်ပြီး ယခုလို ဖြစ်ရတော့တာပဲ။

‘ဆာချာလ်စ် သေဆုံးတဲ့ညက အလောင်းတွေတဲ့ အစေခံ ဘဲရိုမိုးက မြင်းထိန်း ပါကင်ကို ကျွန်တော့်ဆီ မြင်းနဲ့ လွှတ်လိုက်တယ်။ ဒီညက ကျွန်တော် မအိပ်သေးလေတော့ ချက်ချင်းလိုက်လာတာနဲ့ တစ်နာရီအတွင်း ရောက်လာခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ဆာချာလ်စ် သေဆုံးတဲ့ အမှုကို စစ်ဆေးတဲ့ နေ့မှာ သူတို့ရဲ့ ထွက်ဆိုချက်တွေကို မှန်မမှန် ကျွန်တော် စစ်ဆေးပြီး မှန်ကြောင်းကို သက်သေခံခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် ရောက်သွားပြီး သစ်ပင် တန်းကြားမှာ ဆာချာလ်စ်ရဲ့ ခြေရာတွေကို ကျွန်တော် လိုက်ကြည့်တယ်။

စုပြည့်စာအုပ်တိုက်

တံခါးဖုတ်မှာ သူ့ဆောင့်နေပုံရတဲ့ ခြေရာတွေကို ကျွန်တော် ကြည့်တယ်။ ဒီနေရာကစပြီး ခြေရာတွေ ပုံသဏ္ဌာန် ပြောင်းလဲသွားပုံကို ကျွန်တော် တွေ့ရတယ်။ ဘဲရိုမိုး ခြေရာမှတစ်ပါး ဘယ်သူ့ခြေရာမှ မရှိတာကို ကျွန်တော် တွေ့ရတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ကျွန်တော် မရောက်မချင်း ဘယ်သူမှ မထိရသေးတဲ့ အလောင်းကို ကျွန်တော် သေသေချာချာ ကြည့်ရှုရတယ်။ အလောင်းဟာက မြေကြီးပေါ်မှာ မှောက်လျက်ကြီး လဲနေပြီး လက်တွေက ကားလို့၊ လက်ချောင်းတွေက မြေကြီးထဲ ကုတ်လို့၊ ဗျက်နှာကတော့ ရှုံ့မဲ့ထားလိုက်ပုံဟာ မပြောပါနဲ့တော့၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ရုတ်တရက် မမှတ်မိလို့ ဆာချာလ်စ်ရဲ့ အလောင်းတောင် ဟုတ်မှ ဟုတ်လေရဲ့လားလို့ အောက်မေ့မိတယ်။ အလောင်းမှာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှ မရှိတာကတော့ အမှန်ပဲ။ သို့သော်လည်း ဘဲရိုမိုး ထွက်ချက် တစ်ခုဟာကတော့ မှားတယ်။ သူက အလောင်းပတ်ဝန်းကျင်က မြေကြီးပေါ်မှာ ဘာခြေရာမှ မတွေ့ရဘူးလို့ ထွက်ထားတယ်။ သူကတော့ သူ မမြင်လို့ ထွက်တာပဲ။ နို့ပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ မြင်တယ်။ အလောင်းနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ထင်ထင်ရှားရှားကြီးပဲ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ခြေရာတွေလား’

မာ ။ ။ ‘ခြေရာတွေပဲ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ယောကျ်ားလား၊ မိန်းမလား’

ဒေါက်တာမော်တီမာသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို တစ်ခဏမျှ ထူးဆန်းစွာ ကြည့်ပြီးလျှင် တီးတိုးဖြေဆိုလေ၏။

မာ ။ ။ ‘ယောကျ်ားလည်း မဟုတ်၊ မိန်းမလည်း မဟုတ်။’

အင်မတန်ကြီးတဲ့ ခွေးခြေရာကြီးတွေ ခင်ဗျား’

အခန်း ၃
နက်နဲသော ပြဿနာ

ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းစကားကို ကြားသောအခါ၊ ကျောထဲ၌ စိမ့်၍ တုန်သွားသည့် အဖြစ်ကို ဝန်ခံရပေမည်။ ဟုမ်း(စ်)သည် တုန်လှုပ်သော အမူအရာနှင့် ရှေ့သို့ ကိုင်းညွှတ်လိုက်လေရာ၊ ၎င်း၏ မျက်လုံးများမှာ ထက်သန်စွာ စိတ်ဝင်စားလျက် ရှိသောအခါများ၌ ဖြစ်တတ်သော ထုံးစံအတိုင်း ခက်ထန်သော ဝှောက်ပြောင်ခြင်း ရှိလေ၏။

- ဟုမ်း ။ ။ 'ဒီဟာ ခင်ဗျား မြင်သလား'
- မာ ။ ။ 'ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ယခု မြင်တာလို ထင်ထင်ရှားရှားကြီး မြင်ရတယ်'
- ဟုမ်း ။ ။ 'ဒါနဲ့တောင် ခင်ဗျား ဘာမှ မပြောဘူးလား'
- မာ ။ ။ 'ပြောလိုကော ဘာအကျိုးရှိသလဲ'
- ဟုမ်း ။ ။ 'ဒီပြင်လူတွေတော့ ဘာကြောင့် မမြင်ရသလဲ'
- မာ ။ ။ 'ခြေရာတွေက အလောင်းနဲ့ ကိုက် ၂၀ လောက် လှမ်းလေတော့ ဘယ်သူမှ ကြည့်ဖို့ စိတ်ကူးမရဘူး။ ကျွန်တော်လည်း ဒီစာကို မတွေ့ရဖူးလျှင် ကြည့်ဖို့ စိတ်ကူး ရကောင်းမှ ရမယ်ထင်တယ်'
- ဟုမ်း ။ ။ 'ကွင်းပြင်မှာ သိုးထိန်းခွေးတွေ အများကြီး ရှိတယ် မဟုတ်လား'
- မာ ။ ။ 'ရှိပါတယ်၊ နို့ပေမဲ့ ဒီဟာက သိုးထိန်းခွေး မဟုတ်ဘူး'
- ဟုမ်း ။ ။ 'ကြီးတယ်ဆို'
- မာ ။ ။ 'သိပ်ကြီးတယ်'

ဗုဒ္ဓကလေးတို့၏

ဘက်စကားချစ်စွမ်းကြီး

၂၉

- ဟုမ်း ။ ။ 'ဒါပေမဲ့ အလောင်းနားကို မကပ်ဘူး ဟုတ်လား'
- မာ ။ ။ 'မကပ်ဘူး'
- ဟုမ်း ။ ။ 'သစ်ပင်တန်းကြားက ဘယ်လိုနေသလဲ'
- မာ ။ ။ '၁၂ နှစ်ပေလောက် မြင့်ပြီး တိုးမပေါက်နိုင်တဲ့ သစ်ပင် နှစ်တန်း ရှိတယ်၊ အလယ်က လမ်းဟာက ရှစ်ပေလောက် ကျယ်တယ်၊ လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ခြောက်ပေလောက် ကျယ်တဲ့ မြက်ခင်းတွေ ရှိတယ်'
- ဟုမ်း ။ ။ 'သစ်ပင်တန်း တစ်ဖက်မှာ တံခါးပေါက်ကို သွားတဲ့ လမ်း ရှိတယ်ဆို'
- မာ ။ ။ 'ဟုတ်တယ်၊ ကွင်းပြင်ဘက်ကို ထွက်တဲ့ တံခါးပါ'
- ဟုမ်း ။ ။ 'ဒီပြင်ကော အပေါက်ရှိသေးသလား'
- မာ ။ ။ 'ဘာပေါက်မှ မရှိဘူး'
- ဟုမ်း ။ ။ 'ဒါဖြင့်လျှင် သစ်ပင်တန်းကို ရောက်ချင်လျှင် အိမ်ဘက်က ဆော်လည်း လာရတယ်၊ တံခါးကလေးဘက်က ဆော်လည်း လာရတယ်ပေါ့။ ဟုတ်ရဲ့လား'
- မာ ။ ။ 'လမ်းအဆုံးမှာ တဲကလေးတစ်လုံး ရှိတယ်၊ အဲဒီ တဲကလေးထဲက ဖြတ်ပြီး ကွင်းပြင်ကို ထွက်နိုင်တယ်'
- ဟုမ်း ။ ။ 'ဆာချာလ်စ်ဟာ အဲဒီတဲကလေးကို ရောက်သလား'
- မာ ။ ။ 'မရောက်ဘူး၊ တဲကလေးနဲ့ ကိုက် ၅၀ လောက် အကွာမှာ သေနေတယ်'
- ဟုမ်း ။ ။ 'ကိုင်း ဒါ အရေးကြီးတယ်၊ ဒေါက်တာဇော်တီမာ ပြောစမ်း၊ တံခါးကလေးဟာ ပိတ်လျက်သား တွေ့သလား'
- မာ ။ ။ 'ပိတ်ပြီးတော့ ဆော့ခတ်ထားပါတယ်'
- ဟုမ်း ။ ။ 'ဘယ်လောက် မြင့်သလဲ'
- မာ ။ ။ 'လေးပေလောက် မြင့်ပါတယ်'

ဗုဒ္ဓကလေးတို့၏

ဟုမ်း ။ ။ 'ဒါဖြင့် ဘယ်သူမဆို ကျော်တက်နိုင်လောက်တာပေါ့'
 မာ ။ ။ 'တက်နိုင်ပါတယ်'
 ဟုမ်း ။ ။ 'တံခါးနားမှာ ဘာခြေရာများ တွေ့သလဲ'
 မာ ။ ။ 'ဘာမှ မတွေ့ပါ၊ အားလုံး ရှုပ်ထွေးနေပါတယ်။ ဆာချာလ်စ်ဟာ ဒီနေရာမှာ ငါးမိနစ်၊ ဆယ်မိနစ်လောက် ရပ်နေဟန် တူပါတယ်'

ဟုမ်း ။ ။ 'ခင်ဗျား ဘယ်နှယ်သိသလဲ'
 မာ ။ ။ 'သူ့ ဆေးပြင်းလိပ်မှ ပြာ နှစ်ခါတောင် ကြွေကျပါတယ်'

ဟုမ်း ။ ။ 'တော်ပါပေဗျာ၊ ဒီလူမျိုးနဲ့ တွဲပြီး အလုပ်လုပ်ချင်တာပဲ ဝက်ဆင်။ သို့သော် ခြေရာတွေအကြောင်း ပြောစမ်းပါဦး'

မာ ။ ။ 'ဆာချာလ်စ်ရဲ့ ခြေရာတွေကို အဲဒီ ကျောက်စရစ်လမ်းပေါ်မှာ အနံ့အပြား တွေ့ရတယ်၊ ဒီပြင် ခြေရာ မတွေ့ရဘူး'

ဟုမ်း(စ်)သည် စိတ်မရှည်နိုင်သော အမူအရာဖြင့် ဒူးကို လက်ဖြင့် ပုတ်လိုက်လေ၏ ။

ဟုမ်း ။ ။ 'ကျုပ် မရောက်ရတာ ခွကျတာပဲ၊ ဒီအမှုဟာ သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ အမှုပဲ၊ ခေ့ခေ့စပ်စပ် ကြည့်တတ်တဲ့ လူအဖို့ ဆိုလျှင် တွေ့စရာ မြင်စရာတွေ အများကြီးရှိမှာပဲ။ ဟိုကျောက်စရစ်လမ်းကို ကျုပ် ကြည့်ရလျှင် ကောက်နုတ်ချက်တွေ အများကြီးထွက်ဖို့ ရှိတယ်။ ခုတော့ မိုးကလည်းရွာ၊ လူခြေရာတွေလည်း ရှုပ်နေလို့ အားလုံး ပျက်ကုန်လောက်ပါပြီ။ ဖြစ်မှဖြစ်ရပေလေ ဒေါက်တာမော်တီမာ၊ ကျုပ်ဆီကို လာဖို့ ဘာကြောင့် ဒီလောက် အချိန်ဆွဲထားခဲ့တာလဲဗျ'

မာ ။ ။ 'ဘယ်လောက် ထိုးထွင်းပြီး ဘယ်လောက် အတွေ့အကြုံများတဲ့ စုံထောက်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါစေ၊ မတတ်နိုင်တဲ့ နေရာမျိုး ရှိပါသေးတယ် ခင်ဗျ'

ဟုမ်း ။ ။ 'ခင်ဗျားက ဒီအမှုဟာ သွေးရိုးသားရိုး မဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုချင်သလား'

မာ ။ ။ 'ဆာချာလ်စ် သေပြီးတဲ့နောက် သွေးရိုးသားရိုးဆိုဖို့ ခဲယဉ်းတဲ့ အခြင်းအရာမျိုး တော်တော်များများ ကျွန်တော် ကြားသိရတယ်'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဥပမာဆိုလျှင်...'

မာ ။ ။ 'ဒီအမှု မဖြစ်ခင်က ဒီသတ္တဝါကြီးနဲ့ တူတဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင်ကို ကွင်းပြင်ကြီးမှာ တွေ့လိုက်ရတဲ့ လူတွေ တော်တော်များတယ်။ ဒီသတ္တဝါဟာက လူများ အသိအမှတ် ပြုထားကြတဲ့ တိရစ္ဆာန်မျိုးထဲက ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မြင်လိုက်ရတဲ့ လူများက ဒီသတ္တဝါကြီးဟာ အင်မတန် ကြီးမားကြောင်း၊ အရောင်တွေ တဝင်းဝင်း ထွက်နေကြောင်း၊ မကောင်းဆိုးဝါးနဲ့ တူကြောင်း တညီတညာတည်း ထွက်ဆိုကြတယ်။ ဒီလူတွေကို ကျွန်တော် အားလုံး စစ်ဆေးကြည့်ပြီးပြီ၊ တစ်ယောက်က တော်တော် ခေါင်းမာတဲ့ တောသားတစ်ယောက်ပဲ၊ တစ်ယောက်က မြင်းခွာရိုက်တဲ့ ပန်းပဲသမား၊ တစ်ယောက်က လယ်သမား။ သူတို့အားလုံးက စာထဲပါတဲ့ သတ္တဝါကြီးအတိုင်း အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အကြောင်းကို ပြောပြတယ်။ ဟိုနယ်မှာဖြင့် လူတိုင်းကြောက်လန့်ပြီး နေကြလို့မို့ ညအချိန်မှာ တော်တော့သတ္တိနဲ့ လူဟာ ကွင်းပြင်ကြီးဖြတ်ပြီး မသွားဝံ့ဘူး'

ဟုမ်း ။ ။ 'ခင်ဗျားလည်း လောကဓာတ် ပညာပိုင်းက လူတစ်ယောက် ဖြစ်လျက်နဲ့ ဒီဟာ သွေးရိုးသားရိုး မဟုတ်ဘူးလို့ ယုံကြည်နေသလား'

မာ ။ ။ 'ကျွန်တော်တော့ ဘာကို ယုံကြည်ရမယ်လို့ကို မပြောတတ်ဘူး'

ဟုမ်း(စ်)သည် (အရေးမကြီးဟု သဘောရသောအခါ၌ ဥရောပတိုက်သားများ ပြုလုပ်တတ်သော ထုံးစံအတိုင်း) ပန်းနှစ်ဖက်ကို လှုပ်ပြလေ၏။

ဟုမ်း ။ ။ 'ကျုပ်မှာတော့ လူလောကကြီး အတွင်းက အမှုမျိုး

တွေကို စုံထောက်ပြီး လာခဲ့တာ တော်တော်တော့ အထမြောက်ခဲ့တာပဲ။ လူလောက ဟိုဘက်က မကောင်းဆိုးဝါးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အမှုမျိုးဆိုလျှင် တော့ တစ်ဆိတ် ခြေလှမ်းကျယ်လွန်းရာ ရောက်လိမ့်မယ် ထင်တယ်။ နို့ပေမဲ့ ခြေရာ တွေ့ရပုံထောက်တော့ သွေးရိုးသားရိုး နယ်ထဲကလို့ ဆိုရလိမ့်မယ် ထင်တယ်’

မာ ။ ။ ‘မူလ တွေ့တုန်းက လူတစ်ယောက် သတ်တဲ့ ခွေးကြီး ဟာကတော့ သွေးနဲ့သားနဲ့ကိုယ် ရှိတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မကောင်း ဆိုးဝါး မကင်းဘူးလို့လည်း ဆိုရလိမ့်မယ်’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ခင်ဗျားကတော့ မကောင်းဆိုးဝါးဘက်ကို ခပ်ပါပါ ဖြစ်နေပါပြီ။ သို့သော် တစ်ခု ပြောစမ်း ဒေါက်တာမော်တီမာ၊ ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင်က ဒီလို အယူရှိထားလျှင် ဘယ်နှယ်ကြောင့် ကျုပ်ခေါ်ကို လာရသေး သလဲ’

မာ ။ ။ ‘လာတာကတော့ ဝါတာလူး ဘူတာရုံကို ရောက်လာ မည့် ဆာဟင်နရီဘတ်စကာချီလ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် ဘယ်လို လုပ်ရ မယ် ဆိုတာကို အကြံဉာဏ် တောင်းချင်တဲ့အတွက် လာခဲ့ပါတယ်’ ဟု ပြော၍ နာရီကို ထုတ်ကြည့်ပြီးလျှင် ‘နောက်တစ်နာရီနဲ့ ဆယ့်ငါးမိနစ် တိတိမှာ သူ ရောက်ပါလိမ့်မယ်’

ဟုမ်း ။ ။ ‘သူက အမွေခံ အမွေစားမို့လို့ ဆိုပါတော့’

မာ ။ ။ ‘မှန်ပါတယ်၊ ဆာချာလ်စ် သေပြီးတဲ့နောက် သူ့ အကြောင်းကို စုံစမ်းကြည့်တော့ ကနေဒါပြည်မှာ ထွန်ယက် စိုက်ပျိုးတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်နေကြောင်း တွေ့ရတယ်။ သတင်းကြားရသလောက်တော့ အဘက်ဘက်က တော်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ ကျွန်တော် ယခု ပြောနေခြင်း ဟာက ဆရာဝန်အဖြစ်နဲ့ မဟုတ်၊ ဆာချာလ်စ်ရဲ့ သေတမ်းစာအရ အမွေ ထိန်း တစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ပြောခြင်း ဖြစ်ပါတယ်’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ဒီပြင် အမွေဆိုင် မရှိဘူးပေါ့’

မာ ။ ။ ‘မရှိပါ၊ ကျွန်တော်တို့ စုံစမ်းသိရှိရသလောက် ဆိုလျှင် ညီအစ်ကိုသုံးယောက်အနက် ဆာချာလ်စ်ဟာ အကြီးဆုံးဖြစ်၍ ညီအငယ်ဆုံး ဖြစ်တဲ့ ရော့ဂျားဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်တော့ ရှိနေပါသေးတယ်။ ဒုတိယညီ ဟာက အခု ဆာဟင်နရီရဲ့ဖခင်ပေါ့၊ ငယ်ငယ်က သေရှာတယ်။ တတိယလူ ရော့ဂျားကတော့ တောလေကြမ်းပြီး ဆိုပါတော့၊ ဒီလူက ကျွန်တော်တို့ ခုနက်က ဖတ်ခဲ့တဲ့ ဟူဂိုနဲ့တူပြီး တော်တော် ခက်ထန်တယ် ပြောတယ်။ ရော့ဂျားက အင်္ဂလန်မှာ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်ပြီး အမေရိကန်ပြည် အလယ်ပိုင်း ထွက်ပြေး၊ အဲဒီမှာ ၁၈၇၆ ခုနှစ်က သေရှာရောတဲ့။ ဒါကြောင့် ဆာဟင်နရီဟာ ဘတ် စကာချီလ်တွေထဲမှာ နောက်ဆုံး ကျန်ရစ်တဲ့ အဆက်ပဲ။ ကိုင်း မစ္စတာ ဟုမ်း(စ်)၊ သူ့ကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ အကြံပေးပါဦး’

ဟုမ်း ။ ။ ‘သူ့ တိုးတေး အိမ်ကို ဘာကြောင့် သူ မသွားဘဲ နေရ မှာလဲ’

မာ ။ ။ ‘ဓမ္မတာအတိုင်းတော့ သွားထိုက်တာပေါ့၊ သို့သော် စဉ်းစားထိုက်တဲ့ အချက်က ဒီအိမ် သွားနေတဲ့ ဘတ်စကာချီလ်တိုင်း သေခြင်း ဆိုးနဲ့ သေရတာချည်းပဲ။ အကယ်၍ ဆာချာလ်စ်ဟာ မသေမီက ကျွန်တော်နဲ့ စကားပြောဖို့ အချိန်ရခဲ့လို့ ရှိလျှင် သူတို့အမျိုးရဲ့ နောက်ဆုံး အဆက်ဖြစ်ပြီး အမွေတွေ အများကြီး ဆက်ခံဖို့ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဒီအိမ်ကြီး သွားနေဖို့ မသင့်လျော်တဲ့ အကြောင်းကို သတိပေးလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည် တယ်။ နို့ပေမဲ့ ဟိုအရပ်မှာ ရှိကြတဲ့ သူဆင်းရဲတွေ အားလုံးဟာ စီးပွားရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ့အပေါ်မှာ မှီခိုကြရမည့် အကြောင်းကိုလည်း မငြင်းနိုင်ပါ ပေဘူး။ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ဆက်ခံပြီး နေမည့်လူ မရှိဘူးဆိုလျှင် ဆာချာလ်စ် စီစဉ်ထားခဲ့တဲ့ လုပ်ငန်းကောင်းတွေဟာ အားလုံး ပျက်စီးကုန်ရတော့မှာပဲ။ ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားနေမိလို့ ကိုယ့်အကြိုက် လိုက်ပြီး ဆုံးဖြတ် မိမှာ စိုးရိမ်လေတော့၊ ခင်ဗျားကို အလုံးစုံ ပြောပြပြီး အကြံဉာဏ်တောင်းခြင်း ဖြစ်ပါတယ်’

ဟုမ်း(စ်)သည် အတန်ကြာ စဉ်းစားနေပြီးမှ-

ဟုမ်း ။ ။ ‘ရှင်းရှင်းပြောလျှင် ဒီလို မဟုတ်လားဗျာ၊ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ဘတ်စကာဗျိုလ်တစ်ယောက် နေထိုင်ဖို့ဟာ မကောင်းဆိုးဝါးကို စိုးရိမ်ရတဲ့ အတွက် ဘေးအန္တရာယ် ရှိလိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်တယ် ဆိုပါတော့’

မာ ။ ။ ‘ယုတ်စွအဆိုးအားဖြင့် ဒီလို ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ စိုးရိမ် လောက်စရာ အကြောင်း လုံလောက်စွာ ရှိတယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောတော့ မယ်’

ဟုမ်း ။ ။ ‘အစစ်ပဲ၊ သို့သော် ခင်ဗျားရဲ့ မကောင်းဆိုးဝါး အယူ ဟာ မှန်ကန်ခဲ့လို့ ရှိလျှင် ဒီလူငယ်ဟာ လန်ဒန်မြို့မှာပဲ နေနေ၊ ဒီဗွန်ရှင်ယာ နယ်မှာပဲ နေနေ၊ အနောင်အယုတ် ပေးနိုင်မယ် မဟုတ်လား။ သူ့နယ်ရောက်မှ ဖမ်းစားနိုင်တဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးရယ်လို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ်’

မာ ။ ။ ‘ဒီဟာတွေကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံရလို့ ရှိလျှင် ခင်ဗျား ယခုလို ပျက်ပြယ်ပြယ် ပြောလိမ့်မယ် မထင်ဘူး။ ဒီလိုဆိုလျှင် ခင်ဗျား သဘောအရတော့ ဒီလူဟာ လန်ဒန်မှာ နေနေ၊ ဒီဗွန်ရှင်ယာမှာ နေနေ၊ ဘေးအန္တရာယ် မရှိဘူးလို့ ဆိုလိုတာပေါ့။ ဘယ်လို ခင်ဗျား အကြံ ပေးမလဲ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ကျုပ် အကြံပေးတာကတော့ မြင်းရထားတစ်စီး ငှားပြီး ဆာဟင်နရီကို ဝါတာလူးဘူတာရုံ သွားကြိုဆိုဖို့ပါပဲ’

မာ ။ ။ ‘ဒီနောက်ကော...’

ဟုမ်း ။ ။ ‘နောက်အဖို့တော့ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ မဆုံးဖြတ်ရသေး သမျှ ကာလပတ်လုံး၊ ဒီအကြောင်းတွေကို တစ်ခွန်းမျှ သူ့အား မပြောဘဲ ထားစေချင်တယ်’

မာ ။ ။ ‘ခင်ဗျားစိတ်ကို ဆုံးဖြတ်ဖို့ ဘယ်လောက်ကြာမလဲ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘၂၄ နာရီ ထားလိုက်တာပေါ့၊ နက်ဖြန်မနက် ၁၀ နာရီ မှာ ကျုပ်ဆီကို ခင်ဗျား လာခဲ့ပေတော့။ ဒီအခါမှာ ဆာဟင်နရီကို ခေါ်လာခဲ့

လို့ ရှိလျှင် နောင်အတွက် အစီအစဉ်လုပ်ဖို့ အထောက်အပံ့ ရလိမ့်မယ် ထင်တယ်’

မာ ။ ။ ‘ခေါ်ခဲ့ပါမယ် မစွတာဟုမ်း(စ်)’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဂွဒ်မောနင်း’

ဤသို့ ပြောပြီးနောက် ဟုမ်း(စ်)သည် ကုလားထိုင်တွင် ပြန်ထိုင်လေ ရာ၊ ၎င်း၏ မျက်နှာထားမှာ စိတ်ကြိုက် အလုပ်မျိုးနှင့် တွေ့ရသဖြင့် ကျေနပ်ခြင်း ရှိနေသော လက္ခဏာ ရှိပေ၏။

ဟုမ်း ။ ။ ‘အပြင်ထွက်မလို့လား၊ ဝက်ဆင်’

နပ် ။ ။ ‘ကျွန်တော် ကူညီနိုင်လျှင် မထွက်ပါဘူး’

ဟုမ်း ။ ။ ‘မလိုသေးပါဘူး၊ အလုပ်လုပ်တဲ့ အချိန်မှာမှ ခင်ဗျား အကူအညီကို ကျုပ်လိုပါတယ်။ တတ်နိုင်ခဲ့လို့ရှိလျှင် ညနေမတိုင်မီ ပြန်မလာ ခဲ့နဲ့ဗျာ။ ခင်ဗျား ပြန်လာတော့ အင်မတန် စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းလှတဲ့ ဒီအမှုကလေး အကြောင်းကို ထင်မြင်ချက်ချင်း ကိုက်ကြည့်ကြရအောင်’

ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေမှာ အလွန်အမင်း စိတ်အာရုံ စူးစိုက်၍ စဉ်းစား စိတ်ကူးရသော အချိန်မျိုးတွင် တစ်ကိုယ်တည်း တသီးတခြား နေလိုသည့် အကြောင်းကို ကျွန်ုပ် သိရှိရပေသည်။ ထိုအခါမျိုး၌ သူသည် သိရှိထားသမျှ သော အကြောင်းအခြင်းရာတို့ကို တစ်ခုမကျန် အပြန်အလှန် ဆင်ခြင် စဉ်းစား၍၊ ဖြစ်နိုင်လောက်သမျှသော တွေးဆချက်တို့ကို တစ်ခုနှင့်တစ်ခု နှိုင်းဆ ယှဉ်ပြိုင်ပြီးလျှင်၊ အရေးကြီးသော အချက်များနှင့် အရေးမကြီးသော အချက်များကို တသီးတခြားစီ သီးသန့် ပိုင်းခြားဆုံးဖြတ်လေ့ ရှိလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေ့တစ်ချိန်လုံး ကလပ်တွင် အချိန်ကုန်၍ ညကိုးနာရီ ထိုးသောအခါမှ ဘောကာလမ်းရှိ နေအိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ဧည့်ခန်းသို့ ဝင်မီသောအခါ ဟုမ်း(စ်)သည် ဆေးတံကို ခဲလျက် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် အင်္ကျီရှည်ကြီးနှင့် ကွေးကွေးကလေး ထိုင်နေသည်ကို ဆေးတံမီးခိုးများ အထဲမှ ရေးရေးမျှသာ မြင်ရပေတော့၏။

ဟုမ်း ။ ။ ‘ခင်ဗျား တစ်နေ့လုံး ကလပ်မှာ နေခဲ့တယ်၊ ကျုပ် ပြောတာ မှန်ပါရဲ့လား’

နပ် ။ ။ ‘မှန်ပါတယ်၊ ခင်ဗျား ဘယ်နှယ်...’

ဟုမ်း(စ်)သည် ကျွန်ုပ်၏ အံ့သြသော မျက်နှာကို မြင်သဖြင့် ရယ်မော လေ၏။

ဟုမ်း ။ ။ ‘ခင်ဗျား မကျွမ်းကျင်ပုံကလေးတွေက ကျုပ်အဖို့ တယ်ပြီး အရသာရှိတယ်ဗျာ။ ဒါကြောင့် ကျုပ် တတ်သရွေ့ မှတ်သရွေ့ ကလေးနဲ့ ခင်ဗျားအပေါ်မှာ အစွမ်းပြရတာ ကျုပ်အဖို့ သိပ်မြန်တာပဲ။ မိုး တဖွဲဖွဲနဲ့ ရွှံ့တွေ ထူနေတဲ့နေ့မှာ လူတစ်ယောက် အပြင်ထွက်သွားတယ်၊ အိမ်ပြန်လာတော့ သူ့ဦးထုပ်ရော ဖိနပ်ရော တစ်စက်မှ ပေကျံမလာခဲ့ဘူး ဆိုလျှင် တစ်နေရာရာမှာ တစ်နေ့လုံး ကုပ်နေလို့ပေါ့ဗျ။ ဒီလူမှာ မိတ်ဆွေ ရင်းရင်းချာချာလည်း မရှိဘူးဆိုလျှင် ဒီလူဟာ ဘယ်မှာ နေမလဲဆိုတာ ထင်ရှားနေတယ် မဟုတ်ဘူးလားဗျ’

နပ် ။ ။ ‘ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒီလိုတော့ ထင်ရှားပါရဲ့’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ကျုပ်ကော ဘယ်ရောက်ခဲ့တယ်လို့ ခင်ဗျား ထင် သလဲ’

နပ် ။ ။ ‘တစ်နေရာရာမှာ ကုပ်နေတာပဲ မဟုတ်လား’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ဘာဟုတ်လိမ့်မလဲ၊ ဒီဗွန်ရှင်ယာကို ကျုပ် ရောက်ခဲ့ တယ်’

နပ် ။ ။ ‘စိတ်ရောက်တာလား’

ဟုမ်း ။ ။ ‘အစစ်ပဲ၊ ကိုယ်ကတော့ တစ်နေ့လုံး ဟောဒီ ကုလား ထိုင်ပေါ်မှာ နေပြီး ကော်ဖီနှစ်အိုးနဲ့ ဆေးတွေ အများကြီး သောက်ပစ်လိုက် တယ်။ ခင်ဗျား ထွက်သွားတော့ အဲဒီနယ်နဲ့ ဆိုင်တဲ့ မြေပုံကြီးတစ်ပုံကို ထုတ်ယူပြီး တစ်နေ့လုံး အဲဒီနယ်ကို စိတ်အားဖြင့် ရောက်နေခဲ့တာပဲ။ မြေပုံကြည့်ပြီး ညက်ညက်ကြေထားလို့ အဲဒီနယ်မှာ ကျုပ်ဘာသာ ကျုပ် ဟိုဟိုဒီဒီ သွားနိုင်လောက်ပြီလို့ ထင်နေတယ်’

ရင်းနောက် ဟုမ်း(စ်)သည် မြေပုံလိပ်ကို ဖြေ၍-

ဟုမ်း ။ ။ ‘ဟောဒါက ကျုပ်တို့နဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ ဒီစာကြိတ်ပဲ၊

ဟောဒီ အလယ်ကဟာက ဘတ်စကားချီလ်အိမ်ကြီးပဲ’

နပ် ။ ။ ‘ပတ်ပတ်လည်မှာ တောကြီးလား’

ဟုမ်း ။ ။ ‘အစစ်ပဲ၊ ထင်းရှူးပင်တန်း ဆိုတာက မြေပုံထဲမှာ နာမည် မပါသော်လည်း ဟောဒီနေရာမှာ ရှိရမယ်။ လက်ယာဘက်က ကွင်းပြင်ပဲ၊ ဟောဒါ ကျုပ်တို့မိတ်ဆွေ ဒေါက်တာမော်တီမာနေတဲ့ ဂရင်ပင် ရွာပဲ။ ခင်ဗျား မြင်တဲ့အတိုင်း ငါးမိုင်ပတ်လည် အတွင်းမှာ လူနေအိမ်ခြေ ဆိုလို့ ကျိုးတိုးကျဲတဲ နည်းနည်းပါးပါးလောက်သာ ရှိတယ်။ ဟောဒါက လက်ဖောဟောလ်ဆိုတဲ့ အိမ်ကြီးပဲ၊ ဟောဒီက အိမ်ဟာက စတေပလ်တန် ဆိုတဲ့ သဘာဝဓမ္မဆရာကြီးနေတဲ့ အိမ်နဲ့တူတယ်။ ဟောဒါက ဟိုင်းကော်နဲ့ ဖောင်းလ်တိုင်ယာဆိုတဲ့ လယ်သမား အိမ်နဲ့လည်းပဲ၊ ဒီနေရာက ၁၄ မိုင်လောက် မှာ ပရင်းစ်တောင်းဆိုတဲ့ အကျဉ်းထောင်ရှိတယ်။ ဒီစပ်ကြားနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်လျှောက်မှာ ဘာပင်မှ မရှိတဲ့ လွင်တီးခေါင်ကြီးပဲ။ ဒီတော့ကော ဆာချာလ်စ်တို့လူစု ဇာတ်ခင်းသွားကြတဲ့ ဇာတ်နံကြီးဟာ ဒီနေရာ ဆိုပါတော့၊ ဒီဇာတ်ခုံမှာ ကျုပ်တို့က ဆက်လက်ပြီး ဇာတ်ခင်းကြရဦးမယ် ထင်တယ်’

နပ် ။ ။ ‘ဒေသကတော့ တော်တော်ဆန်းတဲ့ ဒေသနဲ့ တူတယ်’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒီလို နက်နဲတဲ့ ပြဿနာမျိုးအတွက် သိပ်နေရာကျတဲ့ ဒေသပေါ့။ ဒီပြဿနာကို ကိုင်လျှင်ကိုင်ချင်း ပုစ္ဆာနှစ်ခုကို ဖြေရှင်းဖို့ လိုတယ်။ ပထမပုစ္ဆာက ဒီကိစ္စမှာ အပြစ်ကျူးလွန်ထားခြင်း ရှိသလားတဲ့၊ ဒုတိယပုစ္ဆာက ဘယ်အပြစ်မျိုးကို ဘယ်လိုကျူးလွန်ထားသလဲ တဲ့။ ဒေါက်တာမော်တီမာရဲ့ တွေးဆချက် မှန်ကန်လို့ သွေးရိုးသားရိုး အမှု မျိုး မဟုတ်ဘူး ဆိုခဲ့လို့ရှိလျှင် ကျုပ်နဲ့ မဆိုင်တဲ့အတွက် ဆက်လက်ပြီး ဆောင်ရွက်စရာ မရှိဘူးပေါ့။ သို့သော် သူတွေဆရာကို လက်မခံမိ တခြား ဖြစ်နိုင်လောက်တဲ့ နည်းလမ်းရှိသမျှကို ကျုပ်တို့ ကုန်စင်အောင် လိုက်ကြ ရလိမ့်မယ်။ ဒီအမှုအကြောင်းကို ခင်ဗျား ဆင်ခြင်ပြီးပြီလား’

နပ် ။ ။ 'ဟုတ်ကဲ့၊ တစ်နေ့အတွင်းမှာ တော်တော်ပဲ ကျွန်တော် ဆင်ခြင်မိပါတယ်'

ဟုမ်း ။ ။ 'နို့ ဘယ်နှယ်သဘောရသလဲ'

နပ် ။ ။ 'ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်စရာတွေ သိပ်များတဲ့ အမှုပဲ'

ဟုမ်း ။ ။ 'ထူးခြားတဲ့ အချက်ကလေးတွေ တော်တော်များ တယ်၊ ဒီအမှုမျိုး ဒီတစ်ခုပဲ ရှိတယ်လို့ ဆိုထိုက်ပေတယ်။ ဥပမာ ခြေရာတွေ ပြောင်းလဲပုံ ဆိုပါတော့၊ ဒီဟာ ခင်ဗျား ဘယ်လို ယူဆသလဲ'

နပ် ။ ။ 'ဒေါက်တာမော်တီမာက အဲဒီအပိုင်းက လမ်းပေါ်မှာ ခြေဖျားထောက်ပြီး လျှောက်သွားတယ် ဆိုတာပဲ'

ဟုမ်း ။ ။ 'အမှုစစ်ဆေးတဲ့နေ့က လူခပ်ပေါ့ပေါ့ တစ်ယောက် ပြောတဲ့စကားကို သူ လိုက်ပြီး ပြောတာပါ။ လမ်းကြားတစ်လျှောက်မှာ လူတစ်ယောက်ဟာ ဘာကြောင့် ခြေဖျားထောက်ပြီး လမ်းလျှောက်ရမှာလဲဗျ'

နပ် ။ ။ 'ဒါဖြင့် ဘယ်နှယ်ဆိုချင်သလဲဗျာ'

ဟုမ်း ။ ။ 'အသက်ဘေးကို စိုးရိမ်တဲ့အတွက် အရမ်း သိပ်ပြေး ရာမှ နှလုံးအိမ်ကွဲပြီး မျက်နှာနဲ့ ကျသေတာပေါ့ဗျ'

နပ် ။ ။ 'ဘာကို လွတ်အောင် ပြေးတာလဲ'

ဟုမ်း ။ ။ 'အဲဒါက ကျုပ်တို့ ရှင်းကြရမည့် ပြဿနာပဲ၊ ဒီလူဟာ စပြီး မပြေးခင်ကတည်းက ရူးသွားလောက်မတတ် ကြောက်လန့်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုစရာ အချက်တွေ ရှိတယ်'

နပ် ။ ။ 'ခင်ဗျား ဘယ်နှယ် ပြောနိုင်သလဲ'

ဟုမ်း ။ ။ 'သူကြောက်တဲ့အရာဟာ ကွင်းပြင်က ဖြတ်ပြီး သူ့ဆီ လာတယ်လို့ ကျုပ်ယူဆထားတယ်။ ကျုပ်ယူဆတဲ့အတိုင်း မှန်လျှင် အိမ်ဘက်ကို မပြေးဘဲ အိမ်ကို ကျောခိုင်းပြီး တခြားဘက်သို့ ပြေးခြင်းဟာ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိအောင် ရူးသွားသလောက် ကြောက်လန့်သည့်အတွက် ဖြစ်ရမယ်။ ဒီပြင်လည်း ဟိုညက ဘယ်သူ့ကို သူစောင့်နေသလဲတဲ့၊ နို့ပြီး

ရာပြည့်စာပိုဒ်

အိပ်လဲက မစောင့်ဘဲ အဘယ်ကြောင့် ထင်းရှူးပင်တန်းအကြားမှ စောင့်နေ သလဲတဲ့'

နပ် ။ ။ 'တစ်ယောက်ယောက်ကို သူ့မျှော်နေတယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်သလား'

ဟုမ်း ။ ။ 'လူကြီးဟာက အသက်လည်းကြီးပြီး ကောင်းကောင်း လည်း မမာဘူး၊ ညနေခင်း လမ်းလျှောက်တာမျိုးတော့ ကျုပ်တို့ နားလည် ပါတယ်။ နို့ပေမဲ့ ဟိုညက မြေကြီးကလည်း စိုလို့ ဥတုရာသီကလည်း မကောင်းဘူးဗျ။ ဆေးပြင်းလိပ် ပြာကြွေကျခြင်းကို အကြောင်းပြုပြီး ဒေါက်တာမော်တီမာ ကောက်နုတ်ချက် ထုတ်ထားတဲ့အတိုင်း၊ ဒီလိုလူဟာ ဒီလိုညမျိုးမှာ ငါးမိနစ် ဆယ်မိနစ်လောက် ကြာအောင် ရပ်စောင့်တယ် ဆိုတာ အလကား ဟုတ်ပါ့မလားဗျ'

နပ် ။ ။ 'နို့ပေမဲ့ ညနေတိုင်း လမ်းလျှောက်နေကျ ဆိုပါ ကလား'

ဟုမ်း ။ ။ 'ညနေတိုင်း လမ်းလျှောက်တာတော့ ဟုတ်တယ်၊ ညနေတိုင်း တံခါးကလေးနားမှာ ရပ်စောင့်တယ်တော့ မဟုတ်ပေဘူး။ ပြီးတော့လည်း ကွင်းပြင်ကို အခါခပ်သိမ်း ရှောင်ကွင်းတတ်တဲ့ လက္ခဏာ ရှိတယ်။ လန့်ဒန်သို့ ထွက်သွားခါနီး ညမှာမှ တံခါးကလေးနားမှာ သူ စောင့်နေတယ်။ နည်းနည်းချင်း ပုံသဏ္ဌာန် ပေါ်လာပြီ ဝက်ဆင်၊ တစ်ခုနဲ့ တစ်ခု ကွင်းဆက်တွေ ပေါ်လာပြီ။ တစ်ဆိတ်လောက် ကျုပ်တယော လှမ်း လိုက်စမ်းပါဗျ။ မနက်ဖြန် ဒေါက်တာမော်တီမာနဲ့ ဆာဟင်နရီ ဘတ်စကာ ဗျီလ်တို့နဲ့ တွေ့ပြီးမှပဲ ဒီအကြောင်းအရာကို ဆက်လက်ပြီး စဉ်းစား ဆင်ခြင်ကြဦးစို့ရဲ့'

အခန်း ၄
ဆာဟင်နရီ ဘတ်စကာဗျိုလ်

နာရီကြီးမှ ၁၀ နာရီတိုးသံ ကြားသည့်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒေါက်တာမော်တီမာ နှင့် ဆာဟင်နရီဘတ်စကာဗျိုလ်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ အခန်းသို့ တက်လာကြလေ၏။ ဆာဟင်နရီမှာ အသက် ၄၀ ခန့်ရှိ၍ သေးငယ်သော ကိုယ်လုံး၊ ဖျတ်လတ်သော အမူအရာနှင့် နက်မှောင်သော မျက်ခုံးမျက်လုံးများ ရှိလေရာ၊ မာကျောသော ဂင်တိုကလေး ဖြစ်၍၊ သတ်ချင် ပုတ်ချင်သော မျက်နှာမျိုးလည်း ရှိလေ၏။ ထိုသူသည် နီတီတီရှိသော “တို့” သက္ကလတ်အဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားလျက် နေပူနှင့် လေသလပ်ခြင်းတို့ ခံထားသော လူတစ်ယောက်၏ ရုပ်လက္ခဏာမျိုး ရှိလေ၏။

မာ ။ ။ “ဒီဟာ ဆာဟင်နရီ ဘတ်စကာဗျိုလ်ပါပဲ”

ရီ ။ ။ “ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်။ ထူးဆန်းလိုက်ပုံကတော့ မစ္စတာဟမ်း(စ်)ရယ်၊ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေက ခင်ဗျားဆီကို ဒီကနေ့ မနက် ကျွန်တော့်ကို မပို့လျှင် ကျွန်တော့်ဘာသာ လာမယ်လို့ မိတ်ကူးလာတာ ပါပဲ။ ခင်ဗျားက အခက်အခဲကလေးတွေကို ရှင်းလင်းပေးတတ်တယ်

ရပြည့်အချစ်ဖိုက်

ဘတ်စကာဗျိုလ် ချေးကြီး

၄၁

လို့ ကျွန်တော် ကြားရဖူးပါတယ်။ ဒီမနက် ကျွန်တော် ကြုံတွေ့ရတဲ့ အခက်အခဲကလေး ဟာကလည်း ကျွန်တော့်အဖို့ ဥဉာဏ်မမီနိုင်အောင် ဖြစ်နေပါတယ်’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ထိုင်ပါဦး၊ ဆာဟင်နရီ၊ လန်ဒန်ရောက်ပြီးတဲ့နောက် ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ထူးထူးဆန်းဆန်း အခြင်းအရာမျိုး ကြုံတွေ့နေရပြီလို့ ဆိုချင်ပါသလား’

ရီ ။ ။ ‘သိပ်အရေးကြီးလှတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး မစ္စတာဟုမ်း(စ်)၊ ပြောင်တာ နောက်တာမျိုး ထင်ပါရဲ့။ ဒီမနက် ကျွန်တော့်ဆီကို စာတစ်စောင် ရောက်တယ်’

ဆာဟင်နရီသည် စာအိတ်တစ်လုံးကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးသည် ပုံ၍ ကြည့်ကြလေ၏။ စာအိတ်မှာ ပြာတာတာ အရောင်ရှိသည့် သာမန် အမျိုးအစား ဖြစ်လေရာ “ဆာဟင်နရီ ဘတ်စကာဗျိုလ်၊ နေ့သံဘာလင်ဟိုတယ်” ဟူသော လိပ်စာမှာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း စာလုံးများဖြင့် ပုံနှိပ်ထားလေသည်။ စာတိုက် အမှတ်တံဆိပ်မှာ “ချယ်ရင်ကရော့စ်” ဟု ပါရှိလေရာ၊ စာထည့်သော ရက်စွဲမှာ ယမန်နေ့ညနေပင် ဖြစ်လေသည်။

ဟုမ်း ။ ။ ‘နေ့သံဘာလင် ဟိုတယ်သို့ ခင်ဗျား သွားမည့် အကြောင်းကို ဘယ်သူများ သိသလဲ’

ရီ ။ ။ ‘ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ပါ။ ဒေါက်တာမော်တီမာနဲ့ တွေ့ပြီးတဲ့ နောက်မှာမှ ကျွန်တော်တို့ ဆုံးဖြတ်ကြပါတယ်’

ဟုမ်း ။ ။ ‘သို့သော် ဒေါက်တာမော်တီမာကတော့ အဲဒီမှာ တည်းခိုနေတယ်ပေါ့’

မာ ။ ။ ‘မဟုတ်ပါ၊ ကျွန်တော်က မိတ်ဆွေတစ်ဦးထံမှာ တည်းခိုနေပါတယ်။ ဒီဟိုတယ်သို့ ကျွန်တော်တို့ သွားဖို့ အကြံအစည် ရှိကြောင်း ခိုလှုံမိနိုင်စရာ အကြောင်းတစ်ခုတစ်ရာမျှ မရှိပါ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘အဟမ်း၊ ခင်ဗျာ အသွားအလာ အနေအထိုင်နဲ့

ရပြည့်အချစ်ဖိုက်

ပတ်သက်ပြီး အင်မတန် စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက် ရှိနေဟန် တူတယ်’

၎င်းနောက် ဟုမ်း(စ်)သည် စာအိတ်အတွင်းမှ လေးခေါက်ချိုး ခေါက်ထားသည့် ဖူးစကတ် စာရွက်တစ်ပိုင်းကို ထုတ်ယူ၍ ဖြန့်ပြီးလျှင် စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်လေ၏။ စာရွက်၏ အလယ်တွင် ပုံနှိပ်စာလုံးများဖြင့် ကပ်ထားသည့် စာတစ်ပိုဒ် ပါရှိလေရာ ၎င်း၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ “အသက်ကို နှမြောလျှင် သို့မဟုတ် မရူးချင်လျှင် ကွင်းပြင်ကြီးကို ရှောင်”။ ၎င်းစာပိုဒ်တွင် “ကွင်းပြင်” ဟူသော စာလုံးတစ်လုံးတည်းသာလျှင် ကပ်မထားဘဲ ရေးထားလေ၏။

ရီ ။ ။ ‘ကိုင်း မစွတာဟုမ်း(စ်)၊ ဒီဟာ ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်၊ ကျွန်တော့် အကြောင်းကို ဘယ်သူဘယ်ဝါတို့က စောင့်ပြီး အရေးယူနေတယ်ဆိုတာ ပြောပြစမ်းပါ ခင်ဗျာ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ဒီဟာ ခင်ဗျား ဘယ်နှယ်သဘောရလဲ ဒေါက်တာမော်တီမာ၊ ဒီစာကိုတော့ဖြင့် သွေးနဲ့သားနဲ့ ကိုယ်ထဲက ရေးတာပဲလို့ ဝန်ခံရလိမ့်မယ် ထင်တယ်’

မာ ။ ။ ‘နို့ပေမဲ့ ဒီကိစ္စဟာ သွေးရိုးသားရိုး မဟုတ်ဘူးလို့ မှတ်ယူထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက်ဆိုမှ လာတဲ့စာ ဖြစ်နိုင်ပါသေးတယ်’

ရီ ။ ။ ‘(ခပ်ဆတ်ဆတ် အသံဖြင့်) ‘ဘာကိစ္စ ပြောကြတာလဲဗျ၊ ကျွန်တော့် အကြောင်းအရာကို ကျွန်တော် သိတာထက် ခင်ဗျားတို့ လူစုက ပိုပြီး သိကြတဲ့ လက္ခဏာရှိတယ်’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ဒီအိမ်ပေါ်က မဆင်းမီ ကျုပ်တို့ သိထားသလောက် ခင်ဗျား သိရပါစေမယ်။ ဒီအတောအတွင်းမှာ ဒီစာအကြောင်းကို ဆက်ပြီး ဆွေးနွေးကြဖို့ ခွင့်ပြုပါဦး။ ဒီစာဟာက မနေ့ညနေက ကပ်ထည့်ပြီး စာတိုက်မှ ပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်ရမယ်၊ ဒါထက် မနေ့က တိုင်းသတင်းစာ ရှိသလား ဝက်ဆင်’

နပ် ။ ။ ‘ဒီထောင့်ထဲမှာ ရှိပါတယ်’

ဟုမ်း ။ ။ ‘တစ်ဆိတ်လောက် ယူပေးစမ်းဗျာ၊ ခေါင်းကြီးပိုင်းပါတဲ့ စာမျက်နှာကို လှန်စမ်းပါ’

၎င်းနောက် ဟုမ်း(စ်)သည် ကော်လံများကို လျင်မြန်စွာ လျှောက်ကြည့်ပြီးလျှင်-

ဟုမ်း ။ ။ ‘နားထောင်ကြဗျို့၊ သင်္ကြန်ရေအကြောင်း ရေးထားတဲ့ စာတစ်ပိုဒ်ကို ကျုပ်ဖတ်ပြမယ်၊ နားထောင်။ “သင်္ကြန်ရေစားခြင်း၊ အသက်ကို မနှမြောသော သို့မဟုတ် သေချင်လျှင်သေဟု သဘောထားတတ်သော အရွယ်ရောက်ပြီး လူကြီးများအား ကျွန်ုပ်တို့ သတိပေးဖို့ အလိုမရှိသော်လည်း ဗိုက်ရူးရဲအရွယ် လူငယ်များအား နေပူရောင်၍ ရေကစားကြဖို့ မိဘများက ဆုံးမသင့်ပေသည်” တဲ့။ ကိုင်း ဘယ်နှယ် ထင်သလဲ ဝက်ဆင်’

ဟု မေးပြီးလျှင် ဟုမ်း(စ်)သည် အလွန်ရွှင်ပျသော၊ ကျေနပ်သော အမူအရာနှင့် လက်ဝါးနှစ်ဖက်တို့ကို ပွတ်လျက် ရှိလေ၏။

(မှတ်ချက်။ ။ ဤနေရာ၌ ထိုသတင်းစာတွင် ပါရှိသော ခေါင်းကြီးပိုင်း အတိုင်း ဘာသာပြန်ဆို ထည့်သွင်းခဲ့သော် အလိုရှိသော စာလုံးများ ပါဝင်ရန် မဖြစ်နိုင်သည့်အတွက်ကြောင့် အခြားနည်းအားဖြင့် အကွက်လည်အောင် တစ်မျိုးတစ်မည် စီစဉ် ထည့်သွင်းလိုက်ရပေသည်။)

ဒေါက်တာမော်တီမာနှင့် ဆာဟင်နရီတို့သည် သဘောမပေါက်သော အမူအရာနှင့် ကျွန်ုပ်အား လှမ်းကြည့်ကြလေ၏။

ရီ ။ ။ ‘ခုနင်က စာနဲ့ ဒီစာနဲ့ ဘာသက်ဆိုင်လို့လဲဗျ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ဆိုင်လိုက်ပုံမှ တန်းနေရောဗျ၊ ဟောဒီက ဝက်ဆင်က ကျုပ်နည်းတွေကို တော်တော်ရိပ်မိထားတယ်။ နို့ပေမဲ့ သူတောင်မှ ဒီစာပိုဒ် အရေးကြီးပုံကို ကောင်းကောင်း မရိပ်မိဘူး ထင်တယ်’

နပ် ။ ။ ‘ဘယ်လို ပတ်သက်တယ်ဆိုတာ လုံးလုံး မရိပ်မိပေဘူး ခင်ဗျာ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ပတ်သက်ရုံမကဘူးဗျ၊ ဒီသတင်းစာထဲက စာလုံးတွေကို ကိုက်ညှပ်ပြီး ဟိုစာထဲမှာ ကပ်ထည့်ထားတာပဲ။ “အသက်” ရယ်၊ “နှမြော” ရယ်၊ “ရူး” ရယ်၊ “ရှောင်” ရယ် ဆိုတာတွေ တွေ့တယ် မဟုတ်လား၊ ဒီစာလုံးတွေကို ဘယ်က ရတယ်ဆိုတာ မရှိမိကြသေးဘူးလား’

ရီ ။ ။ ‘ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ သိပ်ဟုတ်တယ်။ တော်ပါပေဗျာ၊ သိပ်တော်တာပဲ’

မာ ။ ။ (အံ့သြသော မျက်နှာထားနှင့် ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေအား ငေးကြည့်လျက်) ‘တကယ်ပါပဲ မစ္စတာဟုမ်း(စ်)၊ ကျွန်တော် ထင်သလောက်ထက် သာပါပေတယ်။ သတင်းစာ တစ်စောင်စောင်မှ ဖြတ်လူထားတယ်လို့ ပြောနိုင်တာကို ထားလိုက်ပါဦးတော့၊ ဘယ်သတင်းစာကလို့ ပြောနိုင်ရုံမျှမက ခေါင်းကြီးပိုင်းထဲကလို့ တပ်တပ်အပ်အပ် ပြောလိုက်ပုံကဖြင့် ကျွန်တော် ကြုံဖူးတဲ့ အထဲမှာ အထူးဆန်းဆုံးပါပဲ။ ဒီဟာ ခင်ဗျား ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး သိသလဲ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ဒီဟာကတော့ ကျုပ် အထူးလေ့လာထားတဲ့ အလုပ်ကိုးဗျ၊ ကျုပ်မျက်စိမှာတော့ တိုင်းမိသတင်းစာမှာ သုံးတဲ့ ပုံနှိပ်စာလုံးနဲ့ နှစ်ပြားတန် ညနေခင်းထုတ် သတင်းစာမျိုးမှာ သုံးတဲ့ ပုံနှိပ်စာလုံးနဲ့ အပိုကြီးခြားနားတယ်။ ရာဇဝတ်မှုစုံထောက်တစ်ယောက်အဖို့မှာ ပုံနှိပ်စာလုံးများကို ခွဲခြားပြီး သိတတ်ခြင်း အလုပ်ဟာ ကကြီးခနွေး ပညာလောက် ရှိပါသေးတယ်။ တိုင်းမိသတင်းစာ ခေါင်းကြီးပိုင်းက ပုံနှိပ်စာလုံးများဟာ ဒီပြင်က ပုံနှိပ်စာလုံးများနဲ့ လုံးလုံးမတူဘူးဗျ။ ဒီပြင်ဆီက ဒီပုံနှိပ်စာလုံးမျိုး မရနိုင်ဘူး။ ဒီစာကို မနေ့က ထည့်လိုက်ခြင်းကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် မနေ့ကထုတ်တဲ့ သတင်းစာထဲကပဲလို့ တွေးစရာ အပိုကြီး လမ်းများနေတယ်’

ရီ ။ ။ ‘ကျွန်တော် နားလည်သလောက်ဆိုလျှင် လူတစ်ယောက်က ဒီစာလုံးများကို ကတ်ကြေးနဲ့ ညှပ်ပြီး စာရွက်ပေါ်မှာ ကပ်

ရာပြည့်စာအုပ်စိုက်

တယ် ဆိုပါတော့။ ဒါဖြင့် “ကွင်းပြင်” ဆိုတဲ့ စာတစ်လုံးတည်းကိုမှ ဘာကြောင့် လက်နဲ့ ရေးထည့်ပါသလဲ ခင်ဗျာ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ဒီစာလုံးကို ပုံနှိပ်တဲ့ အထဲမှာ မတွေ့လို့ပေါ့။ ဒီပြင် ဘာလုံးတွေမှာ ရိုးရိုးဖြစ်လေတော့ ဘယ်စာစောင်မှာမဆို တွေ့နိုင်တယ်။ သို့သော် ဒီစာလုံးကတော့ တစ်ဆိတ် အသုံးနည်းတယ်’

ရီ ။ ။ ‘ဪ ဒါကြောင့်ကိုး ခင်ဗျ။ ဒါထက် ဒီစာထဲမှာ ဒီပြင် ဘာအဓိပ္ပာယ်များ တွေ့ပါသေးသလဲ မစ္စတာဟုမ်း(စ်)’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ဒီပြင် တစ်ချက် နှစ်ချက်လောက် အဓိပ္ပာယ်ကောက် စရာလေးတွေ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခြေရာ မကောက်နိုင်အောင်လို့ သိပ်ပြီး ကြိုးစားထားတယ်။ ခင်ဗျားတို့ တွေ့ရတဲ့အတိုင်း စာလုံး ခပ်ကြမ်းကြမ်းနဲ့ ပုံနှိပ်ထားတယ် ဟုတ်လား။ သို့သော်လည်း တိုင်းမိသတင်းစာဆိုတာက ပညာဘက်မှာ တော်တော် အထက်တန်းကျတဲ့ လူစားမျိုးရဲ့ လက်ထဲမှာသာ တွေ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီစာကို ကောင်းကောင်းစာတတ်တဲ့ သူတစ်ယောက်က စာကောင်းကောင်း မတတ်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး စိကုံးလိုတဲ့ သဘောပဲ။ ထိုပြင် ဒီလူက သူ့လက်ရေးကို ခင်ဗျား မမြင်စေလိုတဲ့ သဘောကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့်၊ လက်ရေးကို ခင်ဗျား သိပြီးလူထဲကသော်လည်း ဖြစ်ရမယ်၊ သို့မဟုတ် နောင် သူ့လက်ရေးကို ခင်ဗျားတွေ့မည့် လူထဲကသော်လည်း ဖြစ်ရမယ်။ ထို့ပြင် စာလုံးတွေဟာ တစ်ဖြောင့်တည်း မျဉ်းပစ်ထားသလို ကပ်ထားဘဲ တစ်လုံးနိမ့် တစ်လုံးမြင့် ရှိနေတာကို တွေ့ရတယ် ဟုတ်လား။ ဒီဟာက တော်စွာ လျော်စွာ ကပ်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်စေ၊ သူ့စိတ်ထဲမှာ တုန်လှုပ်ပြီး အလျင်စလို လုပ်ထားလို့ဖြစ်စေ ဖြစ်ရမယ်။ အားလုံး ခြုံကြည့်လိုက်လျှင် တော်စွာ လျော်စွာ လုပ်လိုက်လို့ မထင်ဘူး။ ဒီလောက် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို ကရော်ကမည် အလုပ်လုပ်မယ် မဟုတ်ပေဘူး။ ကောင်းပြီ၊ အလျင်စလို ကတိုက်ကရိုက် လုပ်လိုက်တယ် ဆိုပြန်လျှင် ဘာကြောင့် ကတိုက်ကရိုက်လုပ်ဖို့ လိုသလဲလို့ မေးစရာ ရှိပြန်တယ်။ နံနက်စောစောမှ

ရာပြည့်စာအုပ်စိုက်

ထည့်လိုက်ဦးတော့၊ ဟိုတယ်မှ ဆာဟင်နရီ တွက်မသွားခင် ရောက်မှီ အချိန်မီသေးသောကြောင့် ဘာများ အလျင်လိုစရာ အကြောင်းရှိသလဲတဲ့။ ဒီဟာကို ထောက်တော့ သူ့အလုပ်လုပ်နေတဲ့ အချိန်အတွင်းမှာ တစ်ယောက်ယောက်က ဖြတ်ပြီး အနှောင့်အယှက်ပေးမှာကို စိုးရိမ်ရဟန် တူတယ်။ ဘယ်သူက နှောင့်ယှက်မှာလဲတဲ့'

မာ ။ ။ 'ဒါကတော့ သေချာပေါက် မဟုတ်၊ အထွေးအဆ နယ်ထဲ ရောက်လာပြီ ထင်တယ်'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဖြစ်နိုင်လောက်တာတွေကို တစ်ခုနဲ့ တစ်ခု နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ပြီး ဖြစ်နိုင်လောက်သော လမ်းကို ရွေးချယ်ရတဲ့ နယ်လို့ ဆိုပါတော့။ ဒါကတော့ စိတ်ကူးဉာဏ်ကို စနစ်တကျ အသုံးပြုရတဲ့ အလုပ်မျိုးပါပဲ။ သို့သော် စိတ်ကူး ဆိုပေမဲ့ အရမ်းချည်းသက်သက် လျှောက်ပြီး စိတ်ကူးရတာ မဟုတ်ပေဘူး။ ခိုင်လုံတဲ့ အချက်တစ်ခုခုကို အခြေခံပြုပြီး စိတ်ကူးရခြင်း ဖြစ်တယ်။ ဒါထက် ဆာဟင်နရီ လန်ဒန် ရောက်လာပြီးနောက် စိတ်ဝင်စားစရာ ဒီပြင် ဘာများ တွေ့ကြုံခဲ့ရပါသေးသလဲ'

ရီ ။ ။ 'ဒီပြင်တော့ တွေ့ရတယ် မထင်မိပါဘူး'

ဟုမ်း ။ ။ 'ခင်ဗျားကို တစ်ယောက်ယောက်က လိုက်ပြီး စောင့်ကြည့်နေတာမျိုး မကြုံရဘူးလား'

ရီ ။ ။ 'ကျွန်တော့်ကို ဘာကြောင့်လိုက်ပြီး စောင့်ကြည့်ရမှာ တုံး ခင်ဗျာ'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဒီဆီ ကျုပ်တို့ ရောက်ပါလိမ့်မယ်။ ဒီအကြောင်းကို ကျုပ် မစုံစမ်းမီ ကျုပ်တို့ကို ပြောပြစရာ ဘာမျှ မရှိတော့ဘူးလား'

ရီ ။ ။ 'ဘယ်လိုဟာမျိုး ပြောလိုက်တယ်လို့ ခင်ဗျား ဆိုလိုမှန်းမှ မသိဘဲ'

ဟုမ်း ။ ။ 'ထွေထွေထူးထူး အဖြစ်အပျက် အကြောင်းအရာမျိုး သဲက ဆိုပါတော့ဗျာ'

ရီ ။ ။ '(ပြီးရယ်လျက်) 'ကျွန်တော် အမေရိကန်ပြည်နဲ့ ကနေဒါပြည်များမှာသာ နေလာခဲ့လို့မို့ ဗြိတိသျှကို အနေအထိုင် အကြောင်းကို အကောင်းကောင်း မသိဘူးဗျ။ သို့သော်လည်း ဘွတ်ဖိနပ်တစ်ဖက် ပျောက်ကယ် ဆိုတာမျိုးဟာ ခင်ဗျားတို့ဆီမှာ ဖြစ်နေကျ ကိစ္စမျိုး ဟုတ်မထင်ပါဘူး'

ဟုမ်း ။ ။ 'ခင်ဗျာ ဘွတ်ဖိနပ်တစ်ဖက် ပျောက်သွားလို့လား'

ရီ ။ ။ 'ရှာမတွေ့တာ အမှန်ပဲ၊ မနေ့ညတုန်းက ကျွန်တော့် အမေအပြင်မှာ တစ်ရံနဲ့လုံး ထားခဲ့တာ၊ မနက်ကျတော့ တစ်ဖက်တည်း တွေ့တော့တယ်။ ဖိနပ်တိုက်တဲ့လူကို မေးကြည့်တော့ ဘာမှ မပြောတတ်ဘူး။ ဒီဖိနပ်ကို မနေ့ကမှ ဝယ်ထားလို့ တစ်ခါမှ မစွပ်ရသေးပါဘူးဗျာ'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဒါဖြင့် မနေ့က လန်ဒန် ရောက်ရောက်ချင်း အပြင် ထွက်ပြီး တစ်ရံနဲ့ ဝယ်ခဲ့တယ် ဆိုပါတော့'

ရီ ။ ။ 'မနေ့က တော်တော်ကလေး ဝယ်လိုက်ခြမ်းလိုက်တယ်။ ဒေါက်တာမော်တီမာလည်း ကျွန်တော်နဲ့အတူ လိုက်တယ်။ အခြား ပစ္စည်းများနဲ့ အတူ ဖိနပ်အညိုတစ်ရံနဲ့ (ခြောက်ဒေါ်လာနဲ့) ဝယ်ပြီး ခြေထောက်မှာမှ စွပ်မကြည့်ရသေးဘူး၊ ပျောက်သွားပြီ ခင်ဗျာ'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဖိနပ်တစ်ဖက်တည်း ခိုးတယ်လို့ ဆန်းလှချေကလားဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ မကြာခင် ပြန်တွေ့လိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့ဗျာ'

ရီ ။ ။ 'ကိုင်း မိတ်ဆွေတို့၊ ကျွန်တော် သိသလောက်ကလေး တွေ့တော့ ပြောပြပြီးပါပြီဗျာ။ ကတိအတိုင်း ဘယ်လို အမိဗွာယ်နဲ့ ဘာကို လုပ်ကြမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြကြဖို့အချိန် တော်ကြလောက်ပြီ ထင်ပါရဲ့ ခင်ဗျာ'

ဟုမ်း ။ ။ 'ခင်ဗျား ပြောတာကလည်း လမ်းအတိုင်းပါပေပဲ။ ကိုင်း ဒေါက်တာမော်တီမာ၊ ကျုပ်တို့ကို ပြောပြတဲ့အတိုင်း ခင်ဗျာအော်လမ်း ကလေးကို တစ်ဆိတ် ပြန်ပြောပြလိုက်ပါဦး'

ထိုကဲ့သို့ တိုက်တွန်းရာတွင် ဒေါက်တာမော်တီမာသည် အိတ်ထဲမှ

စာရွက်များကို ထုတ်၍ ယမန်နေ့က ကျွန်ုပ်တို့အား ပြောပြခဲ့သည့်အတိုင်း ထပ်လောင်း ပြောပြလေ၏။ ဆာဟင်နရီမှာ အာရုံစူးစိုက်စွာနှင့် နားထောင် လျက် ရှိရာ ရဲဖန်ရဲခါ အံ့သြသောသဘောနှင့် အသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။ ပြီးဆုံးသွားသော အခါ၌...

ရီ ။ ။ 'ကျွန်တော်မှာ ကျိန်စာသင့်ထားတဲ့ ပစ္စည်းအမွေကို ဆက်ခံထားရဟန် တူနေပြီ။ ခွေးကြီးအကြောင်းဟာကတော့ ငယ်ကတည်းက ကြားခဲ့ဖူးပါရဲ့။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်သူအိမ်သားများ အနက်မှာ ဒီအကြောင်းကို ခဏခဏ ပြောပြပေမဲ့၊ ဟိုတုန်းကတော့ တကယ့်ဟာရယ်လို့ ကျွန်တော် မစဉ်းစားမိခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကြီး သေဆုံးတဲ့ ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လို့တော့ ပုလိပ် ခေါ်ရမည့် ကိစ္စပဲလား။ ဘုန်းကြီး ပင့်ရမည့် ကိစ္စပဲလားလို့ ခင်ဗျားတို့ကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်ပြီးသေးဟန် မတူဘူး ထင်တယ်'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဒီအတိုင်းပါပဲ၊ ပြီးတော့ အခု ဆုံးဖြတ်ဖို့ဆိုတာ ကတော့ ဘတ်စကာဗျိုလ်အိမ်ကြီးကို ခင်ဗျား သွားနေဖို့ တော် မတော် ဆိုတဲ့ ကိစ္စပါပဲ'

ရီ ။ ။ 'ဘာကြောင့် ကျွန်တော် မသွားဘဲ နေရမှာလဲ'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဘေးအန္တရာယ်များ ရှိကောင်း ရှိနေမလားလို့ပေါ့'

ရီ ။ ။ 'ဘေးအန္တရာယ်က ဘယ်က လာမှာလဲ၊ ခုပြောတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးဆိုကလား၊ သို့မဟုတ် လူသားများဆီကလား'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဒီအချက်က ကျုပ်တို့ စုံစမ်းရဦးမှာပေါ့'

ရီ ။ ။ 'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ကတော့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။ ကျွန်တော် ဘိုးဘေးဘီဘင်များ နေထိုင်လာခဲ့တဲ့ အိမ်ကို ကျွန်တော် သွားနေဖို့ ကိစ္စမှာ ငရဲပြည်မှ မကောင်းဆိုးဝါးပဲ တားတား၊ လူ့ပြည်က လူသားကပဲ တားတား မရတော့ဘူး၊ ကျွန်တော် သွားမှာပဲ။ ဒီဟာ ကျွန်တော့် နောက်ဆုံး စကားလို့ မှတ်လိုက်ပါတော့'

ရာပြည့်စာတိုက်

ဆာဟင်နရီသည် မျက်မှောင်ကြွတ်၍ ၎င်းမျက်နှာမှာ သွေးဖြန်း လျက် ရှိကောင်း၊ ဘတ်စကာဗျိုလ်မျိုး၏ နောက်ဆုံးအဆက်ဖြစ်သော ဤလူ တွင် စိတ်မာန်ကြီးသော ဘတ်စကာဗျိုလ်သွေးသည် တည်ရှိနေသေးကြောင်း ထင်ရှားပေ၏။ ထို့နောက်မှ ဆက်လက်၍-

ရီ ။ ။ 'ခင်ဗျားတို့ ပြောတဲ့စကားတွေကို ကျွန်တော် စဉ်းစား ဖို့ အချိန်မရသေးဘူး၊ ကျွန်တော့်ဟာ ကျွန်တော် အေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစားဖို့ တစ်နာရီလောက် အချိန်ရနိုင်သေးတယ်။ ဒီမှာ မစ္စတာဟုမ်း(စ်)၊ အခု သင်မှာရှိနေလို့ ကျွန်တော် ဟိုတယ်ကို ပြန်သွားလိုက်ဦးမယ်၊ နာရီပြန် နှစ်မျက်လောက်မှာ ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားမိတ်ဆွေ ဒေါက်တာဝက်ဆင်နဲ့ ကျွန်တော့်ဆီ လာပြီး နေ့စာမစားနိုင်ကြပေဘူးလား။ ဒီတော့မှ ကျွန်တော့် စိတ်မှာ ဘယ်လို ယူဆတယ်ဆိုတာကို ရှင်းလင်းအောင် ကျွန်တော် ပြောနိုင် ပါလိမ့်မယ်'

ဟုမ်း ။ ။ 'ခင်ဗျားဖို့ အဆင်သင့်ရဲ့လား ဝက်ဆင်'

နပ် ။ ။ 'သင့်ပါတယ်'

ဟုမ်း ။ ။ 'ကိုင်း... ဒါဖြင့် နှစ်ချက်မှ တစ်ခါ တွေ့ကြဦးစို့၊ ပူဒီမောနင်း'

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဧည့်သည်များ ဆင်းသွားသော ခြေသံနှင့် အိမ်ရှေ့ တံခါး ပိတ်လိုက်သော အသံကို ကြားကြရလေ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ ဟုမ်း(စ်)သည် လေးကန်သော စိတ်ကူးသမားတစ်ယောက် အဖြစ်မှ ဖျတ် လတ်သော လူတစ်ယောက် အဖြစ်သို့ ရုတ်ခြည်း ပြောင်းလဲသွားလေသည်။

ဟုမ်း ။ ။ 'မြန်မြန်မျို ဝက်ဆင်၊ ဖိနပ်စီး ဦးထုပ်ဆောင်းစမ်းဗျာ။ အချိန်ဖြုန်း မခံနိုင်ဘူးမျို'

ဟု ပြော၍ သူ၏ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ပြီးလျှင် အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီကို ပတ်လျက် ပြန်ထွက် လာခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် လေကားမှ ခပ်သုတ် သုတ် ဆင်း၍ လမ်းသို့ ထွက်ကြလေရာ ဆာဟင်နရီနှင့် ဒေါက်တာမော်တီမာ

ရာပြည့်စာတိုက်

တို့မှာ အောက်ဖို့ဒ်လမ်းဘက်သို့ လျှောက်သွားနေကြသည်ကို ကိုက် ၂၀၀ ခန့် အကွာတွင် တွေ့မြင်ကြရသေး၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုက် ၁၀၀ ခန့် အတွင်းသို့ မီလာသည့်တိုင်အောင် လျင်မြန်စွာ လျှောက်လိုက်ကြလေရာ ၎င်းထက်နီးအောင် မချဉ်းကပ်ဘဲ၊ အောက်ဖို့ဒ်လမ်းနှင့် ဂျီဂျင်လမ်းများသို့ ရောက်အောင် လိုက်သွားကြလေ၏။ တစ်ခါက ထိုသူတို့သည် ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်၍ ဆိုင်ပြတင်းပေါက်ကို ဝေးကြည့်ကြလေရာ ဟုမ်း(စ်)သည်လည်း ထိုနည်းအတူ ပြုလုပ်လေ၏။ နောက်ခဏ၌ ဟုမ်း(စ်)သည် စိတ်ကျေနပ်သော အမူအရာနှင့် အသံထွက်စေသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ဟုမ်း(စ်) ကြည့်နေသော နေရာသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်ရာ၊ အတွင်း၌ လူတစ်ယောက်ပါလာသော မြင်းရထားတစ်စီးသည် လမ်း၏ အခြားဘက်တွင် ရပ်နေရာမှ ရှေ့သို့ တဖြည်းဖြည်း ဆက်လက် မောင်းနှင်သွားသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ဟုမ်း ။ ။ 'လာဖျို၊ ဝက်ဆင်၊ ဟောဟိုဟာ ကျုပ်တို့ လူပဲ။ ကြည့်ရဲဖြင့် မကြည့်၊ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်ရအောင် ...လာဖျို'

ထိုခဏ၌ မုတ်ဆိတ်နက် စုတ်ဖွာဖွာနှင့် လူတစ်ယောက်သည် မြင်းရထား၏ နံဘေး ပြတင်းပေါက်မှ ကျွန်ုပ်တို့အား စူးစိုက်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုအခါ မြင်းရထားခေါင်မိုး၌ ရှိသော အပေါက်ကလေးမှ တံခါးသည် ရုတ်တရက် ပွင့်သွား၍၊ ရထားမောင်းသမားအား တစ်စုံတစ်ရာကို ဟစ်အော်၍ အမိန့်ပေးလိုက်ရာ၊ မြင်းရထားသည် ဂျီဂျင်လမ်းတစ်လျှောက် ကဆုန်ချ၍ မောင်းသွားလေ၏။ ဟုမ်း(စ်)သည် အခြားရထားတစ်စီး ရှိမည်လောဟု စိတ်အားကြီးစွာနှင့် လှမ်းကြည့်ရာ၊ ရထားလွှတ်ကို မတွေ့သည်နှင့် အသွားအလာ ထူထပ်လှသော ၎င်းလမ်းတစ်လျှောက် အပြေးအလွှား လိုက်သွားလေ၏။ သို့ရာတွင် မြင်း ရထားမှ ခရီးကွာလွန်းနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် မကြာမီ မျက်ခြည်ပြတ်သွား လေတော့၏။

ဟုမ်း(စ်)သည် မြင်းရထားများ အကြားမှ မောဟိုက်စွာ ပြန်လာခဲ့၍ စိတ်ပျက်သော အသံဖြင့် ...

ဟုမ်း ။ ။ 'ကိုင်းမျာ လွတ်သွားပြီ၊ ဒီလောက် ညှပ်ပြီး ဒီလောက် ကဲဆိုးတာ ကြုံဖူးသေးရဲ့လားဗျာ'

နပ် ။ ။ 'ဟိုလူက ဘယ်သူလဲဗျ'

ဟုမ်း ။ ။ 'ကျုပ် မပြောတတ်ဘူး'

နပ် ။ ။ 'သူလျှို့ဝှက်စိတ်ယောက်လား'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဒီလိုလေ၊ ကျုပ်တို့ ကြားရတဲ့ စကားအရ တောက်ချင် ကြည့်လိုက်လျှင် ဆာဟင်နရီဟာ လန်ဒန် ရောက်လာကတည်းက တစ်ယောက်ယောက်က ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပြီးနေကြောင်း ထင်ရှားတယ်။ နို့မဟုတ်လျှင် နေ့သံဘာလင်ဟိုတယ်မှာ တည်းခိုမည့် အကြောင်းကို ဒီလောက် ဖြန့်ဖြန့်ကြီး သိနိုင်ပါမလား ဗျ။ ဒီတော့ကတည်းက ပထမနေ့က တကောက်ကောက် လိုက်ပြီး စောင့်ကြည့်နေတယ်ဆိုလျှင် ဒုတိယနေ့မှာလည်း လိုက်ကြည့်ရမယ်လို့ ကျုပ်တို့က ကိန်းရတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ ပြန်သွားတဲ့အခါမှာ သူတို့နောက်မှ လိုက်ချောင်းနေတဲ့သူကို တွေ့ရမလားလို့ ကျုပ်တို့ လိုက်ခဲ့တာပဲ။ လိုက်ချောင်းတဲ့ လူဟာက ဘယ်လောက်ပါးသလဲ ဆိုတော့ ခြေကျပ်မလိုက်ဘဲ မြင်းရထားနဲ့ လိုက်ချောင်းတယ်ဗျ။ ဒါမှ နောက်ချန်ပြီး နေချင်လည်းနေ၊ အနီးမှကပ်ပြီး ရှေ့ကို ဖြတ်တက်ချင်လည်းတက်၊ သူ့ကို သူတို့က မရိပ်မိနိုင်ဘူး။ တကယ်လို့ သူတို့က မြင်းရထားနဲ့ မီးသွားကြလျှင်လည်း သူ့မှာ အဆင်သင့် ပြင်ပြီးသား ဖြစ်နေတယ်။ ဘယ်လောက် နေရာကျသလဲ။ သို့သော် သူ့စီမံချက်မှာ အပြစ်ကလေးတစ်ခု ရှိတာက သူ့မြင်းရထားနံပါတ်ကို ကျုပ် မှတ်မိလိုက်တယ်၊ ၂၇၀၄ တဲ့။ မြင်းရထားထဲက လူရဲ့ မျက်နှာကို ကျမ်းကျိန်လောက်အောင် ခင်ဗျား မှတ်မိ လိုက်ရဲ့လား'

နပ် ။ ။ 'မှတ်ဆိတ်မွေးကြီးကိုတော့ဖြင့် ကျမ်းကျိန်လောက် အောင် မှတ်မိတယ်'

ဟုမ်း ။ ။ 'ကျုပ်လည်း မှတ်မိတယ်၊ ဒါကြောင့် သူမှတ်ဆိတ် ဟာ အစစ်မဟုတ်၊ ဒေသတပ်ထားတဲ့ မှတ်ဆိတ်လို့ ကျုပ် ဆိုချင်တယ်။ ဒီလောက် သိမ်မွေ့တဲ့ အလုပ်တစ်ခုမှာ လုပ်နေတဲ့ လူပါးတစ်ယောက်က မှတ်ဆိတ်မွေး အသုံးပြုခြင်းဟာ သူ့မျက်နှာကို လူမမြင်စေလိုတဲ့ အတွက်သာ ဖြစ်ရမယ်၊ ဝင်ခွဲဦးဖျို ဝက်ဆင်' ဟု ပြောလျက် ဟုမ်း(စ်)သည် ကြေးနန်းရုံးမှ လှေကားကို တက်ကြစဉ် 'ကိုင်း ကျုပ်တို့ အလုပ်ကတော့ မြင်းရထားနံပါတ် ၂၇၀၄ ကို မောင်းတဲ့လူဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါလဲဆိုတာ ကြေးနန်းရိုက်ပြီး မေးကြဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်။ ဒီနောက်တော့ ဘွန်းစကြိုလမ်းထဲက အရပ်ကား ရုံတစ်ရုံ ဝင်ကြည့်ပြီး၊ သူတို့ ချိန်းသွားတဲ့ ဟိုတယ်သွားဖို့ အချိန်အထိ နေကြရုံ ရှိတော့တာပဲ'

အခန်း ၅

ပြတ်နေသော ချည်မျှင် နှစ်မျှင်

မစ္စတာဟုမ်း(စ်)မှာ သူ၏စိတ်ကို အာရုံ ပြောင်းလဲခြင်း အရာဌာန၌ ထူးထူး ခြားခြား အစွမ်းကောင်းလှပေ၏။ အရပ်ကားရုံထဲသို့ ရောက်ကြပြီးသည့် နောက် ဟုမ်း(စ်)သည် အလွန် စိတ်ပါလက်ပါနှင့် ဆောင်ရွက်လာခဲ့ကြသည့် ထိုအမှုကိစ္စကို နှစ်နာရီမျှတိုင်တိုင် လုံးလုံး မေ့ဖျောက်ထားပြီးလျှင်၊ ခေတ် ကာလ ဗြိတိသျှ ပန်းချီဆရာကျော်ကြီးများ ရေးမြင်ထားသည့် အရပ်ကား များကို အာရုံစူးစိုက်စွာ ရှုစားလျက် ရှိလေ၏။ သူသည် အရပ်ကားရုံကြီးမှ ထွက်လာကြ၍ နေရာသံဘာလင်ဟိုတယ်သို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင်၊ ပန်းချီ ပညာ အကြောင်းမှတစ်ပါး မည်သည့် စကားမျိုးကိုမျှ ပြောဆိုသည် မရှိချေ။

ဟိုတယ်သို့ ရောက်ကြသောအခါ စာရေးက 'ဆာဟင်နုရ်ဇာတ်စကား ဖျိုလ်က ခင်ဗျားတို့ကို အပေါ်ထပ်မှ စောင့်နေပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ လာလာ ချင်း သူ့ဆီ ခေါ်ခန့်ဖို့ မှာထားပါတယ်' ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် စာရေးနောက်မှ လိုက်သွားကြ၍၊ လှေကားထိပ်သို့ ရောက်ကြသောအခါတွင် ဆာဟင်နုရ်ဇာတ်ကိုယ်တိုင်နှင့် ရင်ဆိုင် တိုးဝင်မိကြလေ၏။ သူ၏ မျက်နှာမှာ စိတ်ဆိုးဟန်ဖြင့် နီမြန်းလျက်ရှိရာ၊ လက်တစ်ဖက်၌ကား မြူမှုန်များ ရှိနေ သည့် ဘွတ်ဖိနပ်ဟောင်း တစ်ဖက်ကို ကိုင်လျက်ရှိ၏။

ရီ ။ ။ 'ဒီဟိုတယ်က ကျွန်တော့်ကို လူပြိန်းလူအတစ်ယောက် လို့ မှတ်နေကြတယ် ထင်တယ်၊ ဒီလိုဆိုလျှင် သူတို့ အမှားကို သူတို့ တွေ့ရလိမ့်မယ်။ တကယ်ကို ပြောတာ၊ ကျွန်တော့် ဖိနပ်တစ်ဖက် ပျောက်တာ ကို တွေ့အောင် မရှာပေးနိုင်လျှင် ဒုက္ခအကြီးအကျယ် ရောက်စေရမယ်'

ဟုမ်း ။ ။ 'ပျောက်တဲ့ ဖိနပ်ကို ရှာရတုန်းပဲလား'

ဘူး၊
ရီ ။ ။ ‘ဟုတ်တယ်ခင်ဗျာ၊ မတွေ့လျှင် ကျွန်တော် မနေနိုင်

ဟုမ်း ။ ။ ‘ခင်ဗျားပြောတော့ ဖိနပ်အညို အသစ်ဆို’

ရီ ။ ။ ‘မှန်ပါတယ်၊ အခုတော့တစ်ခါ အနက်အဟောင်း တစ်ဖက် ပျောက်နေပြန်ပြီ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ဘယ်နှယ်ဟာလဲဗျာ၊ တစ်ဖက်ပြီး တစ်ဖက်’

ရီ ။ ။ ‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ မနေ့က အညိုတစ်ဖက် ပျောက်ပြီး ဒီကနေ့ အနက်တစ်ဖက် ပျောက်ရပြန်ပြီ။ ဟေ့လူ တွေ့ပြီလား၊ ပြောစမ်းပါကွ။ မျက်လုံးကြီး အကြောင်သားနဲ့ ငေးပြီး မနေစမ်းပါနဲ့’

နောက်ဆုံးစကားမှာ ထိုအခိုက်တွင် ပျာယိးပျာယာ ဆိုက်ရောက် လာသော ကျမနီလူမျိုး အစေခံတစ်ယောက်အား လှမ်း၍ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ခဲ ။ ။ ‘မတွေ့ဘူး ခင်ဗျ၊ ဟိုတယ် တစ်ခုလုံး နဲ့နေအောင် ကျွန်တော် မေးတာပဲ၊ ဘာသတင်းမှ မရခဲ့ဘူး’

ရီ ။ ။ ‘အေး ကောင်းပြီ၊ ဒီကနေ့ နေမဝင်မီ ဖိနပ်ကို ပြန်ရ လျှင် ရစေ၊ မရလျှင် ဒီဟိုတယ်မှာ ငါ မနေဘူးလို့ မန်နေဂျာကို ပြောရမယ်’

ခဲ ။ ။ ‘တွေ့ပါလိမ့်မယ် ခင်ဗျာ၊ တစ်ဆိတ်လောက် သည်းခံ ပြီး စောင့်နေလျှင် တွေ့ပါလိမ့်မယ်’

ရီ ။ ။ ‘အေး တွေ့လျှင်တွေ့စေ၊ သူ့ခိုးတွေ ပေါ်လှတဲ့ ဒီ ဟိုတယ်မှာ နောက်ထပ်ပြီး ငါ့ပစ္စည်းတစ်ခု အပျောက်မခံနိုင်ဘူး။ ယခုလို သေးသေးနပ်နပ် ကိစ္စတစ်ခုအတွက် ခင်ဗျာကို ဒုက္ခပေးရတာ အားနာ ပါတယ်၊ မစွတာဟုမ်း(စ်)’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ဒုက္ခခံလောက်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုလို့ ကျုပ်ထင်ပါတယ်’

ရီ ။ ။ ‘အဆန်းဆုံး၊ အဓိပ္ပာယ် မရှိဆုံး ကိစ္စတစ်ခုပါပဲ ခင်ဗျာ၊ ခင်ဗျားကော ဘယ်လို ထင်ပါသလဲ၊ မစွတာဟုမ်း(စ်)’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ကျုပ်တော့ဖြင့် နားမလည်သေးအောင် ဖြစ်နေတယ်၊ မင်ဗျာ အမှုက တော်တော်ရှုပ်တယ် ဆာဟင်နရီ။ သို့သော်လည်း သဲလွန်စ ကလေး နည်းနည်းရထားလို့ အမှန်ရောက်အောင် ခြေရာခံပြီး လိုက်နိုင် ကောင်းပါရဲ့လို့ အောက်မေ့တယ်’

ကျွန်ုပ်တို့သည် နေ့စာစားပွဲတွင် လာရောက်သည့် ကိစ္စအကြောင်း ကို စကား မစပ်ကြဘဲ ယျှစ်ရှင်စွာ စားသောက်ကြလေ၏။ စားသောက်ပြီး ကြ၍ ဆာဟင်နရီအတွက် သီးသန့်ထားသော ဧည့်ခန်းသို့ ရောက်ကြသော အခါမှ၊ ဟုမ်း(စ်)သည် ဆာဟင်နရီ၏ အကြံအစည်များကို ဖွင့်ဟ မေးမြန်း လေ၏။

ရီ ။ ။ ‘ကျွန်တော်ကတော့၊ ရက်သတ္တပတ် အကုန်လောက် မှာ ဘတ်စကောချီလ်အိမ်ကြီးသို့ သွားမှာပဲ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘အားလုံး ခြုံကြည့်လိုက်လျှင် ခင်ဗျာ ဆုံးဖြတ်ချက် ဟာ လမ်းမှန်တယ် လို့ ကျုပ် ထင်တယ်။ လန်ဒန်မြို့မှာ ခင်ဗျားကို တစ်ယောက်ယောက်က ခြေရာခံ လိုက်နေကြောင်း ကျုပ် သိရတယ်။ သန်း ပေါင်းများစွာ လူဦးရေရှိတဲ့ ဒီမြို့ကြီးမှာ ခင်ဗျားကို ဘယ်လိုကိစ္စနဲ့ ဘယ်သူ တွေက လိုက်နေတယ်ဆိုတာကို သိနိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းတယ်။ သူတို့က မကောင်းတဲ့ ကြံရွယ်ချက်ရှိလို့ ခင်ဗျားကို ဒုက္ခပေးမယ်ဆိုလျှင် ကျုပ်တို့က ကာကွယ်ဖို့ ရှိတယ်။ ဒါထက် ဒေါက်တာမော်တီမား၊ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ဒီမနက် ကျုပ်တို့အိမ်မှ ဆင်းသွားကြတော့ နောက်ယောင်ခံ လိုက်တဲ့လူရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိရဲ့လား’

မာ ။ ။ ‘(ပြင်းစွာ ထိတ်လန့်လျက်) ‘နောက်က လိုက်တာ ဘယ်သူများလဲ ခင်ဗျာ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ဒါတော့ ကျုပ် မပြောနိုင်သေးဘူး၊ ခင်ဗျားတို့နေတဲ့ အရပ်မှာ အသိအကျွမ်းထဲက မုတ်ဆိတ်နက်ကြီးနဲ့လူ ရှိသလား’

မာ ။ ။ ‘မရှိပါဘူး၊ ဪ နေဦး ... ရှိတယ် ခင်ဗျာ၊ ဓာချာလ်စ်ရဲ့ ဘတ္တလာ ဘဲရီမီးဟာ မုတ်ဆိတ်နက်ကြီးနဲ့ပဲ ခင်ဗျ’

ဟုမ်း ။ ။ 'ဪ ဘဲရီမိုး ဘယ်မှာလဲ'
 မာ ။ ။ 'အိမ်ကြီးကို သူစောင့်နေရစ်ပါတယ်'
 ဟုမ်း ။ ။ 'ဟိုမှာ တကယ်ရှိရဲ့လား၊ လန်ဒန်များ ရောက်နေသလား စုံစမ်းကြည့်ရမယ်ဗျို့'
 မာ ။ ။ 'ဘယ်နယ်လုပ်ပြီး စုံစမ်းပါမလဲ ခင်ဗျာ'
 ဟုမ်း ။ ။ 'ကြေးနန်းပုံစံ တစ်ရွက် ပေးစမ်း' ဟု တောင်း၍ "ဆာဟင်နရီအတွက် အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးပြီလား" ဟု ရေးပြီးလျှင် "ဘတ်စကာဗျိုလ် အိမ်ကြီးနေ မစ္စတာဘဲရီမိုး" ဟု လိပ်တပ်ပြီးမှ 'အနီးဆုံး ကြေးနန်းရုံ ဘယ်ဒင်းလဲ' ဟု မေး၍ "ဂရင်ပင်" ဖြစ်ကြောင်း သိရသောအခါ၊ စာတိုက်ဖိုလ်ထဲသို့လည်း ဒုတိယ ကြေးနန်းတစ်စောင်ကို အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားလေ၏။

"မစ္စတာဘဲရီမိုးထံ ရိုက်သော ကြေးနန်းကို သူ့လက်ထဲရောက်အောင် ပို့ပါ။ သူ မရှိလျှင် ကြေးနန်းကို နေ့သဘာလင်ဟိုတယ်ရှိ ဆာဟင်နရီ ဘတ်စကာဗျိုလ်ထံ ပြန်ပို့ပါ။"

ဟုမ်း ။ ။ 'ကိုင်း ဒီလိုဆိုလျှင် ဒီဗွန်ရှင်ယာမှာ ဘဲရီမိုး ရှိမရှိ အကြောင်းကို ဒီကနေညနေ သိကြရမှာပဲ'

ရီ ။ ။ 'ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါထက် ဒေါက်တာမော်တီမာ၊ ဒီ ဘဲရီမိုး ဆိုတာက ဘယ်သူလဲဗျ'

မာ ။ ။ 'ကွယ်လွန်သူ အိမ်စောင့်ကြီးရဲ့သားတဲ့၊ ဒီအိမ်ကြီးကို စောင့်ရှောက်လာခဲ့တာ ဘဲရီမိုး လေးဆက် ရှိပြီ။ ကျွန်တော် သိသလောက်မှာတော့ သူတို့ လင်မယားဟာ ဟိုနယ်မှာ လူကြီးလူကောင်းထဲကပါပဲ'

ရီ ။ ။ 'နို့ပေမဲ့ ဒီအိမ်ကြီးမှာ သခင်မရှိဘူးဆိုတော့ သူတို့ လူစုဟာ ဘာမှ အလုပ်မရှိဘဲ ထင်သလို နေနိုင်တဲ့အခွင့် ရကြတာပေါ့'

မာ ။ ။ 'ဒါတော့ မှန်ပါတယ်'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဆာချာလ်စ် သေဆုံးတဲ့နောက် သူ့သေတမ်းစာအရ အားဖြင့် ဘဲရီမိုးမှာ အကျိုးခံစားခွင့် ဘာများ ရှိသလဲ'

ဗျူဟာအုပ်စုချုပ်

မာ ။ ။ 'သူတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်မှာ ပေါင် ၅၀၀ စီ ရကြပါတယ်'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဒီအချက်ဟာ စိတ်ဝင်စားစရာပဲဗျို့'

မာ ။ ။ 'ဆာချာလ်စ်ရဲ့ သေတမ်းစာအရ အကျိုးခံစားခွင့် ရှိသူတိုင်းကို ခင်ဗျားတို့က မသင်္ကာ ဖြစ်ကြတန် ကောင်းပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်လည်း ပေါင်တစ်ထောင်ရတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဪ ... ဪ ... ဒီပြင်ကောဗျာ ဘယ်သူများ ရှိသေးသလဲ'

မာ ။ ။ 'လူအသီးသီးအတွက် တစ်ယောက်စီ ပေးခြင်းများ အပြင် အသင်းအဖွဲ့များကိုလည်း အမြောက်အမြား လှူခဲ့ပါတယ်။ ကျန်သမျှ အားလုံးကို ဆာဟင်နရီအဖို့ ပေးခဲ့ပါတယ်'

ဟုမ်း ။ ။ 'ကျန်သမျှ အားလုံးဆိုတာက ဘယ်လောက်လဲ'

မာ ။ ။ 'ပေါင်ပေါင်း ခုနစ်သိန်းလေးသောင်းပါပဲ'

ဟုမ်း(စ်)သည် အံ့သြသော အမူအရာနှင့် မျက်ခုံးချိုလျက် ရှိနေပြီးနောက်-

ဟုမ်း ။ ။ 'အလိုလေးဗျာ၊ အရမ်းပစ်ပြီး ကြိမ်ယံဆိုလျှင် ကြိမ်ယံလောက်တဲ့ ငွေပါတကား။ ဒါထက် တစ်ခု မေးစမ်းပါရစေဦး၊ တကယ်လို့ ဖိတ်ဆွေမှာ တစ်စုံတစ်ခု မတော်တဆ ဖြစ်သွားမယ်ဆိုလျှင် ဒီငွေကို ကယ်သူ ရမတဲ့လဲ'

မာ ။ ။ 'ဆာချာလ်စ်ရဲ့ညီ ရောဂျားဘတ်စကာဗျိုလ်မှာ လူပျိုကြီး တဝန်း သေဆုံးသွားခြင်း ဖြစ်တဲ့အတွက် ဝမ်းကွဲညီအစ်ကို တော်တဲ့ ဗျူဟာတို့ လူစုက ဆက်ခံရဖို့ ရှိတယ်။ ဂျိမ်းဒ်မွန်းဆိုတဲ့ လူက ပုံစံမူလင်း ဆိုတဲ့ အရပ်မှာ သာသနာရေးဘက်က အမှုထမ်းတယ်၊ အသက် တော်တော် ကြီးပါပြီ'

ဟုမ်း ။ ။ 'ခင်ဗျားက ဒီလူကို တွေ့ဖူးသလား'

ဗျူဟာအုပ်စုချုပ်

မာ ။ ။ 'တွေ့ဖူးပါတယ်၊ ကပ်ခါတုန်းက ဆာချာလ်စ်ကို တွေ့ရအောင် လာဖူးတယ်။ ဒီလူကြီးက ကြည့်ညှိစရာ ရုပ်လက္ခဏာရှိပြီး အနေအထိုင်မှာလည်း အလွန်စင်ကြယ်ပါတယ်။ ဆာချာလ်စ်က သူ့ကို ထောက်ပံ့ပါရစေလို့ ပြောသော်လည်း သူက ငြင်းပယ်တာကို ကျွန်တော် ကြုံရဖူးတယ်'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဒီလို ရိုးရိုးကြီး နေထိုင်တဲ့ လူကြီးဟာကပ် ဒီအမွေ ကို ဆက်ခံရမယ်လား'

မာ ။ ။ 'မရွှေ့ပြောင်းနိုင်တဲ့ ပစ္စည်းများကို သူက ဆက်ခံရ မယ်၊ ရွှေ့ပြောင်းနိုင်တဲ့ ပစ္စည်းများကိုတော့ ဒီက ဆာဟင်နရီ သဘော အတိုင်း စီမံနိုင်ခွင့် ရှိပါတယ်'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဒါဖြင့် ခင်ဗျား သေတမ်းစာ ရေးပြီးပြီလား ဆာ ဟင်နရီ'

ရီ ။ ။ 'မရေးရသေးဘူး မစ္စတာဟုမ်း(စ်)၊ မနေ့တုန်းကမှ ဒီအကြောင်းအရာတွေကို သိရလေတော့ ရေးဖို့ အချိန်မရှိသေးပါဘူး။ သို့သော် ကျွန်တော့် သဘောကတော့ မရွှေ့ပြောင်းနိုင်တဲ့ မြေပစ္စည်း ဆက်ခံ ရမည့် လူကို ရွှေ့ပြောင်းနိုင်တဲ့ ပစ္စည်းများရော တည့်ပေးလိုက်ဖို့ပါပဲ။ ကျွန်တော့် ဦးလေးက ဒီအတိုင်း ဆန္ဒရှိပါတယ်။ မြေကိုရပြီး ငွေကိုမရလျှင် ဘတ်စကာဗျိုလ် အိမ်ကြီးမှာ ထိုက်တန်သလောက် သားသားနားနား ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး နေလို့ ဖြစ်မလဲ၊ အိမ်ရောမြေရော ငွေရော အားလုံးတွဲပြီး လွှဲပေးခဲ့ ရမှာပေါ့'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒီဗွန်ရှင်ယာနယ်သို့ မဆိုင်းမလင့် သွားဖို့ အကြံအစည်ကို ကျုပ်လည်း သဘောတူပါတယ်၊ သို့သော်လည်း စည်းကမ်းချက် တစ်ခုတော့ ထားစေချင်တယ်။ သွားလျှင် ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်းတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မလျော်ဘူး ထင်တယ်'

ရီ ။ ။ 'ဒေါက်တာမော်တီမာက ကျွန်တော့်အတွက် ပြန်မှာပဲ'

ဟုမ်း ။ ။ 'သို့သော်လည်း ဒေါက်တာမော်တီမာက သူ့အလုပ် တစ်ဖက် ရှိနေသေးတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့အိမ်က မိုင်ပေါင်းများစွာ လှမ်းနေ တယ်။ ဘယ်လိုပဲ ဆွေတနာကောင်း ရှိပါတယ် ဆိုစေကာမူ ခင်ဗျားကို ကူညီဖို့ သူမတတ်နိုင်ပေဘူး၊ မဖြစ်ဘူး ဆာဟင်နရီ။ ခင်ဗျားအနီးမှာ အမြဲ နေတဲ့ ယုံကြည်စိတ်ချလောက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက် ရှိရမယ်'

ရီ ။ ။ 'ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် လိုက်ဖို့ မတတ်နိုင်ပေဘူးလား မစ္စတာဟုမ်း(စ်)'

ဟုမ်း ။ ။ 'တကယ့် တကယ် အရေးကြီးတဲ့ အစိတ်အပိုင်း ရောက်တော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ရောက်အောင် ကြိုးစားရမှာပေါ့။ တိုင်ပင်လို့ သူတွေကလည်း အင်မတန်များ၊ အရပ်ရပ်မှ အကူအညီ တောင်းကြတာ တွေကလည်း မကြာခဏဆိုသလို ဖြစ်နေလေတော့ အချိန် အကန့်အသတ် မရှိဘဲ လန်ဒန်မြို့က ထွက်နေဖို့ဆိုလျှင် ကျုပ်အဖို့တော့ မဖြစ်နိုင်ပေဘူးဗျ'

ရီ ။ ။ 'ဒါဖြင့် ဘယ်သူ့ကို ခင်ဗျား ထောက်ခံချင်သလဲ'

ဟုမ်း ။ ။ '(ကျွန်ုပ်၏ လက်မောင်းပေါ်တွင် လက်တင်လျက်) 'ကျုပ်မိတ်ဆွေက လိုက်မယ်ဆိုလျှင်တော့ အခက်အခဲမှာ သူ့ထက် အားကိုး လောက်တဲ့ လူတော့ မရှိဘူးဗျ'

ကျွန်ုပ်မှာ ၎င်းစီမံချက်ကို ကြားရသဖြင့် အံ့အားသင့်လျက်ရှိစဉ်၊ ဆာဟင်နရီသည် ကျွန်ုပ်က တစ်ခွန်းမျှပြောရန် အချိန်မရှိမီ ကျွန်ုပ်၏လက် ကို အားရပါးရ ကိုင်ညှစ်လေ၏။

ရီ ။ ။ 'သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို ခင်ဗျား သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ အကျိုးအကြောင်းကိုတော့ ကျွန်တော် သိသလောက် ခင်ဗျား သိပြီပဲ။ ကျွန်တော့်အတွက် လိုက်ပြီး ကူညီမယ်ဆိုလျှင် ဘယ်တော့မှ ကျွန်တော် မမေ့ပါဘူး ခင်ဗျာ'

ကျွန်ုပ်မှာ ဗွန်စားခြင်းနှင့် ပတ်သက်သော အလုပ်မျိုးတွင် စိတ်ဝင် စားတတ်သော ဝါသနာရှိသည့်ပြင် ဟုမ်း(စ်)၏ စကားကိုလည်းကောင်း၊

ဆာဟင်နုရီ၏ စိတ်အားထက်သန်စွာ လက်ခံခြင်းကိုလည်းကောင်း နှစ်သိမ့်ခြင်း ဖြစ်သဖြင့် ‘ဝမ်းမြောက်စွာ လိုက်ခဲ့ပါမည်’ ဟု ပြောလိုက်ရလေ၏။

ဟုမ်း ။ ။ ‘နောက်ပြီးတော့ ကျုပ်ဆီကိုလည်း အဖြစ်အပျက်ကို သေသေချာချာ ရေးပို့ဖူးနော်၊ အဆစ်အပိုင်း ရောက်တဲ့အခါကျတော့ ဘယ်လို လုပ်ရမယ်ဆိုတာကို ကျုပ်က ညွှန်ကြားလိုက်မယ်။ စနေနေ့လောက် သွားကြဖို့ အားလုံး အဆင်သင့်ကြ ကောင်းပါရဲ့’

ရီ ။ ။ ‘ဘယ်နှယ်လဲ ဒေါက်တာ ဝက်ဆင်’

နပ် ။ ။ ‘ကောင်းလှပါပြီ’

ရီ ။ ။ ‘ကိုင်း ဒါဖြင့် ဒီအတောအတွင်း တစ်မျိုးတစ်မည် မစီမံကြလို့ ရှိလျှင်၊ စနေနေ့ နံနက် ၁၀ နာရီခွဲရထားမှာ ပက်ဒင်တာ ဘူတာရုံမှာ ဆုံကြမယ်နော်’

ကျွန်ုပ်တို့သည် ပြန်တော့မည် ဟု ထိုင်ရာမှ ထကြသည်တွင် ဆာဟင်နုရီသည် ‘ဟုတ်သားကပဲ’ ဟု ပြောလျက်၊ အခန်းတစ်ထောင့်သို့သွား၍ ဗီရိုတစ်ခုအောက်မှ ဖိနပ်အညိုတစ်ဖက်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေ၏။

ရီ ။ ။ ‘ကျွန်တော် ပျောက်နေတဲ့ ဖိနပ်ပဲ’

မာ ။ ။ ‘ဆန်းလှချေကလားဗျာ၊ နေ့စာမစားမီက ဒီအခန်းထဲမှာ သေသေချာချာ ကျွန်တော် ရှာကြည့်သေးတယ်’

ရီ ။ ။ ‘ကျွန်တော်လည်း ရှာတာပဲ၊ ဒီတုန်းက ဒီနေရာမှာ ဖိနပ်မရှိတာ အမှန်ပဲ’

မာ ။ ။ ‘ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ နေ့စာစားနေခိုက်မှာ စားပွဲထိုးက ဝင်ထားပြီ ထင်တယ်’

ထိုနောက် ဂျာမန်စားပွဲထိုးကို ခေါ်၍ မေးရာ ဘာမျှ မသိကြောင်း ပြောသည့်ပြင် ထပ်လောင်း နှစ်သီးသော်လည်း အကြောင်းမထူးချေ။ ဤကိစ္စမှာ သေးငယ်သော ရှုပ်ထွေးမှုကလေးများ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်လက် ဖြစ်ပွားနေရာတွင် ယခု ဆင့်၍ တိုးလာခြင်း ဖြစ်နေပေ၏။ အိမ်သို့ ပြန်ကြ

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ရာတွင် ဟုမ်း(စ်)သည် မြင်းရထားပေါ်၌ တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်လျက်ရှိရာ ရင်း၏ မျက်ခုံးချုံ့ခြင်းနှင့် စူးစိုက်သော မျက်နှာထားကို မြင်ရခြင်းအားဖြင့်၊ သူ၏ စိတ်သည် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကဲ့သို့ပင် ထူးဆန်း၍ ဆက်သွယ်ခြင်း မရှိသော အဖြစ်အပျက်ကလေးတို့၏ လျှို့ဝှက်သော ဆက်သွယ်ပုံကို ဆင်ခြင် ကြေးတောလျှောက်ရှိကြောင်း ကျွန်ုပ် သိရှိရလေ၏။

ညစာမစားမီ ကြေးနန်းစာတစ်စောင် ရောက်လာ၍ ဖတ်ကြည့်ရာ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရှိရလေသည်။

“အိမ်ကြီး၌ ဘဲရိမိုး ရှိသည်ဟု ယခုပင် ကြားသိရသည်။ ဘတ်စကာ ဗိုလ်”

ဟုမ်း ။ ။ ‘သဲလွန်စ တစ်ခုတော့ သွားလေပြီကော ဝက်ဆင်။

အမှုဆိုတာမျိုးဟာ ကိုယ့်ထင်မြင်ချက်နဲ့ မကိုက်လေလေ စိတ်တက်ကြွစရာ ကောင်းလေလေပဲ၊ ဒီတစ်စ လွတ်သွားလျှင် ဒီပြင်တစ်စ ရအောင် ရှာဖို့ ရှိတာပဲ’

နပ် ။ ။ ‘သူလျှို့ကို တင်ပြီး မောင်းသွားရတဲ့ ရထားသမား ရှိသေးသားကပဲ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ဟုတ်ပါတယ်၊ မြင်းရထား နံပါတ်စာရင်းတွေ မှတ်တဲ့ရုံးက သူ့နာမည်နဲ့ နေရပ်ကိုရအောင် ကြေးနန်း ရိုက်ထားပါပြီ။ မဟာ ပြောရင်း ဆိုရင်း ပြန်ရောက်လာပြီလား မဆိုနိုင်ဘူးဗျို့’

အိမ်ရှေ့တံခါးမှ ကြေးရသော ခေါင်းလောင်းသံမှာ ပြန်စာထက်ပင် ကျွန်ုပ်ဖွယ်ရှိသော အခြင်းအရာတစ်ခု ဖြစ်နေလေ၏။ အကြောင်းမူကား တံခါး ဖွင့်လာပြီးသည့်နောက် ရပ်ရည် ခပ်ကြမ်းကြမ်းရှိသော လူတစ်ယောက် ဝင်လာခဲ့ရာ ထိုလူမှာ မြင်းရထားမောင်းသမားပင် ဖြစ်ဟန်တူသောကြောင့် ပေတည်း။

သူ ။ ။ ‘ကျွန်တော့်နာမည် ကလေးတင်ပါ တဲ့၊ မြင်းရထား နံပါတ် ၂၇၀၄ အကြောင်းကို ဒီအိမ်မှ လူတစ်ယောက်က လာမေးတယ်လို့

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ရံက သတင်းပို့လိုက်လို့ပါ။ ကျွန်တော့် မြင်းရထားကို ကျွန်တော် မောင်းလာခဲ့တာ ခုနစ်နှစ် ရှိပါပြီ။ ဘယ်သူမှ တိုင်ခြင်းတော့ခြင်း မခံခဲ့ရဖူးပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို စွပ်စွဲစရာ ဘာမျှရှိသလဲလို့ မျက်နှာစုံညီ မေးရအောင်လို့ စုံထောက်ရုံးမှ တိုက်ရိုက် လိုက်လာခဲ့ပါတယ်။

ဟုမ်း ။ ။ ‘ခင်ဗျာကို စွပ်စွဲစရာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိပေဘူး။ စွပ်စွဲစရာ မရှိတဲ့အပြင် ကျုပ်မေးခွန်းကို ရှင်းရှင်း ဖြေလို့ရှိလျှင် ရွှေဒဂါးတစ်ဝက် တောင် ပေးချင်ပါသေးတယ်’

တင် ။ ။ (သွားကိုဖြိုလျက်) ‘ကျွန်တော်တော့ ကော်ပေါက်တွေ ပြန်တာပေါ့လေ။ ဘာများ မေးစရာရှိလို့ပါလဲ ခင်ဗျာ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ကောင်းပြီ ကလေးတင်၊ ဒီမနက် ၁၀ နာရီလောက်မှာ ဒီအိမ်မှ လာစောင့်ပြီး လူနှစ်ယောက်နောက်မှ ချီရှင်းလမ်းတစ်လျှောက် လိုက်မောင်းပို့ရတဲ့ ခရီးသည်အကြောင်းကို ကျုပ် ပြောပြစမ်း’

ထိုအခါ မြင်းရထားသမားသည် အံ့သြလျက် အဖြေရခက်သော အမူအရာမျိုးနှင့် ကြည့်နေသေး၏။ ထို့နောက်မှ-

တင် ။ ။ ‘ကျွန်တော် သိသလောက် ခင်ဗျားသိနှင့်ပြီး ဖြစ်နေလေတော့ ဖြန်းသန်း ပြောနေလို့ အပိုပါပဲ။ မှန်တဲ့အတိုင်း ပြောရလျှင်တော့ ဒီလူက သူဟာ စုံထောက်တစ်ယောက်ပါတဲ့။ သူ့အကြောင်းကို ဘယ်သူမှ မပြောပါနဲ့တဲ့၊ ပြောထားပါတယ်’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ကိုင်း ကိုယ်လူ၊ ဒီကိစ္စက သိပ်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စဖြစ်လေတော့ အကုန် မပြောဘဲ ကွယ်ဝှက်ထားခဲ့လို့ ရှိလျှင် ဒုက္ခရောက်စရာ ရှိတယ်။ ဘယ်နေရာက စစီးပြီး ဘာတွေ ဖြစ်ပျက်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်ကို အားလုံး ပြောပြစမ်း’

တင် ။ ။ ‘မနက်ကိုးနာရီခွဲလောက်မှာ ကြာမော်လံဂါးလမ်းခွမူ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ပြီး သူဟာ စုံထောက်တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်တဲ့၊ မေးလား၊ မြန်းလား မလုပ်ဘဲ တစ်နေ့လုံး သူခိုင်းသလို လုပ်ခဲ့လို့ရှိလျှင် ရွှေဒဂါးနှစ်ပြား

ပေးမယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဝမ်းသာအားရနဲ့ သဘောတူလိုက်ပါတယ်။ ရှေးဦးစွာ နေရာသံဘာလင်ဟိုတယ်ကို မောင်းသွားပြီး စောင့်နေကြရာမှာ လူနှစ်ယောက် ထွက်လာပြီး မြင်းရထားတစ်စီး ခေါ်ယူကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့က သူတို့နောက်မှ လိုက်ပြီး ဒီအနားဆီလောက်မှာ ရပ်ပါတယ်’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ဒီအိမ်တံခါးပဲ မဟုတ်လား’

တင် ။ ။ ‘ကျွန်တော်ကတော့ အမှန် မပြောနိုင်ပါ။ သူတော့ အားလုံး သိထားနှင့်ပြီနဲ့ တူပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့က လမ်းတစ်ဝက်လောက်မှာ ရပ်ပြီး တစ်နာရီခွဲလောက် စောင့်နေကြရပါတယ်။ ဒီတစ်ခါမှာ လူနှစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့ အနီးမှဖြတ်ပြီး လွန်လျှောက်သွားရာမှာ ကျွန်တော်တို့က ဘောကာလမ်းတစ်လျှောက် နောက်က လိုက်ကြပြီး...’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ဒါ ကျုပ်သိပါပြီ’

တင် ။ ။ ‘ရီဂျင်လမ်း လေးပုံသုံးပုံလောက် ရောက်ကြတော့ သူက အမိုးမှ အပေါက်ကလေးကို ဖွင့်ပြီး ဝါတာလူး ဘူတာရုံရောက်အောင် တတ်နိုင်သမျှ မြန်မြန်မောင်းဖို့ အော်ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က မြင်းကိုရိုက်ပြီး၊ ဆယ်မိနစ်အတွင်း ရောက်အောင် မောင်းပို့လိုက်လို့ သူက ဘူတာရုံထဲ ဝင်သွားပါတယ်။ သွားခါနီးမှာ သူက ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ကြည့်ပြီး ခင်ဗျား စိတ်ဝင်စားနေဖို့ ပြောခဲ့ရဦးမယ်၊ မစ္စတာ ရှားလော့(က) ဟုမ်း(စ်)ဆိုတာ ကျုပ်ပဲတဲ့၊ ပြောသွားသေးတယ်’

ဟုမ်း(စ်)သည် ခဏတာမျှ အံ့သြစွာနှင့် ငေးကြည့်နေပြီးနောက် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလေ၏။ ထို့နောက်-

ဟုမ်း ။ ။ ‘ဆရာကြီး သမားကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ရာဆိုတာ ထင်ရှားတယ် ဝက်ဆင်၊ ကျုပ်နဲ့ ဉာဏ်ရည်တူတစ်ယောက် တွေ့နေရပြီ ထင်တယ်။ ဒါထက် မစ္စတာရှားလော့(က)ဟုမ်း(စ်)ဆိုတာ ဘယ်လို ပုံပန်းလဲ ကလေးတင်၊ ပြောပြစမ်းပါ’

တင် ။ ။ (ဦးခေါင်းကို ကုတ်ပြီးနောက်) ‘ဘယ်လိုလူမျိုးဆိုတာ

ပြောဖို့ သိပ်လွယ်တဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးခင်ဗျာ။ အသက် ၄၀ လောက် လုံးတော် ရပ်တော်ထဲကပဲ။ ခင်ဗျာထက် နှစ်လက်မ သုံးလက်မ လောက် နိမ့်လိမ့်မယ်။ မုတ်ဆိတ်နက်ကြီးကို အဖျားက ဝတ်ထားတယ်။ မျက်နှာက ဖျော့တော့တော့ပဲ။ ဒီထက်ပိုပြီး ကျွန်တော် မပြောနိုင်ဘူး’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ဒီထက်ပိုပြီး မမှတ်မိတော့ဘူးလား’

တင် ။ ။ ‘မမှတ်မိဘူး ခင်ဗျာ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ရော ဒါဖြင့် ရွှေခေါင်းပြားဝက်၊ နောက်ထပ် သတင်းပို့ နိုင်သေးလျှင် ဒီလောက်ထပ်ပြီး ပေးဦးမယ်။ ဂွဒ်နိုက်’

တင် ။ ။ ‘ဂွဒ်နိုက် ဆာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

ရွှေနီကလေးတင်သည် ရယ်မောလျက် ထွက်သွားလေရာ ဟုမ်း(စ်) သည် ပန်းကိုလှုပ်၍ မရွှင်ပျလှသော ပြုံးနည်းမျိုးဖြင့် ပြုံးလျက်-

ဟုမ်း ။ ။ ‘ကိုင်း ဒုတိယ သဲလွန်စလည်း ဘယ်ကိုမှ မရောက် တတ်ဘဲ ဒုံရင်းပြန်ဆိုက် နေကြပြန်ပြီတော့။ တယ်ပါးတဲ့ ငနဲပဲဗျာ။ ကျုပ်တို့ အိမ်နံပါတ်ကို သူသိတယ်။ ဆာဟင်နီရီက ကျုပ်ထံလာပြီး တိုင်ပင်တယ် ဆိုတာကိုလည်း သူသိတယ်။ ရီဂျင့်လမ်းမှာ ကျုပ်ကို မြင်လိုက်တော့ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါလဲ ဆိုတာကိုလည်း သူသိတယ်။ သူစီးတဲ့ မြင်းရထား နံပါတ်ကို ကျုပ် သိမှန်းကို သူရိပ်မိလေတော့ ရထားမောင်းသမားကို ကျုပ် ရှာကြည့်လိမ့်မယ်ဆိုတာ သူတွေးမိပြီး ဒီသတင်းကို ကျုပ်ဆီ အပို့ခိုင်းလိုက် တာပဲ။ ဒီတစ်ခါဖြင့် ကျုပ်တို့နဲ့ ဉာဏ်ချင်းပြိုင်မယ့် လူဟာ လူညံ့မဟုတ်၊ ဉာဏ်ရည်တူထဲကလို့ ကျုပ် ပြောဝံ့တယ်ဗျို့။ လန်ဒန်မှာဖြင့် ကျုပ်ကို လွမ်းသွားပြီး ဒီဗွန်ရှိုင်ယာမှာ ခင်ဗျာ ဟန်ကျပါစေလို့ ဆုတောင်းရတော့ တာပဲ’

အခန်း ၆

ဘတ်စကာဗျိုလ်အိမ်ကြီး

‘ဗွန်ရှိုင်ယာသို့ ထွက်ခွာရန် ချိန်းဆိုထားသောနေ့၌ ဟုမ်း(စ်)သည် ဘူတာရုံ လို့ ကျွန်ုပ်အား လိုက်ပို့၍၊ နောက်ဆုံး အမှာစကားများဖြင့် ဩဝါဒများကို ပြောကြားလိုက်လေ၏။

ဟုမ်း ။ ။ ‘ကျုပ် မသင်္ကာပုံတွေနဲ့ ထင်ချက်တွေကို ပြောပြလျှင် ဇင်ဗျားမှာ ဦးခေါင်းရှုပ်နေရုံ ရှိတော့မှာပဲ။ ဒီတော့ကာ ခင်ဗျားက မြင်ရ ကြားရတဲ့ အခြင်းအရာတွေကို စုံစုံစေ့စေ့ သတင်းပို့ပြီး၊ တွေးဆရတဲ့ အလုပ် ကို ကျုပ်အဖို့ လုံးလုံးထားလိုက်ပေတော့ဗျာ’

နပ် ။ ။ ‘ဘယ်လို အခြင်းအရာမျိုးတွေလဲဗျာ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ဒီအမှုနဲ့ သွယ်ဝိုက်သော နည်းအားဖြင့် ဖြစ်စေ၊ ပတ်သက်တယ်လို့ ထင်တဲ့ အကြောင်းခြင်းရာ ဟူသမျှပေါ့ဗျာ။ အထူးသဖြင့် ဇာတိဟင်နီရီနဲ့ သူ့ရဲ့ အိမ်နီးချင်းများ ဆက်ဆံပုံတို့ သို့မဟုတ် ဆာချာလ်စ် ဇေဆုံးခြင်းနဲ့ ပတ်သက်၍ နောက်ထပ် သိရှိရတဲ့ အကြောင်းရာတို့ ဘာတို့ ပေါ့လေဗျာ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်အနည်းငယ်အတွင်း ကျုပ် စုံစမ်းထောက်လှမ်း

သေးတယ်။ နို့ပေမဲ့ ဘာမှ မရေရာလှဘူး။ သေချာတဲ့ အချက်တစ်ခု တွေ့ရတာကတော့ နောက်တစ်ဆက် အမွေခံစံမည့် မစ္စတာကျမ်းဒွဲန့်ဆိုတဲ့ လူဟာ တော်တော် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ စိတ်သဘောမျိုးရှိတဲ့ လူကြီး တစ်ယောက်ပဲ။ ကျုပ်တို့ တွက်ကိန်းထဲမှာ သူတစ်ယောက်တော့ လုံးလုံးကြီး ဖယ်ထားနိုင်တယ် ထင်တယ်။ ဒီတော့ကား ဆာဟင်နရီကို ခြံရံနေတဲ့ လူတွေလောက် ကျန်းတော့တာပဲ’

နုပ် ။ ။ ‘ဘဲရီမိုးလင်မယားကို အလုပ်ဖြုတ်ပစ်လျှင် မကောင်းဘူးလားဗျ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ဟာ မလုပ်နဲ့ဗျ။ ဒီလိုဆိုလျှင် ခင်ဗျား မှားတော့မပေါ့။ တကယ်လို့ အပြစ်မရှိတဲ့ လူတွေ ဖြစ်နေလျှင် မတရား ရှာ ကျနေမှာပေါ့။ အပြစ်ရှိတယ် ဆိုပြန်လျှင်လည်း ထင်ရှားအောင် ဖော်ပြဖို့ သာပြီး ခဲယဉ်းသွားလိမ့်မယ်။ မလုပ်နဲ့ဗျ။ သူတို့ကို မသင်္ကာတဲ့လူတွေ စာရင်းမှာ ထည့်ထားပေတော့။ ပြီးတော့ အိမ်ကြီးမှာ မြင်းထိန်းတဲ့ လူတစ်ယောက်လည်း ရှိသေးတယ်။ ဒီပြင်လည်း ကွင်းကြီးက လယ်သမားနှစ်ယောက် ရှိသေးတယ်။ ကျုပ်တို့မိတ်ဆွေ ဒေါက်တာမော်တီမာကတော့ လူရိုးတစ်ယောက်ပါပဲ။ သူမိန်းမအကြောင်းတော့ ကျုပ်တို့ မသိရသေးဘူး။ သဘာဝဓမ္မဆရာ စတေပလ်တန်ဆိုတဲ့ လူရယ်၊ သူ့နှမရယ် ရှိသေးတယ်။ နှမဟာက မိန်းမချောကလေး တစ်ယောက် ဆိုကပဲ။ ဒီပြင် လက်ဖက်တောဟောလ်က မစ္စတာဖရန်ကလင်ရယ်၊ အိမ်နီးချင်း တစ်ယောက် နှစ်ယောက်ရယ်၊ ဒီလူတွေဟာ ခင်ဗျား အထူးစုံစမ်းရမယ့် လူတွေပဲ’

နုပ် ။ ။ ‘ကျွန်တော်တော့ တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားပါဃေ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ခင်ဗျားမှာ သေနတ်ပါရဲ့၊ ထင်ပါရဲ့’

နုပ် ။ ။ ‘ဟုတ်ကဲ့၊ ယူမှ တော်မယ် ထင်လို့ ပါခဲ့ပါတယ်’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ပါစေမှပဗျာ၊ ခင်ဗျာ ခြောက်လုံးပြူးကို နေ့ရောညပါ ဆောင်ထားဗျနော်။ ဘယ်အခါမှ သတိမလစ်စေနဲ့ဗျို့’

ကျွန်ုပ်တို့၏ မိတ်ဆွေများသည် ပထမတန်းတွဲတစ်တွဲကို ယူထားကြပြီးနောက် စကြိုပေါ်မှ ကျွန်ုပ်တို့အား စောင့်မျှော်လျက် ရှိကြလေ၏။ ဟုမ်း(စ်)က မေးမြန်းရာတွင်-

မာ ။ ။ ‘ဘာသတင်းမှ မကြားရသေးပါဘူး ခင်ဗျာ၊ အသေအချာ ကျမ်းကိုင်ပြီး ပြောနိုင်တဲ့ အချက်တစ်ခုကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်အတွင်းမှာ ကျွန်တော်တို့နောက်ကို ဘယ်သူမှ မလိုက်တော့ဘူး ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့က အမြဲသတိနဲ့ စောင့်ကြည့်ခဲ့တယ်၊ လိုက်လျှင် ကျွန်တော်တို့ သိရမှာပဲ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက် အမြဲ တွဲပြီးနေကြတယ် ဟုတ်လား၊ တစ်ယောက်တည်း ဘယ်တော့မှ မထွက်လေနဲ့ ဆာဟင်နရီ၊ ထွက်လျှင်တော့ တစ်ခုခု ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဘွတ်ဖီနပ်တစ်ဖက် ပြန်တွေ့သေးသလား’

ရီ ။ ။ ‘မတွေ့တော့ဘူး ခင်ဗျ။ ဆုံးဖြေ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘အင်း ဒီဟာ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ်၊ ကိုင်းသွားကြပေတော့ဗျာ’ ဟု ပြော၍ မီးရထားလည်း ထွက်ခွာစ ပြုရာတွင် ‘ဒေါက်တာ မော်တီမာ ဖတ်ပြတဲ့ အကြောင်းအရာထဲက အချက်တစ်ချက်ကို သတိပြုချို့နော်၊ မကောင်းဆိုးဝါးများ တန်ခိုးလျှံတဲ့ မှောင်မိုက်ချိန်မှာ ကွင်းပြင်ကြီးကို ရှောင်ပါတဲ့’

ကျွန်ုပ်တို့၏ ခရီးမှာ လျင်မြန်၍ ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းပေရာ နာရီအနည်းငယ်အတွင်း၌ အညိုရောင်ရှိသော မြေကြီးသည် အနီရောင်သို့ ပြောင်းလဲ၍ အုတ်များကို မြင်ကြရာမှ ကျောက်များကို မြင်ကြရပြီးလျှင်၊ ဦးကောင်းခြင်း၏ အထိမ်းအမှတ်ဖြစ်သည့် သန့်စွမ်းသော မြက်ပင်နှင့် အခြားအပင်များ ပေါက်ရောက်လျက်ရှိသော ကွင်းပြင်များတွင် နွားများသည် ကျက်စားလျက် ရှိကြလေ၏။ ဒီဗွန်နယ်၏ မြင်တွေ့နေကျဖြစ်သော ရှုခင်းတို့ကို မြင်တွေ့ရသောအခါ၊ ဆာဟင်နရီသည် စိတ်အားထက်သန်သော

မျက်နှာထားနှင့် ပြတင်းပေါက် အပြင်သို့ မျှော်ကြည့်လျက် ဝမ်းမြောက်ကြည်ရွှင်သော အသံမျိုး ထွက်ဆိုလေ၏။

ရှိ ။ ။ ‘တစ်ကမ္ဘာလုံး တော်တော်နဲ့အောင် ကျွန်တော်ရောက်ခဲ့ပါပြီ၊ ဒီဟာနဲ့ နှိုင်းလောက်တဲ့ နေရာကို ကျွန်တော် မတွေ့ခဲ့ဖူးပါဘူး’

နပ် ။ ။ ‘ဒီဗွန်ရှင်ယာ နယ်သားတိုင်းဟာ ကျိန်စရာရှိလျှင် သူနယ်ကို တိုင်တည်ပြီး ကျိန်တာချည်း တွေ့ရတာပဲ။ ဒါထက် ဘတ်စကာဗျိုလ် အိမ်ကြီးကို ခင်ဗျား နောက်ဆုံးရောက်ဖူးတော့ သိပ်ငယ်သေးတယ်မှတ်တယ်’

ရှိ ။ ။ ‘ကျွန်တော့်အဖေ သေတော့ ကျွန်တော် အသက် ၂၀ အောက် ရှိသေးတယ်။ အဖေက တောင်တက်ကမ်းခြေမှာ နေလေတော့ ဘတ်စကာဗျိုလ်အိမ်ကြီးကို ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးပါဘူး။ ဟိုကနေပြီး အမေရိကန်ပြည်မှာ ရှိတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ထံ တန်းပြီး သွားတော့တာပဲ။ ဒီအရပ်မှာ ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားလို လူသစ်တစ်ယောက်ပါပဲ။ ကွင်းပြင်ကြီး ဆိုတာကိုလည်း သိပ်ကြည့်ချင်တာပဲ’

မာ ။ ။ ‘ဟုတ်ကဲ့လား၊ ဒါဖြင့် လွယ်လွယ်ကလေးနဲ့ ခင်ဗျား ဆန္ဒ ပြည့်စုံပါတော့မယ်။ ဟောဟိုဟာ ကွင်းပြင်ကြီးပါပဲ’ဟု ပြော၍ ပြတင်းပေါက်မှ လက်ညှိုးညွှန်ပြလေ၏။

စိမ်းလန်း၍ လေးထောင့်ပုံသဏ္ဌာန်ရှိသော လယ်ကွက်များနှင့် ချိုင့်ဝှမ်းသော တောတစ်တော၏ အထက်မှ အဝေးအရပ်တွင် ညိုမှိုင်းသော တောင်ပုစာတစ်ခု ပေါ်ထွက်လာလေရာ၊ တောင်ပုစာ၏ မညီညာသော တောင်ထိပ်မှာ အိပ်မက်တွင် မြင်ရသော ရှုခင်းကဲ့သို့ အဝေးအရပ်တွင် မှေးမှေးမှိန်မှိန်မျှ မြင်ရပေ၏။ ဆာဟင်နရီသည် တောင်ထိပ်ကို စိုက်ဝေးလျက် ကြာရှည်စွာ ထိုင်ကြည့်လျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်း၏ စိတ်အား ထက်သန်သော မျက်နှာကို မြင်ရခြင်းအားဖြင့်၊ ၎င်း၏ ဘေးဘိုး အစဉ်

အဆက်တို့ ကြာရှည်စွာ ဩဇာလွှမ်းမိုးလာခဲ့သည့် ဒေသဖြစ်ကြောင်းကို စဉ်းစားမိသဖြင့် စိတ်ထဲ၌ ထိခိုက်လွှမ်းမိုးသွတ်ခြင်း ဖြစ်နေသည့် အကြောင်းကို ရိပ်မိပေ၏။

မီးရထားသည် ဘူတာရုံကလေးတစ်ခု၌ ရပ်တန့်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ရထားပေါ်မှ ဆင်းသက်ကြလေရာ၊ နိမ့်သော ဝင်းထရုံကလေး အပြင်ဘက်၌ မြင်းကလေးနှစ်ကောင် တပ်ထားသည့် ရထားကလေး တစ်စီး ဆိုက်ရပ်လျက် ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ဆိုက်ရောက်လာခြင်းကို ကြုံခဲလှသော အဖြစ်အပျက်ကြီးတစ်ခု အနေဖြင့် သဘောထားကြသည်ဖြစ်၍၊ ရုပ်ိုင်းနှင့် ကူလီများသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဝန်စည် အထုပ်အပိုးများ သယ်ဆောင်ရန် စုရုံး လာရောက်ကြလေ၏။ ၎င်းဒေသသည်ကား ရိုးရိုးနှင့်အေးအေး နေထိုင်ကြသော တောအရပ်ကလေး ဖြစ်ပါလျက်၊ တံခါးတွင် ယူနီဖောင်း အဝတ်နက်များ ဝတ်ဆင်ထားသည့် စစ်သားဟန်ရှိသော လူနှစ်ယောက်တို့သည်၊ ရိုင်ဖယ် သေနတ်တိုက်ကလေးကို ထောက်မှီကာရပ်လျက် ကျွန်ုပ်တို့အား ဖိုက်ကြည့်သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ အံ့သြမိပေ၏။ ရထားသမားမှာ စက်ထန်သော မျက်နှာနှင့် ပုကွသော အရပ်အမောင်းရှိသူ တစ်ယောက် ဖြစ်၍၊ ဆာဟင်နရီအား ဆလံပေးပြီးလျှင် မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျယ်ဝန်း ဖြူဖွေးသော လမ်းကြီးတစ်လျှောက် လျင်မြန်စွာ မောင်းနှင် သွားကြလေ၏။ လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်၌ မြက်ခင်းစားကျက်တို့သည် တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်သွားကြလေရာ၊ ၎င်း၏ နောက်ဆုံး၌ကား မြင်ရသူတို့၏ စိတ်ကို ညစ်ညူး ညှိုးငယ်ခြင်း ဖြစ်စေနိုင်သည့် ကွင်းပြင်ကြီးကို ညနေခင်းဖြစ်သော ထိုအချိန်တွင် မိုးကောင်းကင်အောက်၌ ညိုညိုမှိုင်းမှိုင်း တွေ့မြင်ရပေ၏။

မြင်းရထားသည် ရာပေါင်းများစွာသော နှစ်များအတွင်း ရထားဘီးများ၊ လိမ့်ထားသည့်အတွက် ချိုင့်ဝှမ်းလျက်ရှိသော လမ်းကြားကလေးများ တစ်လျှောက် မောင်းနှင်သွားကြလေရာ၊ ဆာဟင်နရီမှာ လမ်းကွေ့တစ်ခုကို

အကျပ်လွန်သည့် အခါတိုင်း ရှင်မြူးသောအသံကို ဖြစ်စေလျက်၊ ထိုမှ ဤမှ ယှဉ်လည်၍ ကြည့်ကာ မေးခွန်းများ မေးမြန်းလျက် ရှိလေ၏။ ထိုသူ၏ နှုတ်စိ၌ ခပ်သိမ်းသော အရာဝတ္ထုတို့သည် နှစ်သက်ဖွယ်သော အဆင်းရှိဟန် ဘူပေရာ၊ ကျွန်ုပ်အဖို့မှာမူ နှစ်ကုန်ဆုံးလုခြင်း၏ အထိမ်းအမှတ်များကို အတွဲမြင်ရသဖြင့်၊ တောအရပ်တစ်ခုလုံး စိတ်ညစ်ညူးဖွယ်သော အဆင်း ရှိသည်ဟု မှတ်ထင်မိပေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ရှေ့၌ မတ်စောက်သော ကုန်းကလေးတစ်ခု၏ ထိပ်တွင် မြင်းတပ် စစ်သားတစ်ယောက်သည် သေနတ်ကို လက်မောင်းပေါ်၌ အဆင် သင့် တင်၍ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်လျက်ရှိသဖြင့်၊ မြင်းစီးသူရဲတစ်ယောက်၏ အကျောက်ရုပ်နှင့် တူလှပေ၏။ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်တို့ မောင်းနှင်လာသော လမ်းတစ်လျှောက်ကို စောင့်၍ ကြည့်နေလေ၏။

ဒေါက်တာမော်တီမာက 'ဘာလဲဟေ့ ပါကင်' ဟု မေးလိုက်ရာတွင် ရထားမောင်းသမားသည် နောက်သို့ လှည့်လျက် 'ပရင်းစီတောင်းထောင်က ထောင်သားတစ်ယောက် ထွက်ပြေးသွားတာ သုံးရက်ရှိပြီ။ ထောင်မှူးတွေက လမ်းတိုင်း ဘူတာရုံတိုင်းမှာ စောင့်ပြီး ရှာကြည့်သော်လည်း ခုတောင် သတင်း မရသေးဘူး။ ဒီတစ်ဝိုက်က လယ်သမားတွေက ဒီဟာကို သိပ်မကြိုက်ကြဘူး၊ ဘာကြောင့်ဆိုတော့ လွတ်ထွက်သွားတဲ့ အကျဉ်းသမားဟာက ရိုးရိုးအကျဉ်း သမားမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဒီလူက ဘာမဆို ပြုဝံ့တဲ့ လူတဲ့ ခင်ဗျ'

မာ ။ ။ 'သူက ဘယ်သူလဲ'

ကင် ။ ။ 'နော်တင်ဟီးလ်က လူသတ်သမား ဆဲလ်ဒင်ဆိုတဲ့ လူပဲ'

ထိုအမှု၌ တရားခံသည် ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ်ရာ ကြမ်းကြုတ် ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်ခြင်း ဖြစ်သည့်အတွက်၊ ဟုမ်း(စ်)သည် ကိုယ်တိုင် စိတ်ပါဝင်စားခြင်း ရှိခဲ့ဖူးသည့်အဖြစ်ကို ကျွန်ုပ် သတိရမိပေသည်။ တရားခံ ၏ ရက်စက်ပုံမှာ လွန်စွာ ထူးဆန်းလှသဖြင့် စိတ်မနှံ့သော သူတစ်ယောက်

ဖြစ်ချေမည်လောဟု ယုံမှားခြင်း ရှိသည့်အတွက် သေဒဏ် အပြစ်မပေးဘဲ လျှော့ချခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ မြင်းရထားသည် ကုန်းမြင့်တစ်ခု၏ ထိပ်သို့ ရောက်လာသောအခါ ကျယ်ပြန့်သော ကွင်းပြင်ကြီးမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ရှေ့တွင် ဤနေရာ ထိုနေရာတို့၌ ကျောက်ဆောင် အပဲ့အရွဲ့တို့ဖြင့် ပြောက်ကျား ဖြူးကြိထားဘိသကဲ့သို့ ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရပေ၏။ ချမ်းစိန်သော လေ ကလေးသည်လည်း တသုတ်သုတ် တဖြူးဖြူး တိုက်ခတ်လျက် ရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ကျောထဲမှ စိမ့်၍ တုန်တက်လာကြလေ၏။

ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် မြေဩဇာထက်သန်သော အစိတ်အပိုင်း ကို ကျော်လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်၍၊ ရှေ့၌ရှိသော လမ်းသည် ခေါင်သည်ထက် ခေါင်၍ လေတဟောဟော ရှိနေလေ၏။ ထိုခဏ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ခွက်ကဲ့သို့ ချိုင့်ဝှမ်း သော မြေခိုမ့်တစ်ခုကို တွေ့မြင်ကြလေရာ၊ ထိုအထဲတွင် ထင်းရှူးပင်နှင့် သစ်ချပင်ကြီးများသည် ပြင်းထန်စွာသော မုန်တိုင်း၏ ဒဏ်ကို နှစ်ပေါင်း များစွာ ခံခဲ့ရသည်ဖြစ်၍၊ အကိုင်းအခက်နှင့်တကွ ပင်စည်တို့မှာ ကွေးကောက် ကိုင်းညွတ်လျက် ရှိကြလေ၏။ သစ်ပင်များ အထက်၌ကား မြင့်မား၍ ကျဉ်းမြောင်းသော မျှော်စင်ကြီးနှစ်ခုသည် ကောင်းကင်သို့ ထိုးတက်လျက် ရှိရာ၊ ရထားမောင်းသမားသည် ကြာပွတ်နှင့် ညွှန်ပြလျက် 'ဘတ်စကာဗျိုလ် အိမ်ကြီးပဲ' ဟု ပြောလေ၏။

အိမ်ကြီးရှင်ဖြစ်သော ဆာဟင်နရီသည် ထိုင်ရာမှထ၍ နိမ့်မြန်းသော ပါးပြင်၊ တောက်ပသော မျက်လုံးများရှိလျက် စိုက်ငေးကာ ကြည့်လျက် ရှိရာ၊ မိနစ်အနည်းငယ် အတွင်းတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဝင်းတံခါးမှဝင်၍ သစ်ပင်တန်းကြားတစ်လျှောက် မောင်းနှင်လာကြလေ၏။ ဆာဟင်နရီသည် သစ်ပင်တန်းကြားမှ ဖျော်ကြည့်၍ အဆုံး၌ တစ္ဆေကဲ့သို့ မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် ရှိနေသော အိမ်ကြီးကို မြင်ရသဖြင့် ကျောစိမ့်၍ တုန်လှုပ်သွားလေ၏။

ရီ ။ ။ 'ကျွန်တော့်ဘကြီးက ဒီနေရာမျိုးမှာ နေရလို့ တစ်နေ့

မနေ့ ၇ ကွတွေ့လိမ့်မယ် ထင်မှတ်နေခြင်းဟာ အံ့ဩဖို့ မရှိပေဘူး၊ ဘယ်သူ

မဆို ကြောက်လောက်တဲ့ နေရာမျိုးပေပဲ။ ခြောက်လလောက်အတွင်း ဒီလမ်း
တစ်လျှောက်မှာ ဓာတ်မီးတွေ ထိန်နေအောင် တစ်တန်းကြီး ထွန်းထားမယ်။
အိမ်အဝမှာ ဖယောင်းတိုင် တစ်ထောင်အားရှိတဲ့ ဓာတ်မီးပွင့်ကြီးနဲ့ ထိန်ထိန်
လင်းနေလျှင် ခင်ဗျားတို့တောင် မှတ်မိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။

သစ်ပင်နှစ်တန်း အကြား၌ရှိသော လမ်းဆုံးသည့်နောက် ကျယ်ဝန်း
သော မြက်ခင်းသို့ ရောက်ကြ၏။ အိမ်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ရှေ့တွင် ရှိနေ
လေ၏။ အိမ်ကြီး၏အလယ်မှာ အုတ်ဖြင့် ဆောက်လုပ်ထား၍ ၎င်းမှာ
ရှေ့သို့ စုလျက်ထွက်နေသော ဆင်ဝင်ဆောင်ကို ဝင်နေသည့် မှေးမှိန်သော
အလင်းရောင်တွင် တွေ့မြင်ရနေ၏။ ပြတင်းမှန်ကွက်များ အတွင်းမှ မှန်မွှား
သော အလင်းရောင်သည် ထိုးထွက်လျက်ရှိရာ၊ မတ်စောက်သော ခေါင်မိုးမှ
ဖောက်ထွက်သည့် ခေါင်းတိုင်တို့မှလည်း မီးခိုးတန်းကြီး တစ်တန်းသည်
အထက်သို့ ထိုးတက်လျက် ရှိလေ၏။

‘ကြွပါ၊ ဆာဟင်နရီ ကြွပါ’ ဟု ပြောလျက် ဆင်ဝင်ရိပ်မှ လူ
တစ်ယောက် ထွက်လာ၍ မြင်းရထား တံခါးကို ဖွင့်ပေးလေရာ၊ မိန့်အ
တစ်ယောက်သည်လည်း အိမ်ကြီးမှ ထွက်လာ၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဝန်စည်စလယ်
များကို သယ်ယူရန် ကူညီလေ၏။

မာ ။ ။ ‘ကျွန်တော်တော့ အိမ်ကို တန်းပြန်ခွင့်ပြုပါတော့
ဆာဟင်နရီ၊ ကျွန်တော့်မိန်းမတွေ မျှော်နေတော့မယ်’

ရီ ။ ။ ‘ညစာ စားသွားပါဦးတော့လား ခင်ဗျာ’

မာ ။ ။ ‘မစားပါရစေနဲ့၊ ကျွန်တော် သွားမှဖြစ်မယ်၊ အလုပ်
က ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ အိမ်ကြီးကို လျှောက်ပြဖို့
အလုပ်ဟာတော့ ဘဲရိမှီးက ကျွန်တော့်ထက် တော်ပါလိမ့်မယ်။ အရေး
ရှိလျှင် နေ့ညမရောင် ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါ။ အားမနာပါနဲ့၊ ကိုင်း ပြန်ပါဦးမယ်’

ရထားဘီးသံများ ကွယ်ပျောက်စပြုရာတွင် ကျွန်ုပ်နှင့် ဆာဟင်နရီ
တို့သည် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့နောက်မှ တံခါးကြီးပိတ်သံကို

ကြားကြရလေ၏။ အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ကျယ်ဝန်းမြင့်မား၍ မျက်နှာကြက်
သစ်သားများမှာ နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ရှည်ကြာလှသဖြင့် နက်မှောင်လျက် ရှိလေ၏။

ရီ ။ ။ ‘(ထိုမှ ဤမှ လှည့်ကြည့်လျက်) ‘ကျွန်တော် တွေးခဲ့တဲ့
အတိုင်း ကိုက်နေတာပါပဲ၊ ရှေးအိမ်ကြီးနဲ့ မတူဘူးလားဗျာ။ လွန်ခဲ့တဲ့
နှစ်ပေါင်း ၅၀၀ လောက် အတွင်းမှာ ကျွန်တော့် ဘိုးဘေးဘီဘင်များ နေထိုင်
လာခဲ့တဲ့ အကြောင်းကို တွေးလိုက်လျှင် စိတ်ထဲမှာ သိပ်ခန့်သွားတာပဲ’

ဆာဟင်နရီသည် အခန်းပတ်ဝန်းကျင်တို့ကို ကြည့်ရှုစဉ် ၎င်း၏
မျက်နှာမှာ လူငယ်ကလေးတစ်ယောက်၏ ထက်သန်ခြင်းဖြင့် ချင်ပျလျက်
ရှိလေ၏။ အလင်းရောင်သည် ၎င်း၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို ထွန်းလင်းလျက်
ရှိရာ၊ သူ၏နောက်၌ရှိသော နံရံများနှင့် အထက်၌ရှိသော မျက်နှာကြက်
ပေါ်သို့မူ ရှည်လျားသော အရိပ်ကြီးများ ကျရောက်လျက် ရှိလေ၏။ ဘဲရိမှီး
သည် ပစ္စည်းများကို ကျွန်ုပ်တို့၏ အခန်းများတွင် ထားခဲ့၍ ပြန်လာပြီးလျှင်၊
ကောင်းစွာ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသော အစေခံတို့၏ ဒီမိုချသော အမူအရာနှင့်
ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့တွင် ရပ်နေလေ၏။ ထိုသူမှာ အရပ်မြင့်၍ ရုပ်ရည်ချောသဖြင့်
ထူးခြားသော အင်္ဂါရုပ်ရှိပေရာ၊ စတုရန်းကျ၍ နက်မှောင်သော မုတ်ဆိတ်မွေး
ကြီးနှင့် ဖျော့တော့ ခံ့ညားသောမျက်နှာ ရှိလေ၏။

မိုး ။ ။ ‘ညစာ ချက်ချင်း ပြင်ခိုင်းလိုက်ရမလား ခင်ဗျာ’

ရီ ။ ။ ‘အဆင်သင့်ပဲလား’

မိုး ။ ။ ‘မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း ပြင်နိုင်ပါတယ်၊ ကိုယ့်
အခန်း ကိုယ် သိကြရအောင် ကျွန်တော် လိုက်ပြရတော့မလား ခင်ဗျာ’

ခန်းမကြီး၏ အထက် လေးမျက်နှာ ပတ်ပတ်လည်၌ ပွတ်လုံး
လက်ရန်းများ တပ်ထားသည့် စင်္ကြံကြီး ရှိလေရာ၊ ၎င်းသို့ လှေကားနှစ်ထပ်
ဖြင့် တက်ရလေသည်။ စင်္ကြံ၏ ဗဟိုချက်မှ ဆောင်ကူးလမ်း နှစ်လမ်း
တို့သည် အဆောက်အအုံကြီး တစ်ခုလုံး တောက်လျှောက် ထိုးဖောက်
လျှာလေရာ၊ အိပ်ခန်းများသည် တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် တည်ရှိကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ အခန်းမှာ ဆာဟင်နရီအခန်းနှင့် တစ်ဖက်တည်း ရှိနေ၍ ယှဉ်ကပ် လျက် ရှိ၏။ ၎င်းအခန်းများမှာ ဗဟိုဆောင်ထက် ခေတ်ဆန်ပေရာ နံရံ၌ ကပ်ထားသည့် တောက်ပသော စက္ကူများနှင့် များလှစွာသော ဖယောင်းတိုင် များသည် ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်စအခါက ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည့် သုန်မှုန်သော စိတ်ကို အတော်အတန် ကြည်ရွှင်စေခဲ့လေသည်။

သို့ရာတွင် ခန်းမကြီးမှ ထွက်၍ ထမင်းစားခန်းသို့ ဝင်ကြသော အခါ၌ကား စိတ်နှလုံး ထိုင်းမှိုင်းဖွယ် ကောင်းလှပေရာ၊ ၎င်းမှာ ရှည်လျား သော အခန်းကြီးဖြစ်၍ အိမ်သူအိမ်သားများသည် လေကူးတစ်ထစ် မြင့် သော စင်မြင့်ပေါ်မှာ ထိုင်ကြ၍ အစေခံများသည် အောက်ပိုင်းမှ ထိုင်ကြ ရလေသည်။ တစ်နေရာ၌ကား အထက်တွင် အတီးအမှုတ်သမားများ အတွက် စင်္ကြံတစ်ခု ရှိလေသည်။ ညစာ စားသောက်နေကြစဉ် ကျွန်ုပ်တို့ကို စကား အနည်းငယ်မျှသာ ပြောကြလေရာ ပြီးစီးသောအခါတွင် ဘိလိယက် ခန်းသို့ ထွက်လာကြ၍ စီးကရက်တစ်လိပ်စီ သောက်ကြလေ၏။

ရီ ။ ။ နေရာကတော့ဖြင့် သိပ်ပျော်စရာ ကောင်းလှတဲ့နေရာ မျိုးတော့ မဟုတ်ဘူးဗျို့။ နေမိလျှင်တော့ အကျင့်ရသွားမှာပါပဲ။ အခုတော့ ခပ်ခြောက်ခြောက်ပဲ။ ဒီအိမ်မျိုးမှာ တစ်ယောက်တည်း နေရတော့ ကျန်တော့ ဦးလေးဟာ ခပ်တွန့်တွန့် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ အံ့သြစရာ မဟုတ်ပေဘူး။ သို့သော် ဒီကနေ့ညတော့ ခပ်စောစော အိပ်ပြီး မနက်ကျတော့ ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင် ဖြစ်ကြကောင်းပါရဲ့

ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာသို့မဝင်မီ ပြတင်းပေါက်ခန်းဆီးကို ဖယ်ရှား၍ အပြင်သို့ လှမ်းမျှော် ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုနေရာမှ ကြည့်လိုက်သော် အိမ်ကြီးရှေ့၌ရှိသော မြက်ခင်းကို မြင်နိုင်ပေရာ၊ ၎င်း၏ အခြားဘက်၌ သစ်ပင်အုပ်ကလေး နှစ်အုပ် ရှိလေ၏။ ပြေးလွှား လွင့်စဉ်လျက်ရှိသော တိမ်တိုက်များ အကြားမှ လတစ်ခြမ်းပွဲကလေး ထွက်ပြူးလျက်ရှိရာ၊ ၎င်း၏ အေးမြသော အလင်းရောင်တွင် သစ်ပင်များ၏ အခြားဘက်၌ ကျောက်

ဆောင်ပုံများနှင့် ကွင်းပြင်၏ ချိုင့်ဝှမ်းသော အပိုင်းကို မြင်နိုင်ပေ၏။ ၎င်း ရှုခင်းသည် ကျွန်ုပ်၏ ဗုဒ္ဓသုန်၍ ထိုင်းမှိုင်းသောစိတ်ကို ဖြေဖျောက်ရန် ဗတတ်နိုင်ဘဲ ရှိရကား ခန်းဆီးကို ပိတ်လိုက်လေ၏။

သို့ရာတွင် နောက်ဆုံး ပိတ်လိုက်ခြင်းကား မဟုတ်သေးချေ။ ကျွန်ုပ် သည် အိပ်ရာပေါ်တွင် တစ်ဖက်မှတစ်ဖက်သို့ ပြောင်းကာ စောင်း၍ ခရီးပန်း လျက်နှင့် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ရှိနေစဉ်၊ အလွန် တိတ်ဆိတ်စွာ ရှိနေသော ည၌အချိန်မဲ့ကြီး၌ ထင်ရှားပါသ၍ လိုဏ်သံပါသော အသံတစ်သံကို ကြား လိုက်ရလေ၏။ ထိုအသံမှာ အစ်တစ်တစ်နှင့် ရှိုက်၍ရှိသော မိန်းမသံ ဖြစ်လေ ရာ၊ အောင့်အည်း၍ မရနိုင်အောင် ဝမ်းနည်းသည့် အသံမျိုး ဖြစ်ပေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာပေါ်တွင် ထ ထိုင်၍ နားစိုက်ထောင်မိရာ၊ အသံမှာ အလွန် မစေးသဖြင့် အိမ်ကြီးအတွင်းမှပင် လာသည်လက္ခဏာ ရှိပေသည်။ နာရီ တစ်ဝက်ခန့်တိုင်တိုင် ကျွန်ုပ်သည် အာရုံစူးစိုက်ကာ နားထောင်သော် လည်း၊ နာရီကြီးမြည်သံနှင့် နံရံတွင် နွယ်တက်သော နွယ်ပင် လှုပ်ရှားသံမှ တစ်ပါး မည်သည့်အသံကိုမျှ မကြားရချေ။

အခန်း ၇
မဲရီးပစ်အိမ်ကြီးမှ စတေပလ်တန်တို့လူစု

ဆာဟင်နရီနှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် နံနက်စာ စားပွဲ၌ ထိုင်မိကြသောအခါ အလင်းရောင်သည် ပြတင်းမှန်ကွက်များကို ထိုးဖောက်၍ အခန်းတွင်းသို့ ထိန်လင်းစွာ ဝင်လာရလေကား။ ယမန်နေ့ညက ကျွန်ုပ်တို့၏ စိတ်ကို ထိုင်းမှိုင်းသုန်မှုန်ခြင်း ဖြစ်စေသော အခန်းမှာ ဤအခန်းပင် ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်ရန် ခဲယဉ်းသကဲ့သို့ ဖြစ်နေပေတော့၏။

ရီ ။ ။ 'အိမ်ကြီးရဲ့ အပြစ်မဟုတ်၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အပြစ် ထင်ပါရဲ့ ခင်ဗျား။ ခရီးပန်းလာကြတာက တစ်ကြောင်း၊ လမ်းမှာ ချမ်းအေးတာက တစ်ကြောင်းကြောင့် ဒီနေရာကို လန့်နေကြတာနဲ့ တူပါတယ်။ အခုတော့ ကျွန်တော်တို့က လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်လာကြလေတော့ ချွင်ချွင်ပျပျ ဖြစ်လာကြပြန်ပါပြီ'

နပ် ။ ။ 'ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲက ထင်တာသက်သက်တော့ မဟုတ် ပေဘူး မှတ်တယ်။ မနေ့ညတုန်းက မိန်းမတစ်ယောက် ရှိကံပြီးသို့ အသံကို ကြားလိုက်မိသလား'

ရီ ။ ။ 'အိပ်လို့ မပျော်တပျော် ဖြစ်နေတုန်း ဒီလိုလို အသံမျိုး ကြားလိုက်မိတယ် ထင်ပါရဲ့'

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

နပ် ။ ။ 'ကျုပ်တော့ သဲသဲကွဲကွဲကြီး ကြားလိုက်ရတယ်၊ ရှိကံသို့ ကံ မိန်းမသံပဲလို့ ဧကန္တ ကျုပ် ပြောချင်တာပဲ'

ရီ ။ ။ 'ဒီအကြောင်းကို ခုချက်ချင်း မေးကြည့်ရမယ်' ဆာဟင်နရီသည် ခေါင်းလောင်းထိုးခေါ်၍ ဘဲရိမိုးအား ကျွန်ုပ်တို့ ကြုံတွေ့ရသော အဖြစ်အပျက် အကြောင်းကို မေးမြန်းလေ၏။

မိုး ။ ။ (မျက်နှာပျက်လျက်) 'ဒီအိမ်ထဲမှာတော့ မိန်းမ နှစ်ယောက်တည်း ရှိပါတယ်။ တစ်ယောက်ဟာက ပန်းကန်ခွက်ယောက် ဆေးကြောတဲ့ အစေ့-မိန်းမပါပဲ။ ဟိုဘက် အဆောင်မှာ အိပ်ပါတယ်။ ဒီပြင်တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်မိန်းမပါပဲ။ ကျွန်တော့်မိန်းမရဲ့ ငိုသံ မဟုတ်ကြောင်းကိုတော့ ကျွန်တော် အသေအချာ အာမခံခဲ့ပါတယ်'

သို့ရာတွင် နံနက်စာ စားပြီးသောအခါ၌ ၎င်း၏မိန်းမကို ဆောင်ကူး လမ်းကြား၌ တွေ့ရာတွင်၊ ဘဲရိမိုးမှာ မုသားသုံးကြောင်းကို ကျွန်ုပ် တွေ့ရ လေသည်။ ထိုအခိုက်တွင် နေရောင်သည် ထိုမိန်းမ၏ မျက်နှာပေါ်သို့ တည့်တည့်ကြီး ကျရောက်လျက်ရှိရာ၊ မပြုံးမရယ် တင်းမာသော မျက်နှာ ထားနှင့် ကြီးကြမ်းသော မျက်နှာရှိ၍၊ မျက်လုံးများနီလျက် မျက်ခွံများ ရောင်ရမ်းနေသဖြင့် ယမန်ညက ငိုကြွေးသူမှာ ထိုမိန်းမပင် ဖြစ်ရချေမည်။ ယင်းသို့ဆိုလျှင် ၎င်း၏ လင်ယောက်ျားလည်း သိရမည် ဖြစ်၏။ သို့ပါလျက် နှင့် ဘဲရိမိုးသည် အလိမ်ပေါ်မည် အရေးကို စွန့်စားလျက် မငိုကြောင်းနှင့် ထွက်ဆိုခဲ့လေသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဤကဲ့သို့ ပြုရလေသနည်း။ ထိုမိန်းမ သည်လည်း အဘယ်ကြောင့် ထိုကဲ့သို့ ဝမ်းနည်းပန်းနည်း ငိုကြွေးရလေ သနည်း။ ဖျော့တော့သော မျက်နှာနှင့် မှတ်ဆိတ်နက်ကြီးရှိသော လူချော ဘဲရိမိုးနှင့် ပတ်သက်၍၊ ရုပ်ထွေးနက်နဲသော အခြင်းအရာများ ရှိနေဟန် တူပေ၏။ ချီဂျင်လမ်းတွင် မြင်းရထားထဲ၌ ကျွန်ုပ်တို့ မြင်လိုက်ရသော လူမှာ ဘဲရိမိုးပင် ဖြစ်လေသလော၊ မှတ်ဆိတ်မွေးကြီးမှာ ထိုမှတ်ဆိတ်ပင် ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ ဤအချက်ကို ကျွန်ုပ် ဘယ်ကဲ့သို့ တစ်ခါတည်း ရှင်းလင်း

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

နိုင်ချေမည်နည်း။ ကျွန်ုပ် ပြုလုပ်နိုင်သော အလုပ်မှာ ဂရင်ပင် စာတိုက်ဖိုလ်ကို သွားတွေ့၍ အစမ်းရိုက်သော ကြေးနန်းကို ဘဲရိုမိုးလက်ထဲသို့ အကယ်ပင် ပေးပို့ခြင်း မှန်ပါ၏လောဟု စုံစမ်းကြည့်ရန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ဆာဟင်နရီမှာ နံနက်စာ စားပြီးသော အချိန်တွင် များစွာသော စာရွက်တို့ကို စစ်ဆေး ကြည့်ရှုရန် အလုပ်ရှိပေရကား။ စာတိုက်ဖိုလ်ထဲသို့ ကျွန်ုပ် သွားဖို့အတွက် အလွန် အခွင့်သာလှပေ၏။ သွားရသော ခရီးမှာ ကွင်းပြင်ကြီး၏ အစွန်အဖျားတစ်လျှောက်၊ ဂရင်ပင်ရွာသို့ လေးမိုင်ခန့်မျှ ခြေကျင်လျှောက်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လေရာ၊ စာတိုက်ဖိုလ်မှာ ထိုရွာ၌ ချီချဉ်စားစရာများ ရောင်းချသော ကုန်သည်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်၍၊ ထိုကြေးနန်းအကြောင်းကို ကောင်းစွာ မှတ်မိလေသည်။

ဖိုလ် ။ ။ ‘မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကြေးနန်းကို မစွတာဘဲရိုမိုးလက်ထဲသို့ ယောဒိက သူဝယ်ကလေးကို ပေးခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ ဒီမလေဂျိမ်း၊ လွန်ခဲ့တဲ့ အပတ်တုန်းက ကြေးနန်းကို အိမ်ကြီးက မစွတာ ဘဲရိုမိုးလက်ထဲကို ထည့်ပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား’

ဂျိမ်း ။ ။ ‘ဟဲ့တုန်းက မစွတာဘဲရိုမိုးဟာ အိမ်ကြီး အပေါ်ထပ်မှာ ရှိနေလေတော့၊ ကြေးနန်းကို သူမယားလက်ထဲ ပေးထားခဲ့တယ် ခင်ဗျာ။ သူမိန်းမက ချက်ချင်း ပို့ပေးပါမယ်လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်’

နပ် ။ ။ ‘မစွတာ ဘဲရိုမိုးကို မင်း တွေ့ခဲ့ရဲ့လား’

ဂျိမ်း ။ ။ ‘မတွေ့ခဲ့ဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ပြောသလို သူက အပေါ်ထပ်မှာ ရှိနေလို့ပါ’

နပ် ။ ။ ‘သူ့ကို မင်း ကိုယ်တိုင် မတွေ့ရဘဲနဲ့ အပေါ်ထပ်မှာ သူ ရှိတယ်လို့ ဘယ်နှယ် သိနိုင်သလဲ’

ဖိုလ် ။ ။ ‘(စိတ်တိုသော အမူအရာနှင့်) ‘သူ ဘယ်မှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ သူမိန်းမ သိမှာပေါ့ခင်ဗျာ၊ ကြေးနန်းကို သူ မရလို့လား၊ တစ်ခုခုမှားနေလို့ရှိလျှင် မစွတာဘဲရိုမိုး ကိုယ်တိုင်က တိုင်တန်းဖို့သင့်တယ်’

ကျွန်ုပ်သည် ဤအကြောင်းအရာကို ဆက်လက် စုံစမ်းသော်လည်း အကြောင်းတူးတော့မည့် လက္ခဏာ မရှိချေ။ ဟုမ်း(စ်)၏ ဆင်လုံးကလေးမှာ အချည်းနှီးဖြစ်၍ ထိုနေ့က ဘဲရိုမိုးသည် လန်ဒန်မြို့၌ မရှိဟူသော သက်သေခံချက် မရှိကြောင်းမှာ ထင်ရှားနေလေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် စဉ်းစား စိတ်ကူးရင်း တဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာခဲ့စဉ်၊ ကျွန်ုပ်၏နောက်မှ ပြေးလာသော ခြေသံများနှင့် ကျွန်ုပ်၏အမည်ကို ခေါ်လိုက်သည့် အသံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ခေါက်တာမော်တီမှာကို တွေ့မြင်ရလိမ့်မည် အထင်နှင့် လျည့်ကြည့်လိုက်ရာတွင်၊ နောက်မှ လိုက်ပါလာသူမှာ သူတစ်ဦးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်ကို အံ့ဩစွာနှင့် တွေ့ရလေ၏။ ထိုသူမှာ သေးသွယ်သော ကိုယ်လုံးရှိ၍ မုတ်ဆိတ်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးစသည်တို့ကို ပြောင်စင်အောင် ရိတ်ထားသဖြင့် ချောမွေ့ သပ်ရပ်သော ဖျက်နှာ ရှိသည့်ပြင်၊ ဂုန်လျှော်ကဲ့သို့ အရောင်ရှိသော ဆံပင်နှင့် ချွန်သော အေးရီးရှိလျက် အသက်မှာ ၃၀ နှင့် ၄၀ အတွင်း ရှိပေ၏။ ထိုသူ၏ ပခုံးပေါ်၌ ဘဲဖြူသေတ္တာတစ်လုံး တွဲရဲရွဲဆွဲလျက် ရှိရာ၊ လက်ထဲ၌ကား လိပ်ပြာများ ဖမ်းရန်အတွက် အစိမ်းရောင် ဗိုက်ကွန်တစ်ခု ကိုင်ထားလေသည်။

သူ ။ ။ ‘(မောဟိုက်စွာနှင့် ရှိုက်လျက်) ‘ကျွန်တော့်ကို ရောင့်တက်တယ်လို့လည်း မထင်ပါနဲ့ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီအရပ်သူ အရပ်သားတွေဟာက အရောတဝင် ခေါ်ငင် ပေါင်းသင်းတတ်ကြတဲ့ အလေ့အထ မှီလေတော့ မိတ်ဆက်တာတွေ ဘာတွေ စောင့်မနေဘဲ ခေါ်ပါရ ပြောပါရစေ။ ကျွန်တော်ဟာ မဲရီးပစ်အိမ်ကြီးက စတေပလ်တန်ပါပဲ။ မော်တီမှာအိမ်ကို ကျွန်တော် ဝင်နေတုန်း ခင်ဗျာ ဖြတ်သွားတာကို ပြတင်းပေါက်မှနေပြီး ပြလိုက်လို့ လမ်းချင်းလည်း တူတာနဲ့ မိအောင်လိုက်ပြီး မိတ်ဖွဲ့ဖို့ အကြံနဲ့ လိုက်လာခဲ့ပါတယ်။ ဆာဟင်နရီမှာလည်း ခရီးပန်းလာခဲ့တာတွေ ပြောချက်လောက်ပြီ မှတ်ပါတယ်’

နပ် ။ ။ ‘သူတော့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ရှိပါတယ်’

တန် ။ ။ ‘သူတို့ အိမ်သားတစ်စုကို လိုက်ခြောက်နေတဲ့ ခွေးတစ်ကောင် အကြောင်းတော့ ခင်ဗျား ကြားဖူးမှာပေါ့’

နုတ် ။ ။ ‘ကြားဖူးပါတယ်’

တန် ။ ။ ‘ဒီအရပ်က တောသူတောင်သားတွေဟာက သိပ်ပြီး ယုံလွယ်တတ်တာပဲ။ ကွင်းပြင်ကြီးပေါ်မှာ ဒီသတ္တဝါကြီးတွေကို မြင်လိုက်ရဖူးပါတယ်လို့ ကျမ်းကျိန်ခုံတဲ့ လူတွေ အပုံကြီးပဲ ခင်ဗျာ’ ဟု ပြော၍ ပြီးရယ်ခြင်း ပြုသော်လည်း၊ သူ၏မျက်လုံးများကို အကဲခတ်ရခြင်းအားဖြင့် သူသည် ၎င်းအကြောင်းကို ယခု ပြောသလောက်မက စိတ်ထဲ၌ အရေးယူလျက်ရှိသည်ဟု ကျွန်ုပ် ရိပ်မိလေ၏။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍ ‘ဆာချာလစ်ကလည်း ဒီသတင်းကို သူစိတ်ထဲမှာ စွဲနေပြီး ယခုလို သေခြင်းဆိုးနဲ့ သေသွားရှာတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်မိတာပဲ။ မစ္စတာရှားလော့(က)ဟုန်း(စ်)ကတော့ ဘယ်လို ယူဆပါသလဲ’

ကျွန်ုပ်မှာ ထိုစကားကို ကြားရသဖြင့် အံ့သြမိသော်လည်း ထိုသူ၏ စာညကြည်သော မျက်နှာနှင့် ငြိမ်သက်သော မျက်လုံးများကို မြင်ရခြင်းအားဖြင့်၊ ကျွန်ုပ်အား တမင်သက်သက် အံ့သြအောင် ပြုလိုသော ရည်ရွယ်ချက် မရှိကြောင်း ထင်ရှားပေ၏။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍-

တန် ။ ။ ‘ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တို့က မသိချင် ပြုနေလို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဒေါက်တာဝက်ဆင်၊ ခင်ဗျားရဲ့ စုံထောက်ကြီး အကြောင်းကို ခင်ဗျား ရေးထားတာတွေ ကျွန်တော်တို့ ဖတ်ကြရလေတော့ ခင်ဗျားကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ သိနေကြတာပေါ့။ ဒေါက်တာမော်တီမာက ခင်ဗျားနာမည်ကို ပြောပြကတည်းက ခင်ဗျား ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ သိတော့တာပေါ့။ ခင်ဗျား ဒီရောက်နေတယ်ဆိုလျှင် မစ္စတာဟုန်း(စ်)ဟာ ဒီအမှုမှာ စိတ်ဝင်စားနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် အကဲခတ်နိုင်တာပေါ့။ ဒါကြောင့် မစ္စတာဟုန်း(စ်)ကိုယ်တိုင်က ဘယ်လို ယူဆတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် သိချင်လို့ပါ’

နုတ် ။ ။ ‘ဒီမေးခွန်းကိုတော့ ကျွန်တော် မဖြေနိုင်ပေဘူး မှတ်တယ်’

တန် ။ ။ ‘သူကိုယ်တိုင် ဒီကို လာဦးမှာတဲ့လား ခင်ဗျာ’

နုတ် ။ ။ ‘ခုတလောတော့ဖြင့် လန်ဒန်မြို့မှ မစွာနိုင်သေးပေဘူး။ ဒီပြင် အမှုတွေလည်း ရှိနေပါသေးတယ်’

တန် ။ ။ ‘ခွကျလိုက်လေ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဉာဏ်မမီနိုင်တဲ့ အချက်တွေကို သူကတော့ ရှင်းလင်းနိုင်မှာပဲ။ သို့သော် ခင်ဗျား စုံစမ်းတဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော် ကူညီနိုင်တာရှိလျှင် အားမနာပါနဲ့၊ ခိုင်းသား ခိုင်းပါ ခင်ဗျာ’

နုတ် ။ ။ ‘ကျွန်တော်ကတော့ မိတ်ဆွေ ဆာဟင်နုရီဆီကို သက်သက်လာပြီး လည်တာပါပဲ။ အကူအညီတောင်းဖို့လည်း လိုမယ် မထင်ဘူး’

တန် ။ ။ ‘မှန်ပါပေတယ်။ ဖွင့်သင့်မှ ဖွင့်လို့၊ ပြောသင့်မှ ပြောမယ် ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးထားခြင်းဟာ နည်းလမ်းကျပါပေတယ်။ ကျွန်တော်က မလိုတဲ့နေရာမှာ ဝင်စွက်မိသလို ဖြစ်နေခြင်းကိုလည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရိပ်မိပါတယ်။ နောက်နောင်၌ ကျွန်တော် မစွက်တော့ပါဘူးလို့ ကတိထားပါတယ် ခင်ဗျား’

ကျွန်ုပ်တို့သည် လမ်းမကြီးမှ ခွဲထွက်၍ ကွင်းပြင်ကြီးတစ်လျှောက် ဖြတ်သွားသည့် ကျဉ်းမြောင်းသော လမ်းခွကလေး ရှိလျှင်နေရာသို့ ရောက်ရောက်လာကြလေ၏။

တန် ။ ။ ‘ဟောဒီ လမ်းခွကလေးအတိုင်း လျှောက်လိုက်သွားလျှင် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ “မရီပစ်” အိမ်ကို ရောက်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်နှမနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရအောင် တစ်နာရီလောက် အားလပ်လို့ရှိလျှင် လိုက်ခဲ့စေချင်ပါတယ်’

ကွင်းပြင်ကြီး ပတ်ဝန်းကျင်၌ရှိသော အိမ်နီးချင်းများကို ကျွန်ုပ်

စုံစမ်းစုံရန် ဟုမ်း(စ်)က အထူးတလည် မှာထားလိုက်ပေရကား။ ကျွန်ုပ်သည် စတေပလံတန်၏ ဖိတ်ကြားချက်ကို လက်ခံ၍ လမ်းကလေးတစ်လျှောက် လိုက်သွားလေ၏။

တန် ။ ။ (အနိမ့်အမြင့်တို့ များလှ၍ အချို့နေရာ၌ ပုံသဏ္ဌာန် အမျိုးမျိုး ရှိနေသော ကျောက်ဆောင်များဖြင့် ပြည့်နှက်နေသော ကွင်းပြင်ကြီးကို မျှော်ကြည့်ရင်း) 'ဒီကွင်းပြင်ကြီးဟာက သိပ်ပြီး အံ့ရာတွေ မဆုံးနိုင်ဘယ်တော့မှ မငြီးငွေ့နိုင်တဲ့ ကွင်းပြင်ကြီးပါပဲ ခင်ဗျား'

နပ် ။ ။ 'ဒီကွင်းပြင်ကြီးကို ခင်ဗျား ကောင်းကောင်းကျေရဲ့လား'

တန် ။ ။ 'ကျွန်တော်တို့ရောက်တာ နှစ်နှစ် ရှိပါသေးတယ်။ ဒီအရပ်သားတွေကတော့ ကျွန်တော်တို့လူစုကို ဧည့်သည်တွေလို သဘောထားကြတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့က ဘာချာလ်စ် ရောက်ပြီးတဲ့နောက် မကြာမီအတွင်း ရောက်ခဲ့ကြပါတယ်။ နို့ပေမဲ့ ကျွန်တော်က ဝါသနာအလျောက် အနံ့အပြား လျှောက်ကြည့်ထားလေတော့ ကျွန်တော်တို့ ပိုပြီးသိတဲ့လူ ခပ်ရှားရှား ရှိပါလိမ့်မယ်'

နပ် ။ ။ 'အင်မတန် သိဖို့ဟာက ဒီလောက်ပဲ ခက်ပါသလား'

တန် ။ ။ 'အင်မတန် ခက်ပါတယ်။ ဥပမာ မြောက်ဘက်ကို မျှော်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ ဟိုအနား ဒီအနားမှာ တောင်ပူစာကလေးတွေ ပြူထွက်လို့၊ စိမ်းလန်းတဲ့ အကွက်ကလေးတွေ ဟိုတစ်ကွက် ဒီတစ်ကွက် ညှပ်လို့ မြင်ရတယ် ဟုတ်လား။ အဲဒါက ဂရင်ပင် ညွန်ပျောင်းကြီးပါတဲ့ဗျာ။ အဲဒီ အနားတစ်ဝိုက်မှာ လူဖြစ်စေ၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်စေ ခြေတစ်လှမ်း မှားလိုက်လျှင် သေပါရောဗျာ။ မနေ့ကပဲ မြင်းကလေးတစ်ကောင် ညွန်ပျောင်းထဲ မျက်စိလည်ပြီး ဝင်သွားလိုက်တာ မထွက်လာတော့ဘူးဗျ။ ညွန်ထဲကနေပြီး ခေါင်းကလေး ပြူးကြည့်နေတာကို ကျွန်တော် အကြာကြီး မြင်လိုက်ရသေးတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ စိုးစိုးမြုပ်သွား ရှာပါလေရောဗျာ။ နွေကာလတောင်မှ

ဒီနေရာကို ဖြတ်ဖို့ရာ ဘေးအန္တရာယ် မကင်းလှဘူးဗျ။ မိုးများ ရွာထားတော့ ပြာစရာ မရှိတော့ဘူး။ နို့ပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ အလယ်ကောင် ရောက်သောင် သွားပြီး ဘာမှမဖြစ်ဘဲ ပြန်ထွက်လာနိုင်တယ်။ သိပ်ဆိုတဲ့ နေရာဗျာ။ ဂရင်ပင် ညွန်ပျောင်းပါတဲ့'

နပ် ။ ။ 'ခင်ဗျားတော့ ဖြတ်ပြီး ကူးနိုင်တယ်ဆို'

တန် ။ ။ 'ဟုတ်ကဲ့၊ အင်မတန် ဖျတ်လတ်တဲ့လူများ သွားလာနိုင်တဲ့ လမ်းကလေး တစ်လမ်းနှစ်လမ်း ရှိတာကို ကျွန်တော် တွေ့ထားလို့ပေါ့'

နပ် ။ ။ 'ဒီလောက်တောင် ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့ နေရာမျိုးကို တာကြောင့် ခင်ဗျား သွားချင်ရတာလဲဗျာ'

တန် ။ ။ 'ဟိုဘက်က စောင်းပူစာတွေကို မြင်ရဲ့လား။ အဲဒါတွေက အမှန်စင်စစ်မှာတော့ ညွန်ပျောင်းကြီးအထဲက ကျွန်းကလေးတွေပဲဗျ။ အဲဒီကျွန်းကလေးတွေမှာ အင်မတန် ရှားတဲ့ သစ်ပင်မျိုးနဲ့ လိပ်ပြာတွေ ရှိတယ်။ ဖြတ်ကူးတတ်တဲ့ လူအဖို့တော့ ရောက်နိုင်တာပဲ'

နပ် ။ ။ 'အလိုလေးဗျာ၊ ဘာလဲဗျို့ ဒါက'

ထိုခဏ၌ အရှည်ဆွဲ၍ ညည်းတွားသကဲ့သို့ အလွန် ဝမ်းနည်းကြကွဲဖွယ် ကောင်းလှသော အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရပေရာ၊ အသံမှာ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ဝိုက်တွင် နှံ့ပြားစွာ တည်ရှိဟန်တူသဖြင့် မည်သည့် အရပ်မှ ထွက်ပေါ်လာသည်ဟု မပြောနိုင်အောင် ရှိနေပေ၏။ ထိုအသံသည် ကီးတီးညည်းတွားသော အနေအထားမှ နက်သော ဟိန်းဟောက်သံ အဖြစ်သို့ ကျယ်ထွက်လာပြီးလျှင်၊ စိတ်ညစ်ညူးဖွယ်ကောင်းသည့် တုန်ယင်သော ညည်းတွားသံအဖြစ်သို့ တစ်ဖန် နိမ့်ကျသွားပြန်လေ၏။ စတေပလံတန်သည် ကျွန်ုပ်အား ထူးဆန်းသော မျက်နှာထားနှင့် ကြည့်နေလေ၏။

တန် ။ ။ 'ဒီကွင်းပြင်အရပ်ဟာ သိပ်ထူးဆန်းတာပဲ'

နပ် ။ ။ 'နေပါဦး ဘာသံလဲဗျ'

တန် ။ ။ 'တောသားတွေ ပြောတော့ ဘတ်စကာမျိုလ်ခွေးကြီးက အစာတောင်းတယ်လို့ ပြောကြတာပဲ။ အရင်က တစ်ခါနှစ်ခါတော့ ကြားဖူးတယ်။ ဒီလောက် ကျယ်ကျယ်တော့ တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး'

ကျွန်ုပ်သည် အစိမ်းကွက်ကြီးများ အနံ့အပြား ရှိနေ၍ အနိမ့်အမြင့်တွေ ပေါများလှသော ကွင်းပြင်ကြီးကို မျှော်ကြည့်စဉ် ရင်ထဲ၌ အေးခနဲ ဖိန့်၍ ကြောက်မိလေ၏။

နပ် ။ ။ 'ခင်ဗျားက ပညာတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်မို့လို့ ဆာကံတီးတောက်တဲ့ သတင်းမျိုးတွေကို အယုံအကြည် မရှိဘူး ဟုတ်လား။ ဒီလောက် ထူးဆန်းတဲ့ အသံဟာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ပေါ်ထွက်လာတယ်လို့ ဘင်ပါသလဲ'

တန် ။ ။ 'နွံဗွက်ကြီးတွေ ရှိတဲ့ဒေသမျိုးဆိုတာ တစ်ခါတစ်ရံတော့ ထူးဆန်းတဲ့ အသံမျိုးတွေ ဖြစ်ပေါ်တတ်တာပဲ။ နွံဗွက်က အနည်ထိုင်လို့ လေလား၊ ရေကပဲ တက်လို့လား၊ ဘာလား မပြောတတ်ပါဘူး ခင်ဗျား'

နပ် ။ ။ 'မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဒီအသံက အသက်ရှိတဲ့ သတ္တဝါရဲ့ အသံပဲဗျ'

တန် ။ ။ 'ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့လေ၊ ဒါထက် ဗျိုင်းအောက်သံ ကြားဖူးရဲ့လား'

နပ် ။ ။ 'မကြားဖူးပါဘူးဗျာ'

တန် ။ ။ 'အို ဒီငှက်မျိုးက အင်မတန် ရှားတယ်ဗျာ။ အင်္ဂလန်၌မှာ တုံးသလောက်ပဲ။ နို့ပေမဲ့ ဒီလို ကွင်းပြင်အရပ်မျိုးဆိုတာ ဖြစ်ချင်တာ ခွဲစိတ်တာမျိုးပဲ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တော့ဖြင့် ခုနက်က အသံဟာ ဗျိုင်းအောက်ပည်းတဲ့ အသံပဲလို့ ဆိုလျှင် မဟုတ်ဘူးလို့ မငြင်းဝံ့ပေဘူးလား ခင်ဗျာ'

နပ် ။ ။ 'ကျုပ်တော့ဖြင့် တစ်သက်မှာ ကြားရဖူးတဲ့ အသံမျိုး တွယ်မှာ အထူးဆန်းဆုံး၊ မကောင်းဆိုးဝါးသံနဲ့ အတူဆုံးပါပဲဗျာ'

တန် ။ ။ 'ဟုတ်တယ်၊ ဒေသကလည်း မကောင်းဆိုးဝါး ရှိနိုင်

လောက်တဲ့ ဒေသပဲ။ ဟောဟိုက တောင်ကမ်းပါးယံမှာ ကြည့်လိုက်စမ်း၊ တောတွေလို့ ထင်သလဲ'

ထိုမတ်ဆောက်သော တောင်ကမ်းပါးယံ တစ်ခုလုံးတွင် အနည်းဆုံး ၂၀ ခန့်မျှရှိ၍၊ ပြာနန်းနမ်း အရောင်ရှိသည့် ကျောက်ကွင်းကြီးများဖြင့် ဖုံးအုပ်လျက် ရှိလေ၏။

နပ် ။ ။ 'ဒါတွေက ဘာတွေလဲ၊ သိုးခြံတွေလား'

တန် ။ ။ 'မဟုတ်ဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဘေး၊ ဘိ၊ ဘင် အနွယ်အဆက်တွေ နေခဲ့တဲ့ နေရာတွေပါပဲ။ ဒီကွင်းပြင်ကြီးမှာ ရာဇဝင် မရေးမီက ရှေးလူတွေဟာ တော်တော်များများကြီး နေခဲ့ဖူးတယ်။ ဒီနေရာမှာ ယခု ဘယ်သူမှ မနေကြလေတော့ ဟိုတုန်းက သူတို့ နေခဲ့ဖူးတဲ့အတိုင်း ရှိနေတာပါပဲ။ သူတို့ရဲ့ အိမ်တွေမှာ အမိုးမရှိတော့ဘဲ အကာအရံလောက်ပဲ ကျန်ရစ်တော့တာပေါ့။ အတွင်းဝင်ကြည့်လို့ရှိလျှင် သူတို့ရဲ့ မီးဖိုတွေ၊ အိပ်တဲ့ ခုတင်တွေကိုတောင် တွေ့နိုင်သေးတယ်။ တစ်ဆိတ်လောက် ခွင့်ပြုပါဦး မင်ဗျာ'

ထိုခဏ၌ ပိုးဖလံတစ်မျိုးသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ရှေ့၌ရှိသော လမ်းကလေးပေါ်တွင် ဖြတ်သန်းပျံသွားလေရာ စတေပလံတန်သည် အလွန်ပေါ့ပါးလျင်မြန်စွာ ပြေးလိုက်သွားလေ၏။ ပိုးဖလံသည် နွံဗွက်ကြီးရှိရာသို့ တည်တည့်ကြီး ပျံသန်းသွားလေရာ၊ ထိုသူသည် အနည်းငယ်မျှ မှုတ်ဆိုင်း ရပ်တန့်ခြင်းမရှိဘဲ ပိုက်ကွန်စိမ်းကြီးကို လေထဲတွင် ရမ်းလျက် မြက်ဖုတ်တစ်ခုမှ တစ်ခုသို့ ခုန်ကူးကာ လိုက်ပါသွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ထိုသူ၏ ပျတ်လတ် လျင်မြန်ခြင်းကို အံ့သြခြင်းကားတစ်ဖက်၊ နွံဗွက်ကြီးထဲသို့ ခြေချော်ကျမည်ကို စိုးရိမ်ခြင်းကား တစ်ဖက်ဖြစ်လျက် တန့်ရပ်ကာ ကြည့်နေစဉ်၊ ခြေသံကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ အနီးလမ်းပေါ်တွင် မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ထိုကွင်းပြင်အရပ်တွင် မိန်းမဟူ၍ နည်းပါးသည် တစ်ကြောင်း၊

မစ္စစတေပလ်တန်၏ လှပခြင်းအကြောင်းကို ပြောသံ ကြားရဖူးသည် တစ်ကြောင်းကြောင့် ထိုသူမှာ မစ္စစတေပလ်တန် ဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်ုပ် တပ်အပ် တွေးဆမိလေ၏။ ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာသော မိန်းမမှာ အမှန်ပင် ရုပ်ချောမောလှပသည့်ပြင် တူးခြားသော အင်္ဂါရုပ်လည်း ရှိပေ၏။ စတေပလ်တန် မောင်နှမနှစ်ယောက်တို့မှာ အလွန်တရာ ကွဲပြားခြားနားသော ရုပ်လက္ခဏာ ရှိပေရာ၊ မောင်ဖြစ်သူမှာ အသားမဖြူမညိုရှိ၍ ဖျော့တော့သော ဆံပင်နှင့် ပြာသောမျက်လုံးများ ရှိ၍၊ နှမဖြစ်သူမှာကား အင်္ဂလန်တစ်ပြည်လုံး ၌ ကျွန်ုပ် တွေ့မြင်ဖူးသမျှသော မိန်းမအပေါင်းတို့တွင် အညိုဆုံးဖြစ်၍၊ မြင့်မြင့်သွယ်သွယ်နှင့် တင့်တယ် ပြေပြစ်သော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ရှိလေ သည်။ ထိုမိန်းမသည် ပါးပါးလျားလျားနှင့် မာနကြီးသော မျက်နှာမျိုးရှိ၍၊ နာလွယ်တတ်သော စိတ်ရှိကြောင်း ထင်ရှားသော ပါးစပ်နှင့် လှပနက်မှောင် စူးစိုက်သော မျက်လုံးများ ရှိလေသည်။ ကျွန်ုပ် လှည့်ကြည့်လိုက်သည့် အခိုက်တွင် ထိုမိန်းမသည် ၎င်း၏အစ်ကိုအား ငေးကြည့်နေပြီးနောက် ကျွန်ုပ် ထံသို့ သုတ်သုတ် လှမ်းလာခဲ့လေ၏။

‘ပြန်သွားပါ၊ လန်ဒန်မြို့ကို ချက်ချင်း ပြန်သွားလိုက်ပါ’ ဟု ကျွန်ုပ် အား ပြောလိုက်သဖြင့်၊ ကျွန်ုပ်သည် အလွန် အံ့ဩစွာနှင့် မိန်းမကို ငေးကြည့် နေမိလေ၏။

နပ် ။ ။ ‘ဘာကြောင့် ကျုပ် ပြန်သွားရမှာလဲ’

မ ။ ။ ‘(စိတ်အားထက်သန်လှသော လေသံဖြင့်) ‘ကျွန်မ ရှင်းပြီး ပြောမနေနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မ ခိုင်းတာကို လုပ်စမ်းပါ။ လန်ဒန်ကို ပြန်သွားပြီး ဘယ်တော့မှ ဒီအရပ်ကို မလာခဲ့ပါနဲ့’

နပ် ။ ။ ‘ကျုပ်က အခုမှ ရောက်ကာ ရှိသေးတယ်’

မ ။ ။ ‘တယ်ခက်တဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ပဲကိုး၊ ကိုယ့်အကျိုး အတွက် သတိပေးတာကိုမှ ကိုယ်မသိဘူးလား။ လန်ဒန်ကို ပြန်သွားလိုက်ပါ။ ဒီကနေ့ည သွားပါ။ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ဒီအရပ်မှာ မနေနဲ့၊ ထွက်သွားလိုက်ပါ။

ဟာ အစ်ကိုလာဗီ၊ ကျွန်မ ပြောတာတွေကို တစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောနဲ့နော်။ ဟာ ဟိုက သစ်ခွပန်းကလေးကို တစ်ဆိတ်လောက် ခူးပေးပါလားရှင်၊ အရပ်မှာ သစ်ခွပန်းတွေ သိပ်ပေါတာပဲ။ ရှင် ရောက်တာက နည်းနည်း

ဟာပင် နောက်ကျနေပြီ’

စတေပလ်တန်သည် ပိုးဖလံနောက်သို့ မလိုက်တော့ဘဲ လက်လျှော

၍ ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့ ပြန်လာလေ၏။

တန် ။ ။ ‘(မကြည်ဖြူသော အသံမျိုးနှင့်) ‘အလို ဘားလ်လား

မ ။ ။ ‘ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ သိပ်မောလာတယ် မှတ်တယ်’

တန် ။ ။ ‘အေး၊ ဆိုင်ကလိုပိုက်ခေါ်တဲ့ ပိုးဖလံမျိုးတစ်ကောင်ကို

လိုက်ဖမ်းလာခဲ့တယ်။ ဒီကောင်မျိုးဟာက အင်မတန် ရှားတယ်၊ မမိလိုက်

တာ နှစ်နှာလိုက်တာကွာ’

စတေပလ်တန်သည် အရေးမကြီးလှသော အမူအရာနှင့် စကား

ပြောသော်လည်း၊ မိန်းမနှင့် ကျွန်ုပ်အား မရပ်မနား တစ်လှည့်စီ ကြည့်လျက်

ရှိလေ၏။

တန် ။ ။ ‘တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်က မိတ်ဖွဲ့ပြီးပြီ မှတ်

တယ်၊ ဟုတ်လား’

မ ။ ။ ‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီဒေသမှာရှိတဲ့ လှလှပပ အရာတွေ

ကို ပြင်ရဦးတာ နည်းနည်း နောက်ကျနေတယ်လို့ ကျွန်မက ဆာဟင်နရီ

ကို ပြောပြနေရတယ်’

တန် ။ ။ ‘မင်းက သူ့ကို ဘယ်သူ မှတ်နေလို့လဲ’

မ ။ ။ ‘ဆာဟင်နရီတစ်စကားလို့လဲ မဟုတ်ဘူးလား’

နပ် ။ ။ ‘မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်က သူ့ရဲ့မိတ်ဆွေ ဒေါက်တာ

စကင်ဆင်ပါတဲ့’

ထိုအခါ ၎င်းမိန်းမ၌ စိတ်ရှုပ်သွားသော မျက်နှာထား ဖြစ်ပေါ်လာ

သည်ကို ကျွန်ုပ် တွေ့လိုက်ရ၏။

မ ။ ။ 'အလွဲလွဲ အချော်ချော်တွေ ပြောမိကုန်ကြပါပြီ'

တန် ။ ။ '(စူးစိုက်စွာ ကြည့်လျက်) 'ပြောမိရအောင် ဘယ် လောက် ကြာကြာ တွေ့ကြရသေးလို့လဲ'

မ ။ ။ 'ဒေါက်တာဝက်ဆင်ကို ကျွန်မက ဧည့်သည်လို စကား မပြောဘဲ ဒီအရပ်သား တစ်ယောက်လို စကား ပြောနေမိတယ်။ သူ့အဖို့တော့ သစ်ခွပန်းပေါ်ချိန် စောသည်ဖြစ်စေ၊ နောက်ကျသည်ဖြစ်စေ အရေးမကြီးပါဘူး။ ဒါထက် ကျွန်မတို့အိမ်ကို လာလည်ဦးမယ် မဟုတ်ဘူး လား ရှင်'

ကျွန်ုပ်တို့သည် အနည်းငယ် လမ်းလျှောက်ကြ၍ မဲရီးပစ်အိမ်ကြီးသို့ ဆိုက်ရောက်လာကြလေရာ၊ ထိုအိမ်ကြီးမှာ ရှေးအခါက မြင်းခွာများ မွေးမြူ သူ တစ်ဦး နေထိုင်ခဲ့ဖူး၍ လေတဟောဟော တိုက်ခတ်သော အိမ်ကြီးဖြစ်၍၊ ယခုအခါ၌ နေအိမ်အဖြစ်နှင့် ခေတ်အလျောက် သင့်တင့်အောင် ပြင်ဆင် ထားရှိလေသည်။

အိမ်ကြီးမှာ သစ်သီးခြံကြီးဖြင့် ခြံရံလျက်ရှိသော်လည်း သစ်ပင်များမှာ ၎င်းဒေသ၏ ထုံးစံအတိုင်း မသန်စွမ်းဘဲ ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် ရှိနေ သဖြင့် သာယာခြင်း မရှိခဲ့ချေ။ ကုတ်အင်္ကျီနွမ်းကြီးကို ဝတ်လျက် ပိန်ခြောက် ကြုံလိုသော အစေခံယောက်ျားတစ်ယောက်သည် ဝင်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးရာ၊ ထိုလူ၏ အင်္ဂါရုပ်မှာ ထိုအိမ်ကြီးနှင့် အလွန် လိုက်လျောလှပေ၏။ သို့ရာတွင် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်မိသောအခါ၌မူကား၊ ကျယ်ဝန်းသော အခန်းကြီးများတွင် သိုက်မြိုက် တင့်တယ်သော အိမ်ထောင်ပစ္စည်းတို့ဖြင့် ခင်းကျင်း ပြင်ဆင် ထားသည်ဖြစ်၍၊ မစ္စစ္စတေပလံတန်၏ လက်ရာကို ကျွန်ုပ် အကဲခတ်မိလေ ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ပြတင်းပေါက်မှ မျှော်ကြည့်၍ ကျောက်ဆောင်များဖြင့် မျက်စိတစ်ဆုံး ပြန်ကြုံလျက်ရှိသော ကွင်းပြင်ကြီးကို တွေ့မြင်ရသောအခါ၊ ဤပညာတတ်သော မောင်နှင့် ချောမောသော နှမတို့သည် မည်သို့သော ကြံရွယ်ချက်ဖြင့် ထိုအရပ်သို့ လာရောက် နေထိုင်ကြသည်ကို နားမလည် နိုင်အောင် ရှိလေတော့၏။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

တန် ။ ။ '(ကျွန်ုပ် စိတ်ကူးကို ခိုင်မာဟန်လက္ခဏာနှင့်) 'ဒီနေရာ မျိုးကို ရွေးယူရွေး တယ်လို့ ဆိုချင်မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့တော့ ဒီနေရာ မှာ ကြုံပန်ပြီး ပျော်နေရတော့တာပဲ။ ဟုတ်ဖူးလားကွယ် ဘားလိ'

'ပျော်ပါတယ်...' ဟု ပြောသော်လည်း မိန်းမ၏ အသံမှာ ပြောသော စကားနှင့် မလိုက်လျောပေ။

တန် ။ ။ 'ကျွန်တော်က ဟိုမြောက်ပိုင်းမှာ ကျောင်းတစ်ကျောင်း ပျဉ်းပျာတယ်။ လူငယ်တွေနဲ့ ဝေါင်းသင်းရတာ ကျွန်တော်ကတော့ သိပ် မသဘောကျတာပဲ။ နို့ပေမဲ့ ကံက မကောင်းလေတော့ ကျောင်းထဲမှာ ကူးစက် ဘက်ကို ရောဂါတစ်ခု ဖြစ်ပြီး ကျောင်းသားသုံးယောက် သေဆုံးသွားတယ်။ ကတည်းက ကျောင်းဟာ နာလန်မထူနိုင်အောင်ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော် ရင်းနှီး တာတဲ့ ငွေကလေးတွေ ဆုံးရှုံးကုန်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းပျက်သွားတာ မိမိသဘောပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်က ရုက္ခဗေဒပညာနဲ့ အိမ်ရှေ့နဲ့ အကြောင်းအရာ ပညာများကို လိုက်စားချင်လေတော့ ဒီဒေသမှာ ကျွန်တော် လုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်တွေ ရှိနေတာပဲ။ ကျွန်တော့်နှမကလည်း ကျွန်တော်လို ပါသနာပါတာပဲ။

'ကျွန်တော်တို့မှာ စာအုပ်တွေ ရှိတယ်၊ လေ့ကျင့်စရာတွေ ရှိတယ်၊ မိမိလိုစားလောက်တဲ့ အိမ်နီးချင်းတွေလည်း ရှိတယ်။ ဒေါက်တာမော်တီမာ ကလည်း သူ့နေရာနဲ့ သူတော့ ပညာရှိ တစ်ယောက်ပေါ့။ ကွယ်လွန်သူ စာအုပ်လမ်းစီမဟာလည်း ချီးမွမ်းထိုက်တဲ့ အပေါင်းအဖော်တစ်ယောက် ပါပေမယ်။ သူနဲ့ ကောင်းကောင်းကြီး ကျွမ်းကျင်လေတော့ ကျွန်တော်တို့ကဖြင့် သိပ်နုမြောတာပဲ။ ဒီနေ့ညနေ ခင်ဗျားတို့အိမ်ကို လာပြီး ဆာဟင်နရီနဲ့ မိမိတို့တွေ ပြုရလျှင် နယ်ကျူးလွန်တယ်လို့များ ထင်မလားဗျာ'

နုပ် ။ ။ 'သူကလည်း သိကျွမ်းရလျှင် ဝမ်းသာမှာပါပဲ'

တန် ။ ။ 'ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ လာကြမယ်လို့ ပြောထားနှင့် ဗျာ။ ဒီဒေသမှာ နေသားတကျ မရှိသေးခင် ကျွန်တော်တို့ကလည်း သူ

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

အတွက် တတ်အားသမျှ ကူညီလိုပါတယ်။ ဒါထက် အိမ်ပေါ်တက်ပြီး ကျန်တော် စုဆောင်းထားတဲ့ လိပ်ပြာမျိုးတွေကို ကြည့်စမ်းပါဦးလား၊ ဒေါက်တာ ဝက်ဆင် ကြည့်စရာတွေ ကြည့်ပြီး နေ့စာစားကြဖို့ အချိန်တော် နေမှာပါပဲ။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်မှာ ကျွန်ုပ်၏ လူထု ပြန်ရောက်ချင်လှပေပြီ။ ကွင်းပြင်ကြီး၏ နှလုံးမသာမယာဖွယ်သော စုခင်းနှင့်၊ ဘတ်စကာဗျိုလ် အိမ်သူအိမ်သားများနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာများနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် ထိုအသံဆိုကြီးကို ကြားရခြင်းတို့သည်၊ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ကို ညှိုးငယ်ညစ်ညူးခြင်း ဖြစ်စေခဲ့လေသည်။ ထိုအခြင်းအရာများအပြင်၊ မစ္စစ္စတေပလ်တန်၏ သတိပေးချက်မှာလည်း လွန်စွာ ထင်ရှားသေချာလှ၍ စိတ်အထက်သန်ခြင်းလည်း ရှိပေရကား။ နက်နဲကြီးကျယ်သော အကြောင်းကြံတစ်ခုခု ရှိရမည့်အကြောင်းကို ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲတွင် ယုံမှားသံသယ မရှိခဲ့ချေ။ ထိုကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် နေ့စာစားရန် တားဆီးခြင်းကို ငြင်းပယ်၍ စိတ်ထဲ၌ မရေရာသော ကြောက်ရွံ့ စိုးရိမ်ခြင်းမျိုးဖြင့် ဘတ်စကာဗျိုလ် အိမ်ကြီးသို့ လာခဲ့သည့် မြက်ခင်းလမ်းကလေးအတိုင်း ပြန်လာခဲ့လေ၏။

အခန်း ၈
ဒေါက်တာ ဝက်ဆင်၏
ပထမ အစီရင်ခံချက်

ဘတ်စကာဗျိုလ်အိမ်ကြီး
အောက်တိုဘာလ ၁၃ ရက်။

ပီကဲဆွေကြီး ဟုမ်း(စ်)

ကျွန်ုပ် ယခင်က ပေးပို့သော စာမျက်နှာနှင့် ကြေးနန်းများကို ဖတ်ရှုရခြင်းအားဖြင့်၊ ခြောက်ဆွေ၊ ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းသော ဤအရပ်၌ ဖြစ်ပျက်သမျှ အကြောင်းအရာ အားလုံးကို သိရှိရပြီး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဤအရပ်၌ ကြာရှည်စွာ နေရလေလေ၊ လွင်ပြင်ကြီး၏ ကျယ်ပြန့်ခြင်းနှင့် ကြမ်းကြမ်းနှင့် နှစ်သက်ဖွယ် ကောင်းသော အခြင်းအရာသည် စိတ်နှလုံးကို ထိခိုက်စေခဲ့လေသည်။ လွင်ပြင်ကြီးအလယ်သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခေတ်ဆန်သော အင်္ဂလန်ပြည်၏ အထိမ်းအမှတ်များကို မေ့ပျောက်၍၊ ရာဇဝင်မရေးမီက ဧကုလူများ၏ နေအိမ်များနှင့် လက်ရာများကိုသာ စိတ်ဝင်စားလျက် ရှိလေကော့သည်။ လမ်းလျှောက်သွားစဉ် ပတ်ဝန်းကျင်အရပ်တို့၌ လွန်လေပြီးသော ရွှေလူများ၏ နေအိမ်များ၊ သင်္ချိုင်းများနှင့် ကျောက်တိုင်ကြီးများကို တွေ့မြင်ရပေသည်။ ဤမျှလောက် မြေဩဇာ ညံ့ဖျင်းသောအရပ်တွင် ရွှေလူများသည် အမြောက်အမြား စုရုံးနေထိုင်ခဲ့ကြခြင်းမှာ အလွန်ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလှပေသည်။

ဆာဟင်နရီနှင့် ၎င်း၏ အခြေအနေအကြောင်းကို ရေးသား ဖော်ပြချပေါ့အံ့။ လွင်ပြင်အရပ်၌ ထောင်မှ လွတ်ထွက်သွားခဲ့သော အကျဉ်းသမား

ရပြည်စာအုပ်တိုက်

အကြောင်းကို ကျွန်ုပ် ကနည်းငယ်မျှသာ ဖော်ပြခဲ့ဖူးလေသည်။ ထိုသူသည် ယခုအချိန်၌ ဤအမှုမှ လုံးလုံး လွတ်မြောက်သွားပြီဟု ယုံကြည်ဖွယ် အကြောင်းများစွာ ရှိပေသည်။ ထိုသူ လွတ်ထွက်သွားသည်မှာ ရက်သတ္တ နှစ်ပတ်ခန့်ရှိပြီး ဖြစ်သော်လည်း ထိုသူကို တွေ့လည်းမတွေ့ရ၊ သတင်းလည်း မကြားရပေ။ စင်စစ်မှာ ထိုသူသည် ဤအရပ်၌ ပုန်းအောင်းရန်အတွက် အခက်အခဲရှိမည် မဟုတ်ချေ။ ကျောက်ဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော တံ တစ်တံတွင် ပုန်းအောင်းနေပါက ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ သို့ရာတွင် ရိက္ခာအတွက် မူကား အခက်အခဲရှိမည် ဖြစ်ရာ၊ လွှင့်ငြင်မှ သိုးတစ်ကောင်ကောင်ကို ဖမ်း၍ စားစို့သာလျှင် နည်းလမ်းရှိလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ထိုသူသည် ဤအရပ် မှ ထွက်ခွာသွားပြီဟု ယူဆနေကြပေရာ၊ ဤအရပ်၌ရှိသော တောသု တောင်သားတို့မှာလည်း စိတ်ချလက်ချ အိပ်နိုင်ကြလေသည်။

အဖြစ်အပျက် အသစ်တစ်ခုမှာ ကျွန်ုပ်တို့၏မိတ်ဆွေ ဆာဟင်နန် သည် အိမ်နီးချင်း မစ္စတတေပလ်တန် အပေါ်၌ အတော်ပင် စိတ်ဝင်စားလျက် ရှိလေသည်။ ၎င်းမိန်းမမှာ ချောမော၍ စွဲမက်လောက်သော ရုပ်လက္ခဏာ ရှိသည် ဖြစ်သောကြောင့် အံ့ဩစရာ မဟုတ်ပေ။ နှမ၏ ရုပ်အဆင်းမှာ အရှေ့တိုင်းသူဆန်ဆန် ရှိနေသည်ဖြစ်၍ အေးအေးဆေးဆေး ရှိလွန်းလှသော အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ ရုပ်လက္ခဏာနှင့် များစွာ ခြားနားခြင်း ရှိလေသည်။ သို့ရာ တွင် အစ်ကိုဖြစ်သူ၌လည်း အမြင်အေးသလောက် အတွင်း၌ ငြင်းထန်သော စိတ်ဓာတ်မျိုးရှိသည့် အထိမ်းအမှတ်များ တွေ့ရပေသည်။ နှမသည် စကား ပြောစဉ်အခါ အစ်ကို၏မျက်နှာကို အစဉ်မပြတ် လှမ်းကြည့်၍ အကဲခတ် တတ်ခြင်းကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့်၊ အစ်ကိုဖြစ်သူသည် နှမအပေါ်၌ ဩဇာ စူးရှထားသည့် လက္ခဏာ ရှိပေသည်။ အစ်ကိုသည် နှမအား ကြင်နာသည်ဟု ယုံကြည်၏။ အစ်ကို၏ မျက်လုံးမှာ တင်းမာသော အရိပ်နိမိတ်ရှိ၍၊ ၎င်း၏ ပါးလွှာသော နှုတ်ခမ်းတို့ကို အမြဲစေ့၍ ထားတတ်ခြင်းကို ထောက်ခြင်းအား ဖြင့်၊ အနိုင်ယူလို၍ ခက်ထန်သော စိတ်သဘောရှိဟန် တူပေသည်။ ဤလူ

ကို ခင်ဗျားတွေ့ရလျှင် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းသည်ကို တွေ့ရပေလိမ့် မည်။

စတေပလ်တန်သည် ပထမနေ့တွင် ဘတ်စကာချီလ်အိမ်ကြီးသို့ လာ၍၊ နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် လူမိုက်ကြီးဟူ၍ကို အကြောင်းပြု၍၊ ထို အတ္ထုပ္ပတ္တိ ဖြစ်ပွားသည့် မူလရင်းဒေသသို့ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်လုံးကို ခေါ်သွားပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုနေရာသို့ မရောက်မီ ကွင်းပြင်ကြီးကို ဖြတ်၍ ဖိုင်ပေါင်းများစွာ သွားရသည်ဖြစ်ရာ၊ ၎င်းနေရာမှာ စိတ်နှလုံး ညစ်ညူးဖွယ် ကောင်းလှသည်ဖြစ်၍ ၎င်းအတ္ထုပ္ပတ္တိမှာ ထိုနေရာကို အစွဲပြု၍ ဖြစ်တန် လောက်ပေ၏။ အဖေအထစ်များသော ကျောက်ဆောင်ကြီး နှစ်ခုတို့ ၏ အကြားမှ ထွက်လာကြ၍ ကျယ်ပြန့်သော ကွက်လပ်တစ်ခုသို့ ရောက်ကြ သောအခါ၊ ၎င်းနေရာမှာ “ဂွမ်းမြက်” ခေါ် မြက်ခင်းတို့ဖြင့် ဖွေးဖွေးဖြူဖြူ ကပ် ရှိ၏။ ကွက်လပ်၏ အလယ်၌ အဖျားချွန်တက်သော ကျောက်တုံးကြီးနှစ်တုံး ရှိသဖြင့် အလွန် ကြီးမားသော သတ္တုပါကြီးတစ်ကောင်၏ အစွယ်ကြီး နှစ်ချောင်းနှင့် သဏ္ဌာန်တူသော။ တွေ့မြင်ရာသမျှသော ရှုခင်းမှာ အတ္ထုပ္ပတ္တိ တွင် ဖော်ပြပါရှိသည့်အတိုင်း အလုံးစုံ ကိုက်ညီလျက် ရှိလေသည်။ ဆာဟင် နန်မှာ လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားသည်ဖြစ်၍၊ မကောင်းဆိုးဝါးတို့သည် လူမှုကိစ္စ တို့တွင် ပါဝင်စွက်ဖက်သည် ဆိုခြင်းကို ယုံကြည်ပါသလောဟု စတေပလ် တန်အား တစ်ကြိမ်မက မေးမြန်းလေသည်။ ဆာဟင်နန်သည် ခပ်ပေါ့ပေါ့ စကားပြောသော်လည်း အကယ်ပင် စိတ်ပါဝင်စားကြောင်း ထင်ရှားပေ သည်။ စတေပလ်တန်သည် မေးခွန်းများကို သတိနှင့် ဖြေဆိုလေသည်။ သို့ရာတွင် ဆာဟင်နန်သည် အားနာသည့်အတွက်ကြောင့် စိတ်ထဲရှိသမျှ ကို ထုတ်ဖော်၍ မပြောကြောင်း သိမြင်နိုင်ပေ၏။

ထိုနေရာမှ အပြန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် မဲရီးပစ်အိမ်ကြီး၌ နေရာ ဖွားသောက်ကြလေရာ၊ ထိုနေရာတွင် ဆာဟင်နန်သည် မစ္စတတေပလ်တန် နှင့် ပထမဦးစွာ သိကျွမ်းကြလေသည်။ ဆာဟင်နန်မှာ မစ္စတတေပလ်တန်ကို

မြင်လျှင်မြင်ချင်း စွဲမက်ဟန် တူလေရာ၊ ယင်းသို့ စွဲမက်ခြင်းမှာ တစ်ဖက်
သက် ဟုတ်ဟန် လက္ခဏာ မရှိချေ။ အိမ်သို့ ပြန်လာကြရာတွင် ဆာဟင်နီရီ
သည် မစ္စတပေါလ်တန် အကြောင်းကို အဖန်တလဲလဲ ပြောလာခဲ့ရာ၊
ထိုနေ့မှစ၍ ၎င်းမောင်နှမနှစ်ယောက်တို့နှင့် မတွေ့ရသောနေ့ဟူ၍ မရှိခဲ့ချေ။
ထိုမောင်နှမသည် ကျွန်ုပ်တို့အိမ်တွင် ယနေ့ည ညစာစားကြမည်ဖြစ်ရာ၊
နောက်တစ်ပတ်တွင် ကျွန်ုပ်တို့က သူတို့ထံ သွားကြဖို့ စီမံနေကြလေသည်။
အစ်ကိုဖြစ်သူသည် ထိုသူနှစ်ယောက်ကို လက်ထပ်မည်ဆိုလျှင် သဘောတူ
လိမ့်မည်ဟု မှတ်ထင်ဖွယ် ရှိသော်လည်း၊ ဆာဟင်နီရီက ၎င်း၏နှမအား
ဂရုတစိုက် ပြုမူခြင်းကို တွေ့ရသည့်အခါ၊ အစ်ကိုဖြစ်သူသည် ပြင်းပြင်း
ထန်ထန် သဘောမတူသော မျက်နှာထားမျိုးနှင့် ကြည့်နေသည်ကို တစ်ကြိမ်
မက ကျွန်ုပ် တွေ့မြင်ရဖူးလေသည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူသည် ၎င်း၏နှမအား
အလွန်တရာ ချစ်ခင်သည်မှာကား ယုံမှားဖွယ် မရှိသည့်ပြင်၊ နှမ မရှိလျှင်
တစ်ယောက်တည်း ပျင်းရိငြီးငွေ့လျက် ကျန်ရစ်မည်ကား မှန်ပေသည်။
သို့ရာတွင် ထိုအတွက်ကြောင့် ဤမျှလောက် လျှမ်းလျှမ်းတောက် သင့်လျော်
သော လက်ထပ်မှုကို ကန့်ကွက်လိုက်မည် ဆိုပါလျှင် ကိုယ်ကျိုးသက်သက်
ကြည့်လွန်းရာ ရောက်ပေလိမ့်မည်။

လွန်ခဲ့သော ကြာသပတေးနေ့ည၌ ဒေါက်တာမော်တီဗာသည်
ကျွန်ုပ်တို့နှင့် အတူ နေ့စာစား၍ စတေပေါလ်တန် မောင်နှမနှစ်ယောက်သည်
ထိုနောက်တွင် ရောက်လာကြလေရာ၊ ဆာဟင်နီရီ၏ တောင်းခံချက်အရ
ဒေါက်တာသည် ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို ထင်းရှူးပင်တန်းကြားသို့ ခေါ်သွား
၍၊ ထိုည၌က ဖြစ်ပျက်ပုံ အခြင်းအရာတို့ကို ပြသလေ၏။ ထင်းရှူးပင်တန်း
ကြားမှာ ရှည်လျား၍ နှလုံးမသာယာဖွယ် ကောင်းလှပေရာ၊ လမ်းတစ်ဖက်
တစ်ချက်တွင် ကျဉ်းမြောင်းသော မြက်ခင်းများ ရှိ၏။ လမ်းအဆုံး၌ကား
တံအိုပျက်တစ်ခုရှိ၍ လမ်းခုလတ်၌မူ ဆာချာလ်စ်က ဆေးလိပ်ပြာချထား
ခဲ့သည်ဆိုသော တံခါးတလေး ရှိပေ၏။ တံခါးပြင်ဘက်၌ကား ကျယ်ပြန့်

မုပြည့်စာချစ်ဖိုက်

လှသော ကွင်းပြင်ကြီး ရှိလေသည်။ ကျွန်တော်မှာ ခင်ဗျား၏ တွေးဆပုံကို
ခက်ရ၍ အဖြစ်အပျက်ကို စိတ်ထဲ၌ ထင်မြင်အောင် ဆင်ကြည့်မိသေး၏။
အဘိုးကြီးသည် တံခါးဝ၌ ရပ်လျက်မှစ၍ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှသော
အရာဝတ္ထု တစ်ခုသည် ကွင်းပြင်ဘက်မှ ၎င်းထံသို့ လာလည်သည်ကို တွေ့
မြင်ရသဖြင့်၊ အပြင်းအထန် ထိတ်လန့်သည်နှင့် ပြေးမိပြေးရာ တစ်လျှောက်
တည်း တန်းပြေးရာတွင် ဖတ်ဖတ်မော၍ ထိုးလဲသေဆုံးရှာ၏။ ထိုနေရာ
သည်ကား သူဖြတ်ပြေးသော သစ်ပင်တန်းကြား လမ်းရှည်ကြီးပေတည်း။
တာကို ကြောက်၍ ပြေးရသနည်း။ လွင်ပြင်ထဲမှ သိုးတိန်နိုးမွေးတုလား၊
သို့တည်းမဟုတ် ကြောက်ခမ်းလိလိ ကြီးမားလှသော ခွေးတစ်ကောင်ကြီး
ပေလော။

နောက်ဆုံးစာကို ရေးပြီးသည်နောက် အခြားအိမ်နီးချင်းတစ်ယောက်
ကို ကျွန်တော် တွေ့ရပါသေးသည်။ ထိုသူမှာ ကျွန်တော်တို့ တောင်ဘက်
လေးမိုင်ခန့်ခေးသော အရပ်ရှိ လက်ဖက်တောဟောင်းအိမ်ကြီး၌ နေသော မစ္စတာ
ပရန်ကလင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသူမှာ မျက်နှာနီနီ ဆံပင်ဖြူဖြူ၊ စိတ်တိုတတ်၍
လူကြီးပိုင်းအရွယ်သို့ ရောက်နေသူ ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ဗြိတိသျှ ဥပဒေ
မညာ၌ ဝါသနာပါသူဖြစ်၍ တရားတပေါင် တွေ့ရခြင်းအားဖြင့် ငွေးကြေး
ပြောင်းပြားစွာ ကုန်စမ်းခဲ့ဖူးပါသည်။ တရား တွေ့ရခြင်းကို ဝါသနာပါသည့်
အလျောက် နှစ်ဖက်နှစ်လမ်း ရှိသည်အနက် မည်သည့်တက်ကိုမဆို ထောက်ခံ
အားပေးရန် အသင့်ရှိသည်ဖြစ်ရာ၊ ထိုသူအဖို့၌ တရားတွေ့ရခြင်းသည်
စရိတ်ကုန်များသော ဖျော်ဖြေမှုတစ်ခု ဖြစ်နေခြင်းသည် အံ့ဩစရာ မဟုတ်ပါ။
ဥပဒေမှအပ ထိုသူသည် ကြင်နာတတ်၍ သဘောကောင်းသော လူ
တစ်ယောက် ဖြစ်ပေရာ၊ ပတ်ဝန်းကျင်၌ရှိသော လူများအကြောင်းကို စေ့စုံ
ဖော်ပြရမည်ဟု ခင်ဗျားက အသေအချာ မှာထားလိုက်သောကြောင့်
ဆာလျှင် သူ့အကြောင်းကို ထည့်သွင်း ရေးသားရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ယခု
တလော၌ ဤလူကြီးမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း အချိန်ဖြုန်းလျက် ရှိပါသည်။

မုပြည့်စာချစ်ဖိုက်

သူသည် နက္ခတ်တာရာတို့ကို လေ့လာရန် ဝါသနာပါသည့် အလျောက် မှန်ပြောင်းကောင်းကြီးတစ်ခု ရှိသည်ဖြစ်၍ သူ၏ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်၌ လျောင်း ပြီးလျှင်၊ ထွက်ပြေးသွားသော အကျဉ်းသမားကို တွေ့လိုတွေ့ငြား သဘော နှင့် ကွင်းပြင်ကြီးကို မှန်ပြောင်းကြီးဖြင့် တစ်နေ့လုံး စောင့်ကြည့်လျက် ရှိပါသည်။ ထိုသူသည် ကျွန်တော်တို့၏ ပျင်းရိပြီးငွေ့ခြင်းကို ပြေပျောက် စေ၍ ကျွန်တော်တို့ လိုအပ်သော ဖျော်ဖြေမှုကို ပေးနိုင်ပေသည်။

လွတ်သွားသော အကျဉ်းသမားအကြောင်း၊ စတေပလ်တန် မောင် နှမ အကြောင်း၊ ဒေါက်တာမော်တီမာအကြောင်း၊ လက်ဖက်ဟောလ်မှ ဖရန်ကလင် အကြောင်းတို့ကို နောက်ဆုံးအချိန်အထိ ဖော်ပြခဲ့ပြီး၍၊ အထူး အရေးကြီးသော ကိစ္စအားဖြင့် ဤစာကို လက်စသတ်ပါရစေတော့။

ခင်ဗျား သိသည့်အတိုင်း ကျွန်တော်မှာ အအိပ်ဆက်သော လူ တစ်ယောက်ဖြစ်ရာ၊ ယခုမနည်း နာရီပြန်နှစ်ချက် အချိန်လောက်တွင် ကျွန်တော်၏ အခန်းအနီးမှဖြတ်၍ လျှို့ဝှက်စွာ လျှောက်သွားသော ခြေသံကို ကြားရသဖြင့် နိုးပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာမှထ၍ တံခါးကို ဖွင့်ပြီး လျှင် အပြင်သို့ မျှော်ကြည့်ပါသည်။ ရှည်၍နက်သော အရိပ်ကြီးတစ်ခု သည် ဆောင်ကူးလမ်းကြားတစ်လျှောက် တန်းလျက် ဖြစ်ပေါ်နေပါသည်။ ၎င်းအရိပ်မှာ လက်၌ ဖယောင်းတိုင်ကို ကိုင်လျက် ပြည်းညင်းစွာ လျှောက် သွားသော လူတစ်ယောက်၏အရိပ် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်မှာ လူလုံးကို သာ မြင်ရသော်လည်း သူ၏အရပ်ကို ခန့်မှန်းခြင်းအားဖြင့် ဘဲရီမိုးဖြစ်သည် ဟု သိရပါသည်။ သူသည် တောင်မြောက်လေးပါးကို ကြည့်လျက် အလွန် ပြည်းညင်းစွာ လျှောက်သွားလေရာ၊ သူ၏ အမူအရာမှာ အပြစ်ရှိ၍ ပုန်းလျှိုး ကွယ်လျှိုး ပြုလုပ်နေကြောင်း ထင်ရှားပါသည်။

ဆောင်ကူးလမ်းမှာ ခန်းမကြီးပတ်လည် ပြုလုပ်ထားသော လသာ ဆောင်ဖြင့် ဖြတ်လျက်ရှိရာ၊ ၎င်းကို ကျော်လွန်ပြီးနောက် တစ်ဖန် ဆက်လျက် ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်မှာ သူကွယ်သွားသည်တိုင်အောင် စောင့်နေပြီးမှ

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

တစ်ဖန် သူနောက်သို့ လိုက်ပါသည်။ လသာဆောင်ကို ကျွန်တော် ကွေ့လာ ၈၂၊ သူသည် တစ်ဖက်၌ရှိသော ဆောင်ကူးလမ်း၏ အဆုံးသို့ ရောက်နေ၍၊ အခန်းတစ်ခန်းသို့ ဝင်သွားသည်ကို ဖွင့်နေသော အခန်းတံခါးမှ ပေါ်ထွက် သော အလင်းရောင်အားဖြင့် မြင်လိုက်ရပါသည်။ ထိုအခန်းများ အားလုံးမှာ လူလည်း မနေ၊ အိမ်ထောင် ပရိဘောဂများလည်း မရှိသောကြောင့် သူ ဝင်သွားသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်ရန် သာ၍ ခဲယဉ်းပါသည်။ ကျွန်တော် သည် ဆောင်ကူးလမ်းကြား တစ်လျှောက် ခြေသံမကြားရအောင် တွားသွား၍ တံခါးထောင့်မှ ချောင်း၍ ကြည့်ပါသည်။

ဘဲရီမိုးသည် ပြတင်းပေါက်အနီးတွင် ဝပ်လျက် ဖယောင်းတိုင်ကို ပြတင်းမှန် အနီးကပ်လျက် ကိုင်ထားပါသည်။ သူ၏မျက်နှာ နံဘေးတစ်ခြမ်း မှာ ကျွန်တော်တက်သို့ လှည့်လျက်ရှိရာ၊ သူသည် မှောင်မည်းလျက်ရှိသော ကွင်းပြင်ကြီးကို မျှော်ကြည့်နေစဉ် သူ၏ မျက်နှာထားမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို တွေ့မြင်ရအံ့ဟု မျှော်လင့်ဟန်နှင့် တောင့်တင်းလျက် ရှိပါသည်။ အာရုံ စူးစိုက်လျက်က မိနစ်အနည်းငယ်ကြာအောင် ရပ်လျက် ကြည့်နေပြီးနောက်၊ သူသည် နက်နဲစွာ ညည်းညူ၍ စိတ်တိုသော အမူအရာနှင့် မီးတိုင်ကို ငြိမ်းလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အခန်းသို့ ချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့ရာ၊ များမကြာမီ အတွင်း လျှို့ဝှက်စွာသွားသော ခြေသံများသည် ကျွန်တော်၏ အခန်းအနီးမှ ဖြတ်၍ ပြန်သွားပါသည်။ အတန်ကြီးကြာ၍ ကျွန်တော်မှာ မေးခနဲ ဖြစ်သွားစဉ် တစ်နေရာမှ သော့ခလောက်တွင် သော့တံလှည့်သည့် အသံကို ကြားရသေးရာ၊ မည်သည့်နေရာမှ လာသော အသံဟူ၍လည်း မပြောနိုင်ပါ။ ကျွန်တော်မှာ မည်သို့သော အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်ဟု မတွေးနိုင် သော်လည်း၊ ဤထိုင်းမှိုင်းသော အိမ်ကြီးအတွင်း၌ လျှို့ဝှက်သော အခြင်း အရာ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်ပျက်နေခြင်းမှာကား သေချာပေရာ၊ ဤပြဿနာကို ကျွန်တော်တို့သည် အမြန်နှင့်အနေး ဖြေရှင်းနိုင်ကြရမည် ဖြစ်ပါသည်။

အခန်း ၉
ဒေါက်တာဝက်ဆင်၏ ဒုတိယ အစီရင်ခံချက်
ကွင်းပြင်ပေါ်မှ အသင်းရောင်

ဘတ်စကာဗျိုလ်ဟောလ်
အောက်တိုဘာလ ၁၅ ရက်။

မိတ်ဆွေကြီး ဟုမ်း(စ်)

ကျွန်တော်၏ နောက်ဆုံး အစီရင်ခံစာတွင် ပြတင်းပေါက်၌ ဘဲရီမိုး အဖြစ် အပျက်နှင့် အဆုံးသတ်ခဲ့ရာ၊ ယခုအကြိမ် ဖော်ပြရမည့် အကြောင်းအရာ များမှာ ခင်ဗျားအဖို့ အံ့သြဖွယ်ရာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

နောက်နေ့နံနက်၌ ကျွန်တော်သည် နံနက်စာ မစားမီ၊ ဆောင်တော် ကူး လမ်းတစ်လျှောက် လျှောက်သွား၍၊ ယမန်ညဉ့်က ဘဲရီမိုး ဝင်ခဲ့သော အခန်းကို ကြည့်ရှု စုံစမ်းပါသည်။ ထိုသူ ချောင်းကြည့်သော အနောက်ဘက် ပြတင်းပေါက်မှာ အခြားသော ပြတင်းပေါက်များနှင့် မတူဘဲ၊ ထူးခြားသော အချက်တစ်ခု ရှိသည်မှာကား ကွင်းပြင်ကြီးကို အနီးဆုံး မြင်နိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ ၎င်းပြတင်းပေါက်မှ မျှော်ကြည့်သည့်အခါ သစ်ပင်နှစ်ပင် တို့၏ အကြားမှ ကွင်းပြင်ကြီးတစ်ခုလုံး ထင်းထင်းကြီး မြင်နိုင်ပေရာ၊ အခြား ပြတင်းပေါက်များမှ ကြည့်လျှင်မူကား ကွင်းပြင်ကြီးကို ရေးရေးမျှသာ

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဘတ်စကာဗျိုလ် ခွေးကြီး

၉၉

မြင်နိုင်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဘဲရီမိုးသည် ထိုပြတင်းပေါက်မှ မျှော်ကြည့်ခြင်း ကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့်၊ ကွင်းပြင်ထဲ၌ ရှိသော တစ်စုံတစ်ခု သို့မဟုတ် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို မျှော်ကြည့်လိုသည်ဟု ယူဆရပေမည်။ ထိုနေ့နံနက်၌ ကျွန်တော်သည် နံနက်စာ စားပြီးချိန်တွင် ဆာဟင်နရီ၏ စာကြည့်ခန်းတွင် ဆာဟင်နရီနှင့် တွေ့၍၊ ယမန်ညဉ့်က ကျွန်တော် မြင်တွေ့သမျှကို ပြောပြ ပါသည်။ ထိုအခါ ဆာဟင်နရီမှာ ကျွန်တော် မျှော်လင့်သလောက် မအံ့သြဘဲ ရှိသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ရီ ။ ။ ‘ဘဲရီမိုးဟာ ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်တတ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိလေတော့ ဒီအကြောင်းကို သူပြောဦးမယ်လို့ ကျွန်တော် ကြံစည်တုန်းပါပဲ။ ခင်ဗျား ပြောတဲ့ အချိန်လောက်မှာ ဆောင်ကူးလမ်း တစ်လျှောက် သူ သွားတဲ့ ပြန်တဲ့ ခြေသံကို ကျွန်တော် ကြားရတာ နှစ်ခါ သုံးခါ ရှိပါပြီ’

နပ် ။ ။ ‘ဒါဖြင့် ဟိုပြတင်းပေါက်ကို ညတိုင်း သွားကြည့်တဲ့ လက္ခဏာပေါ့’

ရီ ။ ။ ‘ဟုတ်ကောင်း ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒီလိုဆိုလျှင် သူ နောက်က လိုက်ပြီး သူဘာလုပ်တယ်ဆိုတာကို စောင့်ကြည့်ကြတာပေါ့’

နပ် ။ ။ ‘ဒီကနေ့ည ခင်ဗျာ အခန်းထဲက စောင့်ပြီး သူ လာတော့ လိုက်ကြည့်ကြဖို့လား’

ထိုကဲ့သို့ စကားပြောကြပြီးနောက် ဆာဟင်နရီသည် ဦးထုပ်ကို ကောက်ယူ၍ အပြင်သို့ထွက်ရန် ပြင်ဆင်လေရာ၊ ကျွန်တော်လည်း ထိုနည်း အတူ ပြုပါသည်။

ရီ ။ ။ ‘(ကျွန်တော့်အား ထူးဆန်းစွာ ကြည့်လျက်) ‘ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားလည်း လိုက်မလိုလား ဝက်ဆင်’

နပ် ။ ။ ‘ကွင်းပြင်ဘက် သွားလျှင်လည်း ကျွန်တော် လိုက်ဖို့ ပေါ့’

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ရီ ။ ။ ‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် အဲဒီဘက်ကို သွားမလို့ပဲ’
 နပ် ။ ။ ‘ကျုပ်ကို မှာလိုက်တာ ခင်ဗျား သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ သူများ
 အထဲ ဝင်ခွက်သလို လုပ်ရမှာတော့ အားနာပါရဲ့။ သို့သော်လည်း ကွင်းပြင်
 ဘက်ကို ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း မသွားစေဖို့ ဟုမ်း(စ်)က အတန်တန်
 မှာလိုက်တာ ခင်ဗျား ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ’

ရီ ။ ။ (ကြည့်ရှင်စွာ ပြုံးလျက်) ‘ခင်ဗျားလူ ဟုမ်း(စ်)က
 ဉာဏ်ပညာ ဘယ်လောက်ရှိပေမယ့် ဒီဘက်ကို ကျွန်တော် ရောက်ပြီးတဲ့
 နောက် ပြစ်ပျက်တဲ့ အခြင်းအရာတွေကို ကြိုတင်ပြီး မမြင်နိုင်ပါဘူးဗျာ၊
 ကျွန်တော် ပြောတာ နားလည်တယ် ဟုတ်လား။ ခင်ဗျားဟာ သာသနာဖျက်
 တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ကျွန်တော်
 တစ်ယောက်တည်း သွားမှ ဖြစ်မယ်ဗျာ’

ကျွန်တော်မှာ အတော်ခွကျလျက် ရှိလေပြီ။ သို့ဖြစ်၍ ဘယ်လို
 လုပ်၍ ဘယ်လို ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ်၊ ဆာဟင်နရီသည် ကြိမ်လုံးကို
 ကောက်ယူ၍ ထွက်သွားခဲ့လေပြီ။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်သည် ဤအကြောင်းကို ပြန်ပြောင်း ဆင်ခြင်
 မိသည့်အခါ၊ ကျွန်တော်၏ မျက်စိအောက်မှ သူ့အား ထွက်သွားခွင့်ပြုလိုက်
 မိသည် အတွက်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်မိပါသည်။ ထိုအချိန်၌ သူ့အား
 မိခိုင်လောက်သေးသည် ဖြစ်၍၊ ကျွန်တော်သည် မဲရီးပစ်အိမ်ဘက်သို့
 ချက်ချင်းထ၍ လိုက်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဆာဟင်နရီကို မတွေ့ရဘဲ တတ်နိုင်သမျှ လျင်မြန်
 စွာ လမ်းအတိုင်း လိုက်သွား၍၊ ကွင်းပြင်ကြီးပေါ်တွင် လမ်းခွကနေရာသို့
 ရောက်သွားပါသည်။ ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါတွင် လမ်းမှားမည်
 စိုးသဖြင့်၊ ကျွန်တော်သည် အရပ်လေးမျက်နှာသို့ မျှော်ကြည့်နိုင်သော
 တောင်ပုစာ တစ်ခုပေါ်သို့ တက်ပါသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် ချက်ချင်း
 ပင် သူ့ကို မြင်ရပါသည်။ ဆာဟင်နရီသည် နှစ်ဖာလုံခန့် ဝေးသောအရပ်

တွင် မစ္စတတေပလ်တန်နှင့်အတူ လမ်းခွကလေးပေါ်တွင် ရှိနေပါသည်။
 ထိုသူနှစ်ဦးတို့မှာ ထိုနေရာတွင် တွေ့ဆုံကြရန် ချိန်းဆိုထားကြောင်း ထင်ရှား
 ပါသည်။ ၎င်းတို့သည် အာရုံစူးစိုက်စွာ စကားပြောလျက် ဖြည်းညင်းစွာ
 လမ်းလျှောက်သွားကြ၍၊ မစ္စတတေပလ်တန်သည် အလွန် စိတ်အားထက်သန်
 စွာ စကားပြောနေကြသည့် လက္ခဏာနှင့် လက်များကို လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှား
 ၍၊ ဆာဟင်နရီသည် အာရုံ စူးစိုက်စွာ နားထောင်လျက် သဘောမတူသော
 လက္ခဏာနှင့် ဦးခေါင်းကို တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ် လှုပ်ယမ်းပါသည်။ ကျွန်တော်
 သည် ကျောက်ဆောင်များ အကြားမှ ရပ်လျက် ၎င်းတို့ကို ကြည့်နေစဉ်၊
 မည်သို့ပြုလုပ်ရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ရန် အခက်အခဲ တွေ့လျက်ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ မိတ်ဆွေ ဆာဟင်နရီနှင့် မစ္စတတေပလ်တန်
 တို့သည် လမ်းကလေးပေါ်တွင် ရပ်၍ စိတ်အားထက်သန်စွာ စကားပြော
 လျက် ရှိကြစဉ်၊ ၎င်းတို့ကို စောင့်ကြည့်နေသူမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်
 တည်း မဟုတ်ကြောင်းကို ရုတ်တရက် သိရပါသည်။ လေထဲ၌ စိမ်းသော
 အရာဝတ္ထုတစ်ခု လွင့်လျက်ရှိသည်ကို ကျွန်တော် မြင်ရ၍၊ နောက်ထပ်
 ကြည့်ရှုသည့်အခါ စတေပလ်တန်နှင့် ၎င်း၏ လိပ်ပြာပိုက်ကွန်ကို တွေ့မြင်
 ရပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော်ထက် ထိုသူနှစ်ယောက်တို့နှင့် နီးကပ်၍
 ၎င်းတို့ထံသို့ သွားနေဟန် တူပါသည်။ ထိုစဉ်က ဆာဟင်နရီသည် မစ္စတတေ
 ပလ်တန်ကို သူ၏ အနီးသို့ ရုတ်တရက် ဆွဲလိုက်ပါသည်။ သူသည် မစ္စ
 တတေပလ်တန်ကို ဖက်လျက်ရှိရာ၊ မစ္စတတေပလ်တန်ကမူ မျက်နှာကို
 လွှဲထားလျက် ရုန်းနေသည့် လက္ခဏာ ရှိပါသည်။ နောက်တစ်စဉ် ၎င်းတို့
 သည် ရုတ်တရက် ခွဲလိုက်ကြ၍၊ နောက်သို့ ကုဗာကယာ လှည့်ကြည့်သည်
 ကို ကျွန်တော် မြင်ရပါသည်။ ထိုအခြင်းအရာမှာ စတေပလ်တန် လာရောက်
 သည့်အတွက် ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ၎င်းတို့ထံသို့ အရမ်းပြေးသွားစဉ်
 ပိုက်ကွန်သည် နောက်မှ ဝဲလျက် ပါသွားပါသည်။ သူသည် မြွေလက်တို့ကို
 လှုပ်ယမ်းလျက် သမီးရည်းစား နှစ်ယောက်တို့၏ ရှေ့တွင် စိတ်ဆိုးသော

အမူအရာနှင့် ခုန်ပေါက်လျက် ရှိပါသည်။ မည်သို့သော အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်ဟု ကျွန်တော် မတွေးနိုင်သော်လည်း၊ စတေပလ်တန်သည် ဆာဟင်နရီအား ကြိမ်းဆောင်းနေသည့် လက္ခဏာရှိ၍၊ ဆာဟင်နရီက ရှင်းလင်း ပြောပြနေဟန် တူပါသည်။ စတေပလ်တန်သည် ဆာဟင်နရီ၏ ရှင်းလင်းချက်ကို လက်မခံ သည့်အခါ၊ ဆာဟင်နရီသည် စိတ်ဆိုးလာဟန် တူပါသည်။ မိန်းမကမူ မာနကြီးသော အမူအရာနှင့် ဘာမှ မပြောဘဲ ရပ်ကြည့်နေပါသည်။ နောက် ဆုံး၌ စတေပလ်တန်သည် ၎င်း၏နှုမကို အမိန့်ပေးဟန်နှင့် လက်ရပ်ခေါ်၍ ရှေ့မှ ထွက်သွားလေရာ၊ နှမသည် မဝေခွဲနိုင်သော အမူအရာနှင့် ဆာ ဟင်နရီအား လှမ်းကြည့်ပြီးနောက်၊ အစ်ကိုနှင့်အတူ လျှောက်သွားကြ ပါသည်။ မောင်နှမနှစ်ယောက် နောက်သို့ တစ်မိနစ်ခန့် ငေးလျက် ကြည့် နေပြီးနောက် ဆာဟင်နရီ လာခဲ့သည့် လမ်းအတိုင်း တဖြည်းဖြည်း လျှောက် လာခဲ့ရာ၊ စိတ်ညစ်သည့် လက္ခဏာနှင့် ဦးခေါင်းငုံ့လျက် ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်မှာ မည်သည့်အဓိပ္ပာယ် ရှိသည်ဟု မတွေးနိုင်သဖြင့် တောင်ပူစာမှ ပြေးဆင်းလာ၍ အောက်တွင် ဆာဟင်နရီနှင့် တွေ့ဆုံပါသည်။ သူ၏မျက်နှာမှာ စိတ်ဆိုးသောလက္ခဏာနှင့် နီမြန်း၍ မျက်မှောင်ကုတ်လျက် ရှိရာ၊ မည်သို့ ပြုလုပ်ရမည် မသိသော လူတစ်ယောက်၏ အမူအရာနှင့် တူပါသည်။

ရီ ။ ။ 'ဟဲလို ဝက်ဆင်လား၊ ခင်ဗျား ဘယ်က ရောက်လာ သလဲ။ ကျွန်တော်က တားလျက်နှင့် ကျွန်တော့်နောက်ကို ခင်ဗျား လိုက်လာ တယ် ပေါ့လေ'

ကျွန်တော်သည် အိမ်၌ နေရစ်ရန် မဖြစ်နိုင်သည့် အကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ သူ့နောက်သို့ လိုက်လာခဲ့ပုံ အကြောင်းနှင့် ဖြစ်ပျက်သမျှ အားလုံးကို ကျွန်တော် တွေ့မြင်ရသည့် အကြောင်းကိုလည်းကောင်း ဆာဟင် နရီအား အလုံးစုံ ရှင်းလင်း ပြောပြပါသည်။ တစ်ခဏ၌ သူသည် ကျွန်တော့် အား အလွန်စိတ်ဆိုးသော မျက်နှာထားနှင့် ကြည့်သေးသော်လည်း၊

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်၏ ပွင့်လင်းသော အမူအရာကို မြင်ရသဖြင့် အမျက်ပြေပျောက် ပြီးလျှင်၊ နောက်ဆုံးတွင် မရွှင်ပျသော ရယ်မောနည်းဖြင့် ရယ်မောလေ၏။

ရီ ။ ။ 'ကွင်းပြင်ကြီး အလယ်ကောင်မှာ လူသူလေးပါး မတွေ့ပေဘူး အောက်မေ့တာ၊ ဒုတော့ ဒီတစ်ရပ်လုံးက ကျွန်တော် လူပျို လှည့်တာကို စောင့်ကြည့်နေကြဟန် တူနေပါပြီကောလား။ ခင်ဗျားက ဘယ်ကနေ ကြည့်သလဲ'

နပ် ။ ။ 'ကျုပ်က ဟိုတောင်ကုန်းကလေးပေါ်က ကြည့်နေ တယ်'

ရီ ။ ။ 'ခင်ဗျားက နောက်တန်းကျသကိုး၊ သူ့အစ်ကိုကတော့ ရှေ့တန်းက နေရာရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဆီကို သူ ထွက်လာပြီး ဆူတာ ခင်ဗျား မြင်ရသလား'

နပ် ။ ။ 'ဟုတ်ကဲ့၊ မြင်ရပါတယ်'

ရီ ။ ။ 'သူ့ကို လူကောင်းတစ်ယောက်လို့ ကျွန်တော် မှတ် ထင် လာခဲ့တယ်၊ ဒီကနေ့တော့ သူ သော်လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော် သော် လည်းကောင်း တစ်ယောက်ယောက်တော့ ရူးပြီထင်တယ်။ ကျွန်တော့် အနားမှာ ခင်ဗျားနေတာ ရက်သတ္တပတ် အတော်ကြာသွားပြီ။ ကျွန်တော် ဟာ ကျွန်တော်ကြိုက်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် အပေါ်မှာ လင်ကောင်း တစ်ယောက် မမြဲနိုင်တဲ့ အခြင်းအရာများ ရှိသလားဗျာ'

နပ် ။ ။ 'မရှိဘူးလို့ ဆိုရပေမယ်'

ရီ ။ ။ 'ကျွန်တော့်လောက အခြေအနေကို သူကန့်ကွက်စရာ ဘာမှ မရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် သူ ကန့်ကွက်ခြင်းဟာ ကျွန်တော့်လူကောင်ကို ကန့်ကွက်ခြင်း ဖြစ်ရမှာပဲ။ ကျွန်တော့်မှာ မကောင်းတာ ဘာရှိသလဲဗျာ၊ ကျွန်တော်ဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဖြစ်စေ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဖြစ်စေ တစ်သက်လုံး ရန်မရှာခဲ့ဖူးပါဘူး။ ဒါနဲ့တောင် သူက သူ့နှမရဲ့ လက်ဖျားကလေးကို ကျွန်တော် ထိဖို့ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူးတဲ့ဗျ'

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

နပ် ။ ။ 'သူက ဒီလိုပဲ ပြောသလား' ။
 ရီ ။ ။ 'ဒီလိုလည်း ပြောတယ်။ ဒီလောက် မကလည်း ပြောတယ်။ ကျွန်တော် ပြောမယ် ဝက်ဆင်၊ ကျွန်တော် ဒီမိန်းမကို သိတာ ရက်သတ္တအနည်းငယ် ရှိပါသေးတယ်။ သို့သော် သူ့ကို ပထမ စပြီးတွေ့ရတဲ့ အချိန်ကစပြီး ဒီမိန်းမဟာ ကျွန်တော်နှင့် ဟန်ကျ သင့်လျော်တယ်လို့ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ သိရပါတယ်။ သူကလည်း ကျွန်တော်နဲ့ နေရတဲ့ အချိန်မှ စိတ်ချမ်းသာတဲ့ အကြောင်းကို ကျွန်တော် ကျမ်းကိုင်ခဲ့ပါတယ်။ နို့ပေမဲ့ သူ့အစ်ကိုက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ဘယ်တော့မှ နှစ်ယောက် တည်း တွေ့ဖို့ အခွင့်မပေးဘူး။ ဒီကနေ့မှ သူနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောဖို့ ပထမအကြိမ် အခွင့်ရပါတယ်။ သူက ကျွန်တော်နှင့် တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ သို့သော်လည်း တွေ့ရတဲ့အခါမှာ ချစ်စကား ကြိုက်စကား ကို သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မပြောလိုဘူး။ ကျွန်တော် ပြောခြင်းကိုလည်း လက်မခံ ဘူး။ ဒီအရပ်ဟာ ကျွန်တော့်အဖို့ ဘေးအန္တရာယ်များကြောင်း ခဏခဏ ပြောပြီး ဒီအရပ်မှ ကျွန်တော် မခွာမချင်း သူ့စိတ်မချမ်းသာနိုင်ဘူးလို့ ခဏခဏ ပြောပါတယ်။ သူ့ကို မြင်ရကတည်းက ဒီအရပ်မှ အလျင်စလို ထွက်ခွာသွားဖို့ စိတ်မရှိတဲ့အကြောင်း၊ တကယ်လို့ ကျွန်တော့ ထွက်ခွာသွား ပြီ စေခွဲချင်ရင်လည်း သူ့ကိုယ်တိုင် ကျွန်တော်နှင့်အတူ လိုက်ခဲ့ဖို့ စိမ့်ရန် နည်းလမ်းတစ်ခုတည်း ရှိကြောင်း ကျွန်တော်က ပြောပါတယ်။ ဒီနောက် ကျွန်တော်က သူ့ကို လက်ထပ်လိုတဲ့အကြောင်း ပြောပြလို့ သူက အဖြေမပေး ရသေးမီ သူ့အစ်ကို ရောက်လာပြီး အရူးတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာမျိုးနဲ့ ကျွန်တော်တို့ဆီ ပြေးဝင်လာတော့တာပဲ။ စိတ်ဆိုးလိုက်ပုံကတော့ မျက်နှာ မှာ သွေးမရှိသလောက် ဖွေးဖွေးဖြူဖြူ သူ့မျက်လုံးတွေကလည်း ဒေါသမီး တောက်နေတော့တာပဲ။ သူ့နမော့် ကျွန်တော် ဘာလုပ်နေသလဲတဲ့။ သူ့နမော့် မကြိုက်ဘဲနဲ့ ကျွန်တော်က ဘာကြောင့် လူမျိုးလှည့်ချင်ရသလဲတဲ့။ သူဟာ အစ်ကိုတစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့လျှင် ဘယ်လို အဖြေမျိုး ပေးရမယ်ဆိုတာ

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော် သိပါတယ်။ အခုတော့ အစ်ကိုဖြစ်နေတဲ့အတွက် ကျွန်တော်က သူ့နမော့်အပေါ်၌ ကျွန်တော်ရဲ့ စိတ်ထားပုံဟာ ရုတ်စရာ ဘာမျှမရှိတဲ့ အကြောင်း၊ နှမဖြစ်သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို လက်ခံလိမ့်မယ်လို့ ချော်လင့် တဲ့ အကြောင်း ကျွန်တော်က ပြောပြပါတယ်။ ဒီလို ပြောသော်လည်း သူ့ အစ်ကိုက စိတ်သဘော ပြောင်းလဲဟန် လက္ခဏာမရှိလေတော့ ကျွန်တော်က လည်း စိတ်ဆိုးပြီး သူ့နမော့်နေတာကို မထောက်ထားနိုင်ဘဲ ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။ နောက်ဆုံးကြတော့ ခင်ဗျား မြင်တဲ့အတိုင်း သူ့နမော့်က သူ့ အစ်ကိုနဲ့ လိုက်သွားပြီး ကျွန်တော့်မှာ အင်မတန် စိတ်ရှုပ်ကျန်ရစ်တာ ပါပဲ။ ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်လဲဆိုတာ မြောစမ်းပါဦး ဝက်ဆင်'

ကျွန်တော်သည် တစ်နည်းနည်းဖြင့် ရှင်းလင်း ပြောပြရန် ကြိုးစား ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ကောင်းစွာ မရှင်းလင်း သဖြင့် အခက်အခဲ တွေ့ရပါသည်။ ဆာဟင်နရီ၏ ဂုဏ်ထူးဘွဲ့ ထူးသည် လည်းကောင်း၊ ပစ္စည်းဥစ္စာသည် လည်းကောင်း၊ အသက်၊ အကျင့်စာရိတ္တ နှင့် ရုပ်ရည်တို့သည် လည်းကောင်း အကောင်းဘက်ချည်း ရှိနေ၍ မကောင်း ဆို၍ တစ်ခုမှ ကျွန်တော်က မသိရပါ။ သူ၏ အိမ်သူအိမ်သားများ၌ ကျိန်စာသင့်သော အချက်တစ်ခုသာ ရှိပါသည်။ ဆာဟင်နရီ၏ လူမျိုး လှည့်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ နှမ၏ဆန္ဒကို အလျှင်းမစုံစမ်းဘဲ ထိုကဲ့သို့ ပစ်ပစ် ခါခါ ငြင်းပယ်ခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ နှမဖြစ်သူက အစ်ကို၏ ဆုံးဖြတ် ချက်ကို မကန့်ကွက်ဘဲ သဘောတူ လက်ခံခြင်းသည် လည်းကောင်း အလွန် အံ့ဩဖွယ်ရာ ကောင်းပါသည်။ သို့ရာတွင် ထိုနေ့ညနေ၌ စတေပလ်တန် ကိုယ်တိုင် လာရောက် ရှင်းပြသည့်အတွက် ကျွန်တော်အဖို့မှာ တွေးတော နေစရာ မလိုတော့ပါ။ စတေပလ်တန်သည် ထိုနေ့မနက်က ကြမ်းတမ်းစွာ ပြောဆိုသည့်အတွက် တောင်းပန်ရန် လာရောက်ခြင်းဖြစ်၍၊ ဆာဟင်နရီ၏ စာကြည့်ခန်းထဲတွင် နှစ်ယောက်တည်း ကြာရှည်စွာ စကားပြောကြပြီး နောက်၊ ရန်ဖြစ်သော ကိစ္စမှာ စေ့စပ်ပြီးစီးသဖြင့် နောက်သောကြာနေ့တွင်

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

မဲရီးပစ် အိမ်ကြီး၌ ကျွန်တော်တို့ ညစာ ထမင်းစားကြရန် ဖိတ်ကြားသွားပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဆာဟင်နီနှင့် တွေ့၍ စတေပလ်တန်သည် သူ၏ ပြုမူပုံ အကြောင်းကို ရှင်းလင်း ပြောပြပါသလားဟု မေးပါသည်။

ရီ ။ ။ သူ၏နှမမှာ သူ့အလုပ်တွင် အလွန် အသုံးဝင်သူ တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း၊ သူတို့မောင်နှမသည် အခါခပ်သိမ်း အတူတကွ နေထိုင်ကြ၍ နှမမှတစ်ပါး အခြားသော အပေါင်းအဖော် မရှိသဖြင့် နှမနှင့် ခွဲခွာရန် လွန်စွာ ခဲယဉ်းသည့်အကြောင်း၊ သူ၏နှမကို ကျွန်တော် ချစ်ကြိုက်နေသည့် အဖြစ်ကို သူ မသိရကြောင်း၊ ကျွန်တော် ချစ်ကြိုက်နေကြောင်းကို ကိုယ်တိုင် တွေ့မြင်ရ၍ မောင်နှမ ခွဲခွာရမည့် အကြောင်းကို သိရှိရသောအခါ သူ၏ စိတ်ထဲ၌ ပြင်းထန်စွာ ကုန်လွပ်သည်ဖြစ်၍ ပြောမိပြောရာ ပြောဆိုမိကြောင်း၊ လွန်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်များအတွက် အလွန် ဝမ်းနည်း၍ ဤမျှလောက် ရောမောလှပသော နှမတစ်ယောက်ကို မိမိထံ၌ အမြဲ သိမ်းပိုက်ထားနိုင်သည် ဟု တွေးထင်ခြင်းမှာ မိုက်မဲ၍ တစ်ကိုယ်ကောင်း ကြံစည်ရာရောက်သည် ဟု အသိအမှတ်ပြုကြောင်း၊ နှမနှင့် ခွဲခွာရမည့် ဖြစ်ခဲ့လျှင် အခြားသူ တစ်ယောက်ထက် ကျွန်တော်ကဲ့သို့သော အိမ်နီးချင်းတစ်ယောက်နှင့် ထည့်လိုကြောင်း၊ မည်သည့်နေ့၌မဆို နှမနှင့် ခွဲရခြင်းသည် သူ့အဖို့ အလွန် တရာ ဝန်လေး၍ သူ့စိတ်ကို ပြင်ဆင်ရန်မှာ အချိန်အတန် ကြာဦးမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော်က သုံးလအတွင်း ဤကိစ္စကို ဤအတိုင်းထား၍ ထိုအချိန် အတောအတွင်း ချစ်ကြိုက်စကား မပြောဘဲ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် အဖြစ်နှင့် ဆက်ဆံရလျှင် ကျေနပ်ပါမည်ဟု ကတိပေးခဲ့လျှင် သူက မကန့် ကွက်ဘဲ နေမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော်က ဤအတိုင်း ကတိထားသဖြင့် ဤကိစ္စမှာ ဤနေရာတွင် ပြီးစီးသွားကြောင်း ပြောပါသည်။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့၏ အရှုပ်အထွေးကလေး တစ်ခုမှာ ရှင်းလင်း သွားပါသည်။ မစူစတေပလ်တန်၏ ရည်းစားမှာ ဆာဟင်နီကဲ့သို့ သင့်

လျော်သော လူတစ်ယောက် ဖြစ်စေကာမူ၊ စတေပလ်တန်သည် အဘယ်ကြောင့် သဘောမကူသည် အကြောင်းကို ယခုအခါ၌ ကျွန်တော်တို့ သိရပါပြီ။ ကျွန်တော်သည် ညအချိန်၌ ရှိကံငိုသံများ ကြားရခြင်း၊ စစ္စစ်ဘဲရီမိုး၏ မျက်ရည် စက်လက်ရှိသော မျက်နှာကို တွေ့မြင်ရခြင်း၊ အနောက်ဘက် မျက်နှာ၌ ရှိသော ပြတင်းပေါက်သို့ ညအချိန်တွင် ဘဲရီမိုးသည် လျှို့ဝှက်စွာ သွားခြင်း တည်းဟူသော အရှုပ်အထွေး အကြောင်းကို ကျွန်တော် ဖော်ပြရပါဦးမည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ညစဉ် ဘဲရီမိုး လမ်းလျှောက်ခြင်းတည်းဟူသော အရှုပ်အထွေးကို ရှင်းလင်းလိုကြသည် ဖြစ်၍၊ ကျွန်တော်သည် စတေပလ်တန် အလည်လာသော နေ့ည၌ပင် ဆာဟင်နီ၏ အခန်း၌ ၎င်းနှင့်အတူ ထိုင်စောင့်ပါသည်။ သို့ရာတွင် မည်သည့် အသံကိုမျှ မကြားရဘဲ နံနက် သုံးနာရီ ထိုးခါနီး အချိန်တွင်မှ ဆောင်တော်ကူးလမ်းကြားတွင် ရုတ်တရက် ခြေသံကြားရ၍၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လုံးသည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ဆန့်လျက်ထိုင်ကြ၍ အာရုံစူးစိုက်စွာနှင့် နားစွင့်မိကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အလွန်လျှို့ဝှက်စွာ နင်းလာသော ခြေသံများကို ကြားရ၍၊ ကဖြည်းဖြည်း အဆေးသို့ရောက်ခါမှ အသံ ပျောက်သွားပါသည်။ ထိုအခါ ဆာဟင်နီသည် တံခါးကို ဖြည်းညင်းစွာ ဖွင့်၍ ကျွန်တော်တို့သည် နောက်မှ လိုက်သွားကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ လူမှာ စကြိုကို ကျော်လွန် သွားပြီဖြစ်၍ ဆောင်တော်ကူး လမ်းကြားမှာ မှောင်လျက် ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဖြည်းညင်းစွာ လျှောက်လာကြ၍ အိမ်ကြီး၏ အခြားသော အဆောင်ဘက်သို့ ရောက်လာကြပါသည်။ ထိုအခါ အရပ်မြင့်၍ မုတ်ဆိတ်နက်ကြီးရှိသော လူ၏ ကိုယ်လုံးကို ရေးရေးမြင်ရ၍၊ ထိုသူသည် လမ်းကြားတစ်လျှောက် ခြေဖျားထောက်လျက်သွားစဉ် ၎င်း၏ ပခုံးများမှာ ကိုင်းညွတ်လျက် ရှိပါသည်။ ထို့နောက် သူသည် ယခင်က တံခါးမှ ဝင်သွား၍၊ ဗယောင်းတိုင်မှ အလင်းရောင်သည် မှောင်မိုက်သော အဆောင်ကူး

လမ်းကြားတစ်လျှောက် ထွန်းတောက်လျက် ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် အလင်းရောင် ရှိရာသို့ သတိနှင့် လျှောက်သွား၍ နောက်ဆုံးတွင် တံခါးဝသို့ ရောက်သဖြင့် ချောင်းကြည့်ကြသောအခါ၊ ဘဲရီမိုးမှာ ဖယောင်းတိုင်ကို လက်တွင်ကိုင်၍ ပြတင်းပေါက်၌ ဝပ်လျက်ရှိရာ၊ သူ၏ ဖြူဖွေး၍ စိတ်အား ထက်သန်သော မျက်နှာမှာ ယခင်နည်းအတိုင်း ပြတင်းမုန်နှင့် ကပ်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရပါသည်။

ဆာဟင်နရီသည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားရာ ဘဲရီမိုးသည် သက်ပြင်း ချလျက် ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ထပြီးလျှင် ညိုမည်းသော မျက်နှာနှင့် ကျွန်တော် တို့ ရှေ့တွင် တုန်လှုပ်လျက် ရပ်နေပါသည်။ သူ၏ မည်းနက်သော မျက်လုံး များသည် ဆာဟင်နရီနှင့် ကျွန်တော်တို့အား တစ်ယောက်စီ လှမ်းကြည့် သောအခါတွင်၊ ကြောက်လန့်အံ့သြဟန် အမူအရာ ရှိပါသည်။

ရီ ။ ။ 'ဒီမှာ မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ ဘဲရီမိုး'

မိုး ။ ။ '(တုန်လှုပ်လွန်းအားကြီးသဖြင့် မပြောနိုင် ပြောနိုင်နှင့်) 'ဘာမှ မလုပ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ပြတင်းပေါက်တွေ ပိတ်ပြီး ရှိရဲ့လားလို့ ညှုတ်တိုင်း ကျွန်တော် လှည့်ပြီး ကြည့်တာပါ'

ရီ ။ ။ '(တင်းမာသော အသံဖြင့်) 'ဒီမှာ ကြည့်စမ်း ဘဲရီမိုး၊ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို မင်းဆီက မှန်တဲ့အတိုင်း ငါတို့ သိရမယ်လို့ သန့်ရှင်း ချပြီးပြီ၊ ဒါကြောင့် မြန်မြန်ပြောရင် ဒုက္ခနည်းမှာပဲ။ ကိုင်း လုပ်ကွာ၊ လိမ် မပြောနဲ့။ ဒီပြတင်းပေါက်မှာ မင်းဘာလုပ်နေတာလဲ'

ထိုသူသည် ကြိရာမရသော မျက်နှာထားနှင့် ကျွန်တော်တို့အား လှမ်းကြည့်၍၊ အလွန်အမင်း လှံများခြင်းဖြစ်၍ စိတ်ပင်ပန်းလှသော လူ တစ်ယောက်ကဲ့သို့ သူ၏ လက်ဖျားကို လိမ်ညစ်လေ၏။

မိုး ။ ။ 'ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခပေးပါဘူး ခင်ဗျား၊ ပြတင်းပေါက်နား တွေပြီး ဖယောင်းတိုင်ကို ကိုင်ထားတာပါပဲ'

ရီ ။ ။ 'ဘာပြုလို့ ပြတင်းပေါက်နားတွေပြီး ဖယောင်းတိုင် ကိုင်ထားသလဲ'

မိုး ။ ။ 'ကျွန်တော့်ကို မမေးပါနှင့် ဆာဟင်နရီ၊ ဒီကိစ္စဟာ ဆရာရဲ့ကိစ္စ မဟုတ်၊ ကျွန်တော်ရဲ့ကိစ္စ ဖြစ်တဲ့အကြောင်းကို ကျွန်တော် သိစွာဆိုပါတယ်။ ဒီပြင်တော့ ကျွန်တော် မပြောလိုပါ'

ရီ ။ ။ 'ဒါဖြင့် ဒီကနေ့ည ငါ့အလုပ်က မင်းထွက်ရမယ်'

မိုး ။ ။ 'ကောင်းပါပြီခင်ဗျား၊ ထွက်ရမယ်ဆိုရင် ထွက်ရုံပေါ့'

ရီ ။ ။ 'ဒါပြင်မကသေးဘူး၊ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်း ထွက် ရမယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မရှက်ဘူးလားကွယ်၊ မင့်အမျိုးအဆွေတွေဟာ ဒီအိမ်မှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့တာ အနှစ်တစ်ရာကျော်သွားပြီ။ မင်းက အခုတော့ ငါ့အပေါ်မှာ မကောင်းတဲ့ အကြံအစည် ကြံစည်နေတာကို မိထားပြီ'

'မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာကို မကောင်းကြံစည် ခြင်း မဟုတ်ပါဘူး' ဟု မိန်းမအသံဖြင့် ပြောသည်ကို ကြားရပြီးနောက်၊ မစ္စစ်ဘဲရီမိုးသည် လင်ယောက်ျားထက်ပင် တုန်လှုပ်၍ သွေးမရှိသော မျက်နှာ ရှိလျက် တံခါးဝတွင် ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

မိုး ။ ။ 'ငါတို့ သွားရမယ် အလီဇာ။ ဒီဟာ ကိစ္စအဆုံးပဲ၊ ငါတို့ ပစ္စည်းတွေကို အထုပ်အဝိုင်း လုပ်ပေးတော့'

မိန်း ။ ။ 'အို ဂျွန် ဂျွန်၊ ကျွန်မကြောင့် ရှင်ဒီလို ဒုက္ခရောက်ရပြီ လား။ ကျွန်မ အပြစ်ပါ ဆာဟင်နရီ၊ အားလုံး ကျွန်မ လုပ်တာပါ။ သူက ကျွန်မ ခိုင်းလို့ ကျွန်မအတွက် လုပ်ရှာတာပါ'

ရီ ။ ။ 'ဒါဖြင့် ထုတ်ပြောစမ်း၊ ဘာအဓိပ္ပာယ်တဲ့လဲ'

မိန်း ။ ။ 'ကျွန်မရဲ့ အစ်ကိုဟာ ကွင်းပြင်ကြီးပေါ်မှာ အစာငတ် နေပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ အနားမှာ သူ့ဆာတာကို ကျွန်မတို့ မကြည့်ရက်နိုင် ပါဘူး။ ဒီဖယောင်းတိုင်က သူ့အတွက် စားစရာပြင်ပြီးကြောင်း အချက်ပေး ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဟိုက မြင်ရတဲ့ အလင်းရောင်က သူ့အတွက် စားစရာ ယူသွားရမည့် နေရာကို အချက်ပေးခြင်း ဖြစ်ပါတယ်'

မစ္စစ်ဘဲရီမိုးသည် ပြတင်းပေါက်အပြင်သို့ လက်ညှိုး ညွှန်ပြရာ၊

ကျွန်တော်တို့သည် ညွှန်ပြသော နေရာသို့ ကြည့်ကြသောအခါတွင်၊ အစေးအရပ်၌ သေးငယ်သော အလင်းရောင်ကလေးကို တွေ့ကြရလေ၏။

ရီ ။ ။ ‘ဒါဖြင့် မင်းအစ်ကိုဟာ’

မိန်း ။ ။ ‘ထောင်က လွတ်ထွက်သွားတဲ့ အကျဉ်းသမားဆဲလ်ဒင်ပါပဲရှင်’

မိုး ။ ။ ‘ဒီဟာ အမှန်အတိုင်းပါပဲ ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် ပိုင်တဲ့ စကားမဟုတ်လို့ ကျွန်တော် မပြောနိုင်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပါတယ်။ အခုတော့ ဆရာကြားတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ဟာ ဆရာအပေါ်၌ အကောက်ကြစရာ ဘာမှမရှိတဲ့ အကြောင်း တွေ့ရပြီ မဟုတ်လား ဆရာ’

ဤသည်ကား ညအချိန်တွင် လျှို့ဝှက်စွာ သွားလာခြင်းများနှင့် ပြတင်းပေါက်၌ အလင်းရောင် မြင်ရခြင်းတို့နှင့် ပတ်သက်၍ ရှမ်းလင်းချက်ပေတည်း။ ဘာဟင်းနီရီနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုမိန်းမကို အံ့သြစွာနှင့် ဝေးကြည့်နေကြပါသည်။ ကုမြေကြီး၍ လူရိုသေခြင်း ခံထိုက်ရန်ရှိသော ဤမိန်းမသည်၊ အလွန် နာမည်ကြီးလှသော လူဆိုးနှင့် သွေးတူသားတူ ဖြစ်သည်ဆိုခြင်းမှာ ဟုတ်နိုင်ပါ၏လော။

မိန်း ။ ။ ‘ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်မနာမည်က ဆယ်လဒန်တဲ့၊ သူက ကျွန်မမောင်အငယ် ဖြစ်ပါတယ်။ သူ ငယ်ငယ်တုန်းက ကျွန်မတို့က အလိုလိုက်လွန်းအားကြီးပြီး နေရာတကာမှာ မြှောက်စားခဲ့လေတော့ နောက်ဆုံးတစ်နေ့မှာ သူက ကမ္ဘာလောကကြီးဟာ သူ့ပျော်မှုအတွက်ပဲ၊ သူထင်ရာ လုပ်နိုင်တယ်လို့ မှတ်ထင်လာပါတယ်။ သည့်နောက် သူကြီးပြင်းလာတော့ လူဆိုးတွေနဲ့ ပေါင်းပြီး မကောင်းစိတ်တွေ ဝင်လာတော့ ကျွန်မတို့အမေဟာ ရင်ကျိုးပြီး တစ်အိမ်သားလုံး နာမည်ပျက်ခဲ့ရပါတယ်။ ပြစ်မှုတစ်ခုက ကြာလေသေးလေ ဆိုးဆိုးသွားလိုက်တာ၊ နောက်ဆုံးမှာ ဘုရားသခင်ရဲ့ ကရုဏာတော်ကြောင့် ကြိုးစင်မတက်ရဘဲ သူကျန်ရစ်ခဲ့ရပါတယ်။ နို့ပေမဲ့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာတော့ ဟိုငယ်တုန်းက ဆဲပင်ကောက်ကလေးနှင့်

မောင်လေးအဖြစ်နဲ့ ထိန်းခဲ့ရတာတွေ၊ အတူကစားခဲ့တာတွေကိုသာ သတိရနေပါတယ်။ ကျွန်မ အားကိုးပြီး ထောင်ထဲက သူထွက်ပြေးတာပါပဲ။ ကျွန်မ ဒီမှာ ရှိတာကို သူသိလေတော့ သူ့ကို မကူညီဘဲ ပစ်မထားနိုင်ဘူးလို့ သူစိတ်ချနေပါတယ်။ တစ်ညတော့ ထောင်မှူးထောင်ကြပ်တွေက သူ့နောက်က လိုက်ပြီး မောကြီးပန်းကြီးနှင့်၊ ငတ်ငတ်မွတ်မွတ်နဲ့ ကျွန်မတို့ဆီ ရောက်လာတော့ ကျွန်မတို့ ဘယ်နှယ် တတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ကျွန်မတို့က သူ့ခေါ်သွင်းပြီး ကျွေးရ မွေးရ ဂရုစိုက်ရတာပေါ့။ ဒီနောက် ဆရာရောက်လာတော့ ကျွန်မမောင်က တခြားနေရာမှာထက် ကွင်းပြင်ကြီးပေါ်မှာ နေပြီး ရှာကြဖွေကြတာတွေ ပြီးစီးသွားအောင် ပုန်းနေမယ်ဆိုပြီး အဲဒီမှာ သူပုန်းနေပါတယ်။ ကျွန်မတို့က သူရှိသေးသလားလို့ သိရအောင် ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ရက်ခြား မီးထွန်း အချက်ပေးပြီး၊ သူ့ဆီက အဖြေရတော့မှ ကျွန်မယောကျ်ားက သူ့ဆီ ကို စားစရာကလေးများ ယူသွားပါတယ်။ သူသွားပါစေတော့လို့ ကျွန်မတို့ နေ့တိုင်း မျှော်လင့်နေတာပဲ၊ နို့ပေမဲ့ သူရှိနေသမျှတော့ ပစ်ထားလို့ မတော် ပေဘူး။ ကိုင်း ဒီဟာ မှန်တဲ့အတိုင်း အားလုံးပါပဲ ဆရာ’

ရီ ။ ။ ‘ဒီအတိုင်း မှန်သလား ဘဲရီမိုး’

မိုး ။ ။ ‘မှန်ပါတယ် ဆရာ၊ တစ်ခွန်းမှ မလွဲပါဘူး’

ရီ ။ ။ ‘မင်းမယား မင်းကူညီတာကို ငါက အပြစ်မတင်နိုင်ပေဘူးပေါ့၊ ကိုင်း မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး မင်းတို့အခန်းကို သွားကြ။ မနက်ကြတော့မှ ဒီအကြောင်းကို ဆက်ပြီး ပြောကြမယ်’

ငင်းတို့ ထွက်သွားကြသောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် ပြတင်းပေါက်အပြင်သို့ တစ်ဖန် မျှော်ကြည့်ပြန်ရာ၊ မှောင်မည်းနေသော အစေးအရပ်၌ သေးငယ်၍ အဝါရောင်ရှိသော မီးပွင့်ကလေး တစ်ပွင့် ရှိနေသေးသည်ကို တွေ့မြင်ကြရပါသည်။

ရီ ။ ။ ‘သူ စွန့်ခွာတာ အံ့သြပါရဲ့’

နပ် ။ ။ 'သူမီးကို ဒီနေရာကမှ မြင်နိုင်အောင် လုပ်ထားတာ ထင်ပါရဲ့'

ရီ ။ ။ 'ဟုတ်မှာသိ၊ ဘယ်လောက်ဝေးတယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်သလဲ'

နပ် ။ ။ 'ဘယ်လောက်ဆိုးတဲ့ ကျောက်ဆောင်နားက ထင်ပါရဲ့'

ရီ ။ ။ 'တစ်မိုင် နှစ်မိုင်ထက် မဝေးဘူးပေါ့'

နပ် ။ ။ 'ဒီလောက် ဝေးမယ် မထင်ပါဘူး'

ရီ ။ ။ 'ဘဲရိုးက အစာပိုရပုံထောက်တော့ သိပ်မဝေးနိုင်ပေဘူး။ ဟိုနေ့က အလင်းရောင် နံဘေးက စောင့်နေမှာပဲ၊ ကျွန်တော်တော့ ဒီကောင်ကို သွားဖမ်းမယ်ဗျာ'

ကျွန်တော်မှာလည်း ဤနည်းအတိုင်း စိတ်ကူးမိပါသည်။ ဘဲရီမိုး လင်မယားသည် ကျွန်တော်တို့အား ယုံကြည်သဖြင့် ထုတ်ဖော် ပြောပြခြင်း မဟုတ်၊ မလွဲသာသဖြင့် ပြောရခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပေသည်။ ဤလူသည် လူအပေါင်းတို့အား ဘေးအန္တရာယ်တစ်ခု ဖြစ်၍၊ သနားကရုဏာ ရှိသင့် ရှိထိုက်သော လူဆိုးတစ်ယောက် မဟုတ်ချေ။ ဤလူအား အန္တရာယ် မပြုနိုင်သော နေရာသို့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ပို့ခဲ့လျှင် ဝတ္တရားအတိုင်း စောင့်ရှောက်ခြင်း မျှသာ ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်တော်တို့ မဆောင်ရွက်ခဲ့လျှင် သူ၏ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော စိတ်သဘောထားအားဖြင့် လူအများတို့အား အန္တရာယ် ပြုမည် ဖြစ်လေသည်။

နပ် ။ ။ 'ကျုပ်လည်း လိုက်မယ်'

ရီ ။ ။ 'ဒါဖြင့် ခင်ဗျား သေနတ်ကိုယူပြီး ဖိနပ်စီးခဲ့၊ ဒီကောင်က မီးငြိမ်းပြီး ထွက်သွားမှာ စိုးရိမ်ရတယ်။ မြန်မြန် ထွက်ကြမှ တော်မယ်' ငါးမိနစ်ခန့် အတွင်းတွင် ကျွန်တော်တို့သည် အိမ်အပြင်သို့ရောက်၍ ထွက်ခွာစ ပြုကြလေရာ၊ ကျွန်တော်တို့သည် မှောင်မိုက်ထဲတွင် ခပ်သုတ်

သုတ် သွားကြ၍ ကွင်းပြင်ပေါ်သို့ ရောက်ကြသည်တွင် မိုးကလေး တဖွဲဖွဲ ကျစ ပြုလာပါသည်။ အလင်းရောင်မှာ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့၌ ထွန်းတောက်လျက် ရှိပါသေးသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အလင်းရောင်အနီးသို့ တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်ကြ၍၊ အလင်းရောင်ဘေးတွင် ဝပ်လျက်ရှိသော လူတစ်ယောက်ကို ရေးရေးမျှ မြင်ကြရပါသည်။

နပ် ။ ။ 'ခင်ဗျားမှာ လက်နက်ပါရဲ့လား'

ရီ ။ ။ 'ကျွန်တော့်မှာ ဟန်တိန်တုတ် ပါတယ်'

နပ် ။ ။ 'ဒီလူက သိပ်ရမ်းတယ် ပြောတယ်၊ သွက်သွက်ကပ်ပြီး ဖမ်းမှတော်မယ်။ သူ မသိအောင် အနားကပ်ပြီး ခုခံဖို့ အချိန်မရမီ ဦးအောင် ဖမ်းမိမှ တော်မယ်'

ရီ ။ ။ 'ဒါထက် ဒီလိုလုပ်တာကို ဟုန်း(စ်)က ဘာပြောမယ် မဆိုနိုင်ဘူး။ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ ထကြွတဲ့ မှောင်မိုက်ချိန်ဆိုတာ ဘယ်နှယ်လဲ'

ထိုစဉ်က ဘာဟင်နရီ၏ အမေးစကားကို ဖြေဆိုလိုက်ဘိသကဲ့သို့၊ မှောင်မည်းလျက်ရှိသော ကွင်းပြင်ကြီးတစ်ခုထဲမှ ယခင်တစ်ကြိမ် ကျွန်တော်ကြားဖူးသည့် ထူးဆန်းသော အသံကြီးသည် ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာပါသည်။ ထိုအသံမှာ မှောင်မိုက်လှသော ညကြီးတွင် လေကိုစုန်လျက် လိုက်လာ၍၊ ရှည်လျား နက်ကျယ်သော ညည်းတွားသံ အဖြစ်မှ တိုး၍ကျယ်သော အူသံအဖြစ်သို့ တက်သွားပြီးလျှင်၊ နောက်ဆုံးတွင် ဝမ်းနည်းသော ညည်းတွားခြင်းမျိုးဖြင့် အဆုံးသတ်သွားပါသည်။ ထိုအသံသည် တစ်ကြိမ်ပြီး တစ်ကြိမ် ဖြစ်ပေါ်လာ၍၊ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ သွက်သွက်ခါမျှ ကွဲအက် တုန်လှုပ် သွားဘိသကဲ့သို့ ရှိပါတော့သည်။ ဆာဟင်နရီသည် ကျွန်တော်၏ အင်္ကျီလက်ကို ကိုင်ဆွဲ၍၊ သူ၏ မျက်နှာမှာ မှောင်မိုက်ထဲတွင် ဖွေးခနဲဖြစ်၍ သွားလေသည်။

ရီ ။ ။ ‘အလို ဘုရားရေ၊ ဒါ ဘာသံလဲ ဝက်ဆင်’
 နပ် ။ ။ ‘မပြောတတ်ဘူး၊ ဒီကွင်းပြင်ကြီးမှာ ဒီအသံမျိုး ကြားရ
 တယ်လို့ ပြောကြတယ်၊ ကျုပ်လည်း တစ်ခါကြားဖူးတယ်’

ထိုအသံသည် တဖြည်းဖြည်း ရပ်စဲသွား၍ ပတ်ဝန်းကျင် အရပ်
 တစ်ခုလုံး အလုံးစုံ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိရာ၊ ကျွန်တော်တို့သည် နားစွင့်လျက်
 ထောင်ကြပါသော်လည်း ဘာသံမျှ မပေါ်လာတော့ချေ။

ရီ ။ ။ ‘ဒီအသံဟာ အမဲလိုက်ခွေးမျိုးရဲ့ အသံပဲ ဝက်ဆင်’
 ဆာဟင်နရီ၏ အသံမှာ ရုတ်တရက် ပြင်းထန်စွာ ထိတ်လန့်
 တုန်လှုပ်သည့် အခြင်းအရာကို ဖော်ပြသည့် ဖြစ်သောကြောင့်၊ ကျွန်တော်မှာ
 ကျောရိုးထဲမှ တစ်ကိုယ်လုံး စိမ့်တက်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဆာဟင်နရီ၏ လက်မောင်းကို ကိုင်လျက် အာရုံ
 ဖျောက်ရန် ကြိုးစား၍၊ ကျွန်တော်တို့ရှေ့တွင် ထွန်းတောက်လျက် ရှိသေး
 သော အကျဉ်းသမား၏ မီးရောင်ကလေးဘက်သို့ လျှောက်သွားကြပါသည်။

သို့ရာတွင် ထိုခဏ၌ ထိုထူးဆန်းသော အသံကို ကြားရသည့်
 အတွက်ကြောင့် ပြင်းစွာ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သည့်ဖြစ်၍၊ အကျဉ်းသမား
 သည် သံကုန်ဟစ်၍ ထခုန်ပြီးလျှင် ထွက်ပြေးရန် ပြင်ဆင်လိုက်၏။ ထိုခဏ
 ၌ပင် ကံအားလျော်စွာ လမင်းသည် တိမ်ပုပ်များအကြားမှ ပြုလွှဲထွက်လာ၍
 အလင်းရောင် ဖြစ်ပေါ်လာပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ပူစာ၏
 ထိပ်သို့ တက်ပြေးကြလေရာ၊ ထိုသူသည်လည်း တောင်၏ အခြားဘက်တွင်
 တောဆိတ်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ပေါ့ပါးလျင်မြန်စွာ ကျောက်တုံးများပေါ်တွင်
 ခုန်ပေါက်လျက် ပြေးဆင်းသွားလေ၏။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လုံးမှာ ကျန်းမာ၍ အတော်အပြေးသန်
 သော လူများ ဖြစ်ကြလေရာ၊ မောဟိုက်သည်တိုင်အောင် ဆက်လက်၍
 လိုက်ကြသော်လည်း၊ နီးသည်ထက် မနီးဘဲ ဝေးသည်ထက် ဝေးကွာသွားကြ
 လေသည်။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရပ်တန့်ကြလေရာ၊ ဤအခါတွင်
 အလွန် ထူးဆန်း၍ မမျှော်လင့်သော အခြင်းအရာတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပါသည်။
 လက်လျှော့ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် အိမ်ဘက်သို့ လှည့်ပြန်လာကြစဉ်၊
 လမင်း၏ ဆောက်စွန်းသည် လက်ယာဘက်၌ရှိသော ကျောက်ဆောင်တစ်ခု
 အစွန်းပေါ်တွင် ထောက်လျက် ရှိပါသည်။ တောက်ပြောင်လျက်ရှိသော
 နောက်ခံပေါ်တွင် တည်နက်သားဖြင့် ထုထားသော အရုပ်ကဲ့သို့ ရှိနေသည့်
 လူတစ်ယောက်၏ ပုံသဏ္ဌာန်ကို ကျောက်တုံးထိပ်တွင် မြင်ရပါသည်။ ထို
 အခြင်းအရာမှာ မျက်စိလှည့်စားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု မထင်ပါလေနှင့်။
 ကျွန်တော်သည် တစ်သက်လုံးအဖို့တွင် ဤမျှလောက် ထင်ရှားသော အရာ
 ဝတ္ထုတစ်ခုကို မတွေ့မြင်ဖူးကြောင်း အမှန်ပြောရပါသည်။ ကျွန်တော် ခန့်မှန်း
 နိုင်သလောက်မှာ ထိုအရာသည် ပိန့်ပိန့်ရှည်ရှည်ရှိသော လူတစ်ယောက်၏
 ပုံသဏ္ဌာန် ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ခြေထောက်များကို အနည်းငယ်ချလျက်
 ဦးခေါင်းကို လျှိုပြီးလျှင် လက်ဝိုက်၍နေသဖြင့်၊ သူ့ရှေ့၌ရှိသော သစ်ရွက်
 ဖြေဆွေးနှင့် ကျောက်ဆောင်များကို ကြည့်ရင်း စဉ်းစားစိတ်ကူးနေသကဲ့သို့
 ရှိနေပါသည်။ ထိုသူမှာ ဤ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော နေရာကို
 စောင့်ရှောက်သည့် နတ်ဆိုးဖြစ်မည် ဆိုလျှင်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ထိုသူမှာ
 အကျဉ်းသမား မဟုတ်ပါ။ ဤလူသည် အကျဉ်းသမား ပျောက်ကွယ်သွား
 သော နေရာနှင့် အတော်ကွာလှမ်းပါသည်။ ထို့ပြင် သူသည် အရပ်လည်း
 ပို၍ မြင့်ပါသည်။ ကျွန်တော်မှာ အံ့ဩကာ အသံများ ထွက်လျက်၊ ဆာဟင်
 နရီအား ထိုသူကို ညွှန်ပြပါသည်။ သို့ရာတွင် ဆာဟင်နရီ၏ လက်မောင်းကို
 ကိုင်ဆွဲရန် ကျွန်တော် လှည့်လိုက်စဉ်အတွင်း ထိုသူသည် ပျောက်သွားပါ
 သည်။ ကျောက်ဆောင်၏ ထက်မြက်သော ထိပ်စွန်းသည် လမင်း၏
 အောက်စွန်းကို ထိတွေ့လျက်ပင် ရှိသေးသော်လည်း၊ ကျောက်ဆောင်
 ပေါ်တွင် မလှုပ်မရှား ဆိတ်ငြိမ်စွာ ရပ်နေသော ထိုလူ၏ ပုံသဏ္ဌာန်မှာကား
 မရှိတော့ပါ။

ကျွန်တော်သည် ရင်းဘက်သို့လိုက်၍ ကျောက်ဆောင်ကို ရှာလိုသော်လည်း ဓရီးအတန်ငယ် ကွာလှမ်းပါသည်။ ဆာဟင်နရီမှာလည်း ထိုအသံကြောင့် ဆတ်ဝေတ်တုန်လျက် ရှိသေးရာ၊ သူ့အနွယ်အဆက်များ၏ စိတ်ညစ်ဖွယ်သော အတ္ထုပ္ပတ္တိကို သတိရမည်ဖြစ်၍၊ ထပ်မံစွန့်စားရန်အတွက် စိတ်ပါတော့ဟန် မရှိတော့ပါ။

ဤသည်ကား ယမန်ညက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အခြင်းအရာများ ဖြစ်ပေရာ၊ ကျွန်တော်သည် ခင်ဗျားထံ အဖြစ်အပျက်ကို အစီရင်ခံရာ၌ အတော်ကောင်းမွန်သည်ဟု ခင်ဗျား ဝန်ခံလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော် ဖော်ပြခဲ့သော အကြောင်းအရာတို့အနက် အများတို့မှာ မဆီမဆိုင် ရှိသော်လည်း၊ ဖြစ်ပျက်သမျှ အကြောင်းအရာ အလုံးစုံကို ခင်ဗျားထံ ရေးသားဖော်ပြ၍၊ စဉ်းစားဆင်ခြင်ရာ၌ အထောက်အပံ့ ဖြစ်စေမည့် အချက်များကို ခင်ဗျားဘာသာ အလျောက် ရွေးချယ်စေခြင်းသည် အကောင်းဆုံးနည်းလမ်း ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ယူဆမိပါသည်။

အခန်း ၁၀

ဒေါက်တာဝက်ဆင်၏ ဒိုင်ယာရီမှ
ကောက်နုတ်ချက်

ဤအတ္ထုပ္ပတ္တိကို ရေးသား ဖော်ပြရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ မှတ်ဉာဏ်နှင့်၊ ထိုစဉ်အခါက ပူးထားခဲ့သော ဒိုင်ယာရီ မှတ်တမ်းတို့ကို အားကိုး၍ ရေးသားရမည် နေရာသို့ ရောက်ခဲ့ပေပြီ။ ဒိုင်ယာရီမှတ်တမ်းမှ ကောက်နုတ်ချက် အနည်းငယ်ကို ဖော်ပြခြင်းအားဖြင့်၊ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲတွင် မမေ့မပျောက်နိုင်အောင် စုံလင်စွာ စွဲထင်လျက်ရှိသော အခြင်းအရာများသို့ ရောက်လာပေလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်၍ အကျဉ်းသမားကို အချဉ်းအနီး လိုက်ခဲ့၍၊ ကွင်းပြင်ကြီးပေါ်တွင် ထူးဆန်းသော အခြင်းအရာများ ကြုံတွေ့ခဲ့ရပြီးသည့် နောက်တစ်နေ့မနက် အချိန်မှစ၍ ဖော်ပြရပေတော့မည်။

အောက်တိုဘာလ ၁၆ ရက်

ထိုင်းမှိုင်း၍ မြူဒင်းများသော ဤနေ့တွင် မိုးကလေး တဖွဲဖွဲရွာလျက် ရှိသည်။ ဖိမ့်အတွင်းရော အပြင်ပါ နှလုံးမသာယာဖွယ်ရှိသည့် ဆာဟင်နရီမှာ၊ ယမန်ညက တုန်လှုပ်ဖွယ် အခြင်းအရာများ ကြုံတွေ့ရပြီးနောက် ထိုင်းမှိုင်းလျက် ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ထဲ၌ လေး၍ ဘေးအန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ခု တွေ့ကြုံလုဆဲဆဲ ရှိသည်ဟု စိတ်ထဲ၌ ထင်မိသည်။ မည်သို့သော ဘေးအန္တရာယ်မျိုး ဖြစ်သည်ဟု သေချာစွာ မပြောနိုင်သည့်အတွက်၊ သာ၍ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသည်။

ရာပြည့်အသံတိုက်

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲ၌ ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်စေရန် အကြောင်းရှိသည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မကောင်းသော တန်ခိုးသတ္တိ တစ်စုံတစ်ခုသည် တိုက်တွန်းနှိုးဆော်လျက် ရှိသည်ဟု၊ ယူဆလောက်သည့် အဖြစ်အပျက်များ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြစ်ပျက်နေသည်ကို ဆင်ခြင်ပါလော့။ အိမ်သူအိမ်သားတို့နှင့် ပတ်သက်သော ဒဏ္ဍာရီတွင် ပါရှိသည့် အချက်များနှင့် အလုံးစုံ ကိုက်ညီလျက်ရှိသည့် အိမ်ကြီး၏ နောက်ဆုံးပိုင်ရှင် သေဆုံးခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ ကွင်းပြင်ကြီးပေါ်၌ ထူးဆန်းသော သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင် ပေါ်လာသည်ဟု တောသူတောင်သားများ အထပ်ထပ် ပြောသော စကားများသည် လည်းကောင်း ရှိကြသည့်ပြင်၊ အမဲလိုက်ခွေးကြီးတစ်ကောင်၏ အဝေးမှ ဟိန်းသံနှင့်တူသော အသံကို ကျွန်ုပ်၏ နားနှင့် နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ဆတ်ဆတ်ကြားရလေပြီ။ ၎င်းခွေးကြီးအပြင် လန်ဒန်မြို့၌ ရှိသော လူသည်လည်းကောင်း၊ မြင်းရထားထဲ၌ ရှိသော လူသည် လည်းကောင်း၊ ကွင်းပြင်ကြီးအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဆာဟင်နရီအား သတိပေးသော စာသည် လည်းကောင်း ရှိပေသေးသည်။ ယုတ်စွာအဆုံးအားဖြင့် နောက်ဆုံး ဖော်ပြသော အဖြစ်အပျက်မှာ တကယ့် အဖြစ်အပျက် ဖြစ်ပေသည်။ သို့ရာတွင် ၎င်းစာမှာ ရန်သူတစ်ဦး၏ စာဖြစ်နိုင်သည့် နည်းတူ၊ ကာကွယ် စောင့်ရှောက်လိုသော မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ စာလည်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ ထိုရန်သူ သို့မဟုတ် မိတ်ဆွေသည် ယခုအခါ၌ ဘယ်မှာ ရှိနေသနည်း။ ထိုသူသည် လန်ဒန်၌ နေရစ်သလား၊ သို့တည်းမဟုတ် ကျွန်ုပ်တို့ ရှိရာ ဤအရပ်သို့ လိုက်လာသလော၊ ထိုသူသည် ကျောက်ဆောင်ပေါ်၌ ကျွန်ုပ် တွေ့မြင်လိုက်ရသောလူပင် ဖြစ်လေသလော။

ကျွန်တော်သည် ထိုလူကို တစ်ချက်တည်းမျှသာ မြင်လိုက်ရသည်ကား မှန်ပေသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ် ကျမ်းဂင်၍ ပြောခဲ့သော အချို့အချက်များ ရှိပေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဤအရပ်၌ရှိသော အိမ်နီးချင်းအားလုံးတို့ကို တွေ့ရဖူးပြီ ဖြစ် ရာ၊ ထိုလူမှာ ဤအရပ်တွင် ကျွန်ုပ် တွေ့ဖူးသော

ဗုဒ္ဓကုဏ္ဍိယ

လူတစ်ယောက် မဟုတ်ချေ။ ထိုလူ၏ ပုံသဏ္ဌာန်မှာ စတေပလ်တန်ထက် ပြင့်၍၊ ဖရန်ကလင်ထက်လည်း ပိန်လေသည်။ ထိုသို့က ဘဲရိုမိုးသည် ကျွန်ုပ်တို့နောက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ဖြစ်၍၊ ကျွန်ုပ်တို့နောက်သို့ မလိုက်ခဲ့သည် အဖြစ်ကို ကျွန်ုပ် အမှန်ပြောနိုင်သည်။ သို့ဖြစ်လျှင် သူတစ်ပါးတစ်ယောက်သည် လန်ဒန်မြို့တွင် ကျွန်ုပ်တို့နောက်မှ လိုက်ခဲ့ဖူးသည့် နည်းတူ၊ ယခုလည်း ကျွန်ုပ်တို့နောက်မှ သူတစ်ပါးတစ်ယောက် လိုက်လျက် မင် ရှိလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုလူကို လက်ဆုပ်လက်ကိုင် တွေ့နိုင်ခဲ့လျှင်၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် အခက်အခဲများ အားလုံး၏ အဆုံးသို့ ရောက်ခဲ့ပေပြီ။ ဤတစ်ခုတည်းသော ကိစ္စအတွက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ရှိသမျှသော အစွမ်းကို အသုံးပြုရပေမည်။

ပထမ၌ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ အကြံအစည် အားလုံးကို ဆာဟင်နရီအား ပြောပြမည် ကြ၏။ ဒုတိယနည်းလမ်းဖြစ်သည့် အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းမှာ မည်သူအားမျှ တစ်စုံတစ်ရာ မပြောဘဲ ကျွန်ုပ်ဘာသာ အလျောက် အလုပ်လုပ်ရန် ဖြစ်သည်။

ယနေ့မနက် နံနက်စာ စားပြီးသည့်နောက် အဖြစ်အပျက် တစ်ခု ကြုံတွေ့ရသည်။ ဘဲရိုမိုးသည် ဆာဟင်နရီနှင့် စကားပြောရန် အခွင့်တောင်း၍၊ ၎င်း၏ စာကြည့်ခန်းထဲတွင် အချိန်အတန်ကြာ တိုင်ပင်ကြသည်။ အတန်ကြာလျှင် ဆာဟင်နရီသည် တံခါးကိုဖွင့်၍ ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်သည်။

ရီ ။ ။ 'ဘဲရိုမိုးက နစ်နာတဲ့ အချက်တစ်ခု ရှိတယ်လို့ ထင်နေတယ်။ သူသဘောအလျောက် ကျွန်တော်တို့အား ဖွင့်ပြောပြီးတဲ့နောက်၊ သူ့ယောက်ဖကို ကျွန်တော်တို့ လိုက်ဖမ်းခြင်းဟာ မတရားဘူးလို့ သူက ထင်နေတယ်'

ဘဲရိုမိုးသည် ဖျော့တော့သော မျက်နှာ ရှိသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ ရှေ့တွင် အေးအေးဆေးဆေး ရပ်လျက်ရှိသည်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ 'မင်းက မင်း အလိုအလျောက် ဖော်ပြခဲ့လို့ ရှိလျှင်

ဗုဒ္ဓကုဏ္ဍိယ

ငါတို့ ဒီလို မလုပ်ဘူးပေါ့၊ အခုတော့ မပြောဘဲ နေမဖြစ်တဲ့အတွက် မင်း မိန်းမက ဖွင့်ပြောတာပဲ’

မိုး ။ ။ ‘ကျွန်တော်တို့ဆီက ရတဲ့သတင်းကို အသုံးပြုပြီး ဒီလို လုပ်ကြလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်ဘူး’

နုပ ။ ။ ‘မင်းလူက လူအများကို ဘေးအန္တရာယ် ပြုမယ့်လူ ဖြစ်တယ်။ ကွင်းပြင်ကြီးပေါ်မှာ တဲကလေးတွေ အနံ့အပြား ရှိနေရတဲ့ အထဲမှာ မင်းလူက ဘာမှ ချမ်းသာပေးမယ့်လူ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကို အချုပ်ခန့် ထဲ မပို့မချင်း ဘယ်သူမှ ဘေးရန် မကင်းဘူး’

မိုး ။ ။ ‘ဘယ်သူ့ အိမ်ကိုမှ သူ ဖောက်ပြီး မဝင်ပါဘူး၊ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ကျွမ်းကျင်ပြီး ပြောပုံပါတယ်။ ဒီပြင်က ဘယ်သူ့ကိုမှ သူက ဒုက္ခ မပေးတော့ပါဘူး။ ရက်အနည်းငယ် အတွင်းမှာ သူ့ကို တောင်အမေရိက တိုက်သို့ ပို့ဖို့ စီမံပြီးပါပြီ။ ကွင်းပြင်ကြီးမှာ သူရှိတဲ့အကြောင်းကို ပုလိပ်အား မပြောပါနှင့်ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ ပုလိပ်က လက်လျှော့ ပြီး ဖြစ်လို့ သူ့အတွက် သဘောအဆင်သင့် ရှိသည်တိုင်အောင် သူ ပုန်းပြီး နေနိုင်ပါတယ်’

ရီ ။ ။ ‘ခင်ဗျား ဘာပြောမလဲ ဝက်ဆင်’

နုပ ။ ။ ‘တိုင်းပြည်အပြင်ဘက်ကို သူရောက်သွားလို့ ရှိနေ ရင်လည်း အခွန်ထမ်းသမားတွေအတွက် ဝန်ထုပ်တစ်ခု ကျသွားတာပါပဲ’

ရီ ။ ။ ‘သူမသွားခင် တစ်ယောက်ယောက်ကို ဖမ်းတိုက်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ’

မိုး ။ ။ ‘ဒီလောက်တောင် သူမရှုပါဘူး၊ ခင်ဗျား၊ အပြစ် တစ်ခုခုပြုရင် သူပုန်းနေတဲ့ နေရာကို လူသိသွားမှာပေါ့’

ရီ ။ ။ ‘ဒါလည်း မှန်ပါတယ်၊ ကောင်းပြီ ဘဲရီမိုး’

မိုး ။ ။ ‘ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် ခင်ဗျား၊ သူ့ကို ဒီတစ်ခါ ဖမ်းလို့ရှိရင် ကျွန်တော့်မိန်းမတွေ သေတော့မှာပဲ’

ရီ ။ ။ ‘ကျွန်တော်တို့တော့ လူမိုက်ကို အားပေးကူညီပြုရာ ရောက်နေတာပဲ ဝက်ဆင်၊ သို့ပေမဲ့ သူတို့ ပြောစကားကို ကြားရပြီးတဲ့နောက် သူ့ကို ဖမ်းပို့ရမှာ ခပ်ခက်ခက်ပဲ။ ကိုင်း ဒီကိစ္စ ဒီတင် လက်စသတ်ကြစို့၊ ကောင်းပြီ ဘဲရီမိုး၊ မင်း သွားပေတော့’

ဘဲရီမိုးသည် ကျေးဇူးတင်စကားများကို ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း ပြောလျက် လှည့်ထွက်သွားပြီးနောက် တစ်ဖန် ဆိုင်း၍ ပြန်လှည့်လာခဲ့သည်။

မိုး ။ ။ ‘ကျွန်တော့်ကို ဆရာက ကြင်နာတဲ့အတွက် ကျွန်တော်က တတ်နိုင်သမျှ ကျေးဇူးတုံ့ပြန်လိုပါတယ်။ ကျွန်တော် တစ်စုံ တစ်ခုကို သိထားလို့ ဒီအရင်ထဲက ပြောပါတယ်။ သို့သော်လည်း လူသတ်မှု စစ်ပြီး အကြာကြီးနေမှ ကျွန်တော် သိရပါတယ်။ ယခုအထိ ဘယ်သူ့ကိုမျှ ကျွန်တော် တစ်ခွန်းမျှ မပြောဖူးပါဘူး။ အကြောင်းအရာကတော့ ကွယ်လွန် သူ ဆာချာလ်စ်၏ အကြောင်းပါပဲ’

ကျွန်တော်နှင့် ဆာဟင်နရီတို့သည် တစ်ပြိုင်နက် ထကြ၍ ‘ဘာ အကြောင်းလဲ’ ဟု အော်လိုက်ကြသည်။

မိုး ။ ။ ‘ဟိုအချိန်မှာ ဆာချာလ်စ်ဟာ ဝင်းပေါက်က ဘာ ကြောင့် စောင့်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ မိန်းမတစ်ယောက် ကို စောင့်တာပါ’

ရီ ။ ။ ‘မိန်းမရဲ့ နာမည်ကတော့’

မိုး ။ ။ ‘နာမည်ကိုတော့ ကျွန်တော် မပြောနိုင်ပါ၊ အတို ကောက်ကိုတော့ ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ အယ်လ်-အယ်လ် ပါတဲ့’

ရီ ။ ။ ‘မင်း ဘယ်နှယ်သိသလဲ ဘဲရီမိုး’

မိုး ။ ။ ‘ဆရာကြီးဟာ အဲဒီမနက်က စာတစ်စောင်တည်း ရလို့ ကျွန်တော် သတိပြုမိပါတယ်။ အဲဒီစာက ကုန်းထရေစီဆီက လာပါ တယ်၊ မိန်းမလက်ရေးနှင့် လိပ်တပ်ထားပါတယ်’

ရီ ။ ။ ‘ပြီးတော့ကော...’

မိုး ။ ။ ‘ဒီအကြောင်းကို ကျွန်တော် မစဉ်းစားဘဲ နေခဲ့တာ ကျွန်တော့်မိန်းမကြောင့်သာ သတိရမိပါတယ်။ ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ် လောက်က ကျွန်တော့်မိန်းမဟာ ဆာဟင်နရီရဲ့ စာကြည့်ခန်းကို ရှင်းလင်း ရာမှာ ဆောင်းမီးဖိုထဲက မီးရှို့ထားတဲ့ စာတစ်စောင်ရဲ့ ပြာတွေကို တွေ့ရ ပါတယ်။ စာရွက်တစ်ခုလုံး လောင်ကျွမ်းသွားသော်လည်း စာရွက်အစွန်း ကလေး တစ်ခု ကျန်နေရစ်လေတော့ လက်ရေးကို ဖတ်လို့ ရပါတယ်။ ၎င်းစာရွက်စွန်းမှာပါတဲ့ စာလုံးများကတော့ “ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်သည့် အားလျော်ညီစွာ ဤစာကို မီးရှို့လိုက်ပါ။ ဆယ်နာရီ အချိန် ဝင်းတံခါးမှာ စောင့်ပါ။ အယ်လ် အယ်လ်” ’

ရီ ။ ။ ‘အဲဒီစာရွက် ရှိသေးသလား’

မိုး ။ ။ ‘မရှိဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ယူလိုက်တော့ ကြွေကျ သွားတယ်’

ရီ ။ ။ ‘ဆာချာလ်စ်ဟာ ဒီလက်ရေးနှင့် ဒီပြင်စာများ ရဖူး သေးသလား’

မိုး ။ ။ ‘သူ့စာတွေကို ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်မိဘူး၊ ဒီစာကို လည်း တစ်စောင်တည်း ရောက်လာလို့ ဂရုစိုက်မိပါတယ်’

ရီ ။ ။ ‘အယ်လ် -အယ်လ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲလို့ မင်း တွေးမိ သလား’

မိုး ။ ။ ‘မတွေးမိဘူး ခင်ဗျာ၊ သို့သော်လည်း ဒီမိန်းမကို တွေ့ရရင် ဆာချာလ်စ်သေဆုံးတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို ယခုထက် ပိုပြီး သိရ လိမ့်မည်လို့ ထင်ပါတယ်’

ရီ ။ ။ ‘ဒီလောက် အရေးကြီးတဲ့ အကြောင်းအရာကို ဘယ် နယ်ကြောင့် မပြောဘဲထားတယ် ဆိုတာကို ငါ နားမလည်ဘူး’

မိုး ။ ။ ‘ဒီလိုပါခင်ဗျာ၊ ဒီလို ဖြစ်ပျက်ပြီး မကြာမီအတွင်း ကျွန်တော်တို့မှာလည်း ဒုက္ခတွေ့ရပါတယ်။ ယခုတော့ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ

စရာက ကြင်နာလေတော့ ကျွန်တော် သိသမျှ အကြောင်းအရာကို မပြောဘဲ ထားရင် ကျေးဇူးကန်းရာကျမယ် ထင်လို့ ကျွန်တော် ပြောရပါတယ်’

ရီ ။ ။ ‘ကောင်းပြီ ဘဲရီမိုး၊ သွားပေတော့’

သတ္တလာ ထွက်သွားပြီးသည့်နောက် ဆာဟင်နရီသည် ကျွန်ုပ် ဘက်သို့ လှည့်၍ ‘ဘယ်နှယ်လဲ ဂက်ဆင်၊ ယခု ကြားရတဲ့ သတင်းသစ်ကို ခင်ဗျား ဘယ်နှယ်ထင်သလဲ’

နပ် ။ ။ ‘ရှုပ်နေတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို သာပြီးရှုပ်အောင် လုပ် သလို ဖြစ်သွားတာပဲ’

ရီ ။ ။ ‘ကျွန်တော်လည်း ဒီလို ထင်တာပဲ၊ သို့သော် အယ်လ် အယ်လ်ကို တွေ့အောင် ရှာနိုင်ရင် ဒီကိစ္စ ရှင်းသွားမှာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီလောက်အထိ သိရပြီ။ ကျွန်တော်တို့ တွေ့အောင် ရှာနိုင်ရင် အလုံးစုံ ရှင်းပြနိုင်တဲ့ သူတစ်ယောက် ရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ သိရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လို လုပ်သင့်တယ် ထင်သလဲ၊ ဒီအကြောင်းကို ဟုမ်း(စ်) ထံ ချက်ချင်း သတင်းပို့၊ ဒီလိုဆိုရင် သူ ရှာနေတဲ့ သဲလွန်စ ရသွားမှာပဲ၊ ဒီအကြောင်းကြားရရင် သူ ကိုယ်တိုင် လိုက်လာလိမ့်မည် ထင်တာပဲ’

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ အခန်းသို့ ချက်ချင်းသွား၍ ထိုနေ့နံနက် ပြောသော စကားများကို ဟုမ်း(စ်)အတွက် အစီရင်ခံစာ ရေးသားသည်။ ဟုမ်း(စ်)ထံမှ ရရှိသည့် အနည်းငယ်မျှသော စာများမှာ တိုလှသည့် ဖြစ်သော ကြောင့်၊ ယခုတလောတွင် ဟုမ်း(စ်)မှာ အလုပ်များနေကြောင်း ထင်ရှား သည်။ သို့ရာတွင် ဤအကြောင်းအရာ အသစ်မှာ ဟုမ်း(စ်)အား ထပ်မံ၍ စိတ်ဝင်စားစေရန် ဖြစ်စေနိုင်လိမ့်မည်၊ ဟုမ်း(စ်) ရောက်လာစေချင်သည်။

အောက်တိုဘာလ ၂၄ ရက်

ယနေ့ တစ်နေ့လုံး မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်း၍ ပင်နယ်များကို လှုပ်ရှားစေ၍ တံစက်မြိတ်မှု ရေများ ကျသည်။ ကျွန်ုပ်သည် လေ တဟောဟောနှင့် အေးမြ ၍ အကွယ်အကာ မရှိသော ကွင်းပြင်ကြီးအပေါ်တွင် အကျဉ်းသမားကို

သတိရမိသည်။ သနားဖွယ် ကောင်းလေစွ။ မည်သို့သော ပြစ်မှုများကို ကျူးလွန်ခဲ့သည် ဖြစ်စေ၊ သူသည် ၎င်းတို့အတွက် အပြစ်ဒဏ် ခံခဲ့ရလေပြီ။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် မြင်းရထားထဲက မျက်နှာနှင့် လမ်းရှေ့တွင်ရှိသော လှပသောကန်ကို သတိရမိသည်။ လှမြင်မခံသော အစောင့်သမားသည်လည်း မိုးကြိုးထဲတွင် ရှိနေသလော။ ညနေခင်းတွင် ကျွန်ုပ်သည် မိုးကာအင်္ကျီကို ဝတ်၍ ရွှံ့ညွန့်လှသော ကွင်းပြင်ကြီးပေါ်တွင် ခပ်ဝေးဝေး လမ်းလျှောက် ထွက်ခဲ့ရာ၊ မျက်နှာတွင် မိုးပေါက်များ ရိုက်မှန်၍ လေပြင်းသည်လည်း နားထဲတွင် တဝီဝီ တိုက်ခတ်လျက်ရှိစဉ်၊ မသာယာသော စိတ်ကူးများ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ မြေမာသော ကုန်းအရပ်များတွင် ရွှံ့ဗွက် ထူလျက် ရှိသဖြင့် နွဲ့ဗွက်ကြီးဆီသို့ မတော်တဆ ရောက်သွားသော သူတို့မှာ ဒုက္ခကြီး တွေ့ရပေမည်။ ကျွန်ုပ်သည် တစ်ယောက်တည်း စောင့်နေသော ထိုသူ ရပ်နေသည့် ကျောက်ဆောင်ပေါ်သို့ တက်၍ ထိပ်မှ ကွင်းပြင်ကြီး တစ်လျှောက် မျှော်ကြည့်မိသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ညက တစ်ယောက်တည်း တွေ့လိုက်ရသော ထိုလူကို အစအနမျှ မမြင်ရချေ။

ကျွန်ုပ် လမ်းလျှောက် ပြန်လာစဉ် ဒေါက်တာမော်တီမာသည် ဒေါက်ကတ်နှင့် ကျွန်ုပ်ကို မိလာသည်။ ကျွန်ုပ်အား ဒေါက်ကတ်ပေါ်သို့ တက်ရန် တိုက်တွန်းသည်။ ကြမ်းတမ်းသော လမ်းတစ်လျှောက် မောင်းနှင် လာကြစဉ် ကျွန်ုပ်က 'ဒေါက်ကတ်နှင့် မောင်းလို ရောက်နိုင်သမျှ အရပ်တွေ မှာ ခင်ဗျား မသိတဲ့လူ ခပ်ရှားရှားပဲ မဟုတ်လား'

မာ ။ ။ 'ဟုတ်ကဲ့၊ ခပ်ရှားရှားပဲ ဆိုပါတော့'

နုပ် ။ ။ 'ဒါဖြင့် အတိုကောက် နာမည် အယ်လ်အယ်လ် မိန်းမ ကို ခင်ဗျား သိလား'

မာ ။ ။ '(မိနစ်အနည်းငယ် စဉ်းစားပြီးနောက်) 'ဟုတ်ကဲ့ လောရာလိုင်းရင်းဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ရှိတယ်။ အတိုကောက်ဆိုရင် အယ်လ်အယ်လ်ပဲ။ ကုန်းတရေစီမှာ သူ နေတယ်'

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

နုပ် ။ ။ 'သူ ဘယ်သူလဲ'

မာ ။ ။ 'ဖရန်ကလင်ရဲ့ သမီးပဲ'

နုပ် ။ ။ 'ဘယ်နှယ်၊ လူဆန်းကြီး ဖရန်ကလင်လား'

မာ ။ ။ 'အစစ်ပေါ့၊ ပန်းချီကား ရေးရအောင်လာတဲ့ လိုင်းရင်း

ဆိုတဲ့ လူနဲ့ အိမ်ထောင်ကျတယ်။ လူယုတ်မာတစ်ယောက် ဖြစ်တော့ သူ ပစ်သွားတယ်။ သူ့အဖေကြီးက သူ သဘောမတူဘဲ လင်ယူတဲ့အတွက် လုံးလုံး စွန့်ပစ်ထားတယ်'

နုပ် ။ ။ 'သူ ဘယ်နှယ်လုပ် နေသလဲ'

မာ ။ ။ 'ဖရန်ကလင်က မဖြစ်စလောက် ထောက်ပံ့တယ်

ထင်ပါရဲ့၊ သူ့မှာလည်း အကြွေးထူလေတော့ များများ မတတ်နိုင်ပါဘူး။ သူ့အကြောင်းကို လူများ သိကြလေတော့ တချို့တွေက ရိုးရိုးသားသား နေထိုင် စားသောက်နိုင်ဖို့ ကူညီကြတယ်။ စတော့ပလံတန်တစ်ယောက်ရယ်၊ ဆာဗျာလ်စ်ရယ်၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း နည်းနည်းပါးပါး ပေးကမ်း ကြပါတယ်။ လက်နှိပ်စက်အလုပ် ထူထောင်ပေးကြပါတယ်'

ဒေါက်တာမော်တီမာသည် အဘယ့်ကြောင့် ကျွန်ုပ် မေးမြန်းသည်ဟု သိလိုသဖြင့်၊ ကျွန်ုပ်က များစွာ မပြောဘဲ သူ ကျေနပ်လောက်ရုံမျှ ပြောပြ သည်။ နက်ဖြန်မနက်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ကုန်းတရေစီသို့ သွား၍ ဤ မစ္စစ် လောရာလိုင်းရင်းကို တွေ့နိုင်ခဲ့လျှင် ၊ ဤအရုပ်အထွေးကြီးမှ အချက်တစ်ခု ကို ရှင်းလင်းနိုင်ပေလိမ့်မည်။

အခန်း ၁၁

ကျောက်ဆောင်ပေါ်က လူ

လွန်ခဲ့သော အခန်းတွင် ဖော်ပြခဲ့သော ကျွန်ုပ်၏ ဒိုင်ယာရီမှတ်တမ်းမှ ကောက်နုတ်ချက်များ ပြီးဆုံးသည်တွင် အောက်တိုဘာလ ၁၈ ရက်နေ့သို့ တိုင် ရောက်လာရာ၊ ဤအချိန်မှစ၍ ဤထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်များ သည် ဆုံးခန်းသို့တိုင်အောင် အပြေးအလွှား ဖြစ်ပျက်စ ပြုလာလေသည်။ နောက် ရက်အနည်းငယ်အတွင်း ဖြစ်ပျက်သော အကြောင်းအရာများမှာ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲတွင် မမေ့နိုင်အောင် စွဲမြဲလျက် ရှိသည်ဖြစ်၍၊ မှတ်ချက် များကို မကြည့်ဘဲ ရေးသား ဖော်ပြနိုင်ပေသည်။

ဒေါက်တာမော်တီမာနှင့်အတူ ဒေါက်ကတ် စီးလာကြပြီးသည့် နံနက်ထမင်းစားပွဲ၌၊ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ် တွေ့ခဲ့သော အကြောင်းအရာကို ဆာဟင်နရီအား ပြောပြ၍၊ မစ္စစ်လိုင်းရင်းနှင့် တွေ့ရန် ကုန်းထရေစီသို့ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ လိုက်လိုပါသလောဟု မေးမြန်း၏။ ပထမ၌ သူသည် အတူ လိုက်ရန် စိတ်အားထက်သန်လှသော်လည်း စဉ်းစားမိသောအခါတွင်၊ ကျွန်ုပ် တစ်ယောက်တည်းသွားလျှင် သာ၍ကောင်းလိမ့်မည်ဟု နှစ်ယောက်လုံး ကပင် စဉ်းစားမိ၏။ တခမ်းတနား သွား၍ တွေ့ခဲ့လျှင် သိလိုသော အရာကို မသိရဘဲ ရှိပေလိမ့်မည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဘတ်စကားရိုက်စွဲကြီး

၁၂၇

ကုန်းထရေစီသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် မစ္စစ်လိုင်းရင်း နေသော အိမ်ကို အခက်အခဲ မရှိဘဲ တွေ့ရ၏။ အစောင့် မိန်းမတစ်ယောက် သည် အလွယ်တကူနှင့် ကျွန်ုပ်အား ဝင်စေ၍၊ ဧည့်ခန်းသို့ ကျွန်ုပ် ဝင်သွား သောအခါ လက်နှိပ်စက်တစ်ခု အနီး၌ ထိုင်လျက်ရှိသော မိန်းမတစ်ယောက် သည် ကြည်ရွှင်စွာ ခရီးဦးကြိုပြုလျက် ထ လာလေ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ် သည် မျက်နှာစိမ်းတစ်ယောက် ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရသောအခါ၊ ထိုမိန်းမ သည် မျက်နှာညှိုးသွား၍ နေရာတွင် ထိုင်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ် လာရောက်ခြင်း ကိစ္စကို မေးမြန်းလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ကိစ္စသည် မည်မျှလောက် သိမ်မွေ့သည့် အကြောင်းကို ထိုအခါမှပင် သတိပြုမိပေတော့၏။ ကျွန်ုပ်က ‘ခင်ဗျားအဖေကို ကျွန်တော် သိပါသည်’ဟု ခပ်ခွခွ အစပြုမိရာ၊ ထိုမိန်းမသည်လည်း ကျွန်ုပ် ခွကျပည့် အကြောင်းကို ထင်ရှားအောင် ပြုလိုက်သေး၏။

ရင်း ။ ။ ‘ကျွန်မအဖေနှင့် ကျွန်မနှင့် ဘာတစ်ခုမှ သဘောချင်း မတိုက်မိပါဘူး။ သူ့ကျေးဇူးလည်း ကျွန်မမှာ မရှိဘူး။ သူ့မိတ်ဆွေလည်း ကျွန်မမိတ်ဆွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မအဖေ အလိုသာဖြင့် ကျွန်မ ငတ်သေ တာ ကြာလှပြီ၊ ကွယ်လွန်သူ ဆာချာလ်စ်နှင့် ဒီပြင် မိတ်ဆွေများက ကူညီကြ ပေလိုသာ’

နပ် ။ ။ ‘ကျွန်တော် လာခဲ့ခြင်းဟာလည်း ကွယ်လွန်သူ ဆာချာလ်စ်နှင့် ပတ်သက်လိုပါပဲ’

ရင်း ။ ။ ‘သူ့အကြောင်းကို ကျွန်မ ဘာပြောနိုင်သလဲ’ဟု မေးပြီးနောက် မိန်းမ၏ လက်ချောင်းများသည် လက်နှိပ်စက် ခလုတ်များ ပေါ်တွင် တုန်ယင်သော အမူအရာနှင့် ထိလျက် ရှိလေ၏။

နပ် ။ ။ ‘သူ့ကို ခင်ဗျား သိတယ် မဟုတ်လား’

ရင်း ။ ။ ‘ကျွန်မအပေါ်မှာ သူ့ကျေးဇူး အင်မတန် ကြီးတယ်လို့ ပြောပြီးပါပကော’

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

နပ် ။ ။ 'သူနှင့် စာပေးစာယူ ပြုလုပ်ဖူးပါသလား'

မိန်းမသည် စိတ်ဆိုးသော အမူအရာနှင့် ကျွန်ုပ်အား ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်၏ ။ ၎င်းနောက် ခပ်ဆတ်ဆတ် လေသံဖြင့်-

ရင်း ။ ။ 'ဘယ်လို ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ဒီမေးခွန်းတွေကို ထုတ်နေပါသလဲ'

နပ် ။ ။ 'ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ လူများ ကဲ့ရဲ့စရာ မဖြစ်စေလိုလို့ပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့လက်က ထွက်သွားပြီး အမေးအမြန်း ခံရခြင်းထက် ကျွန်တော်တို့ မေးမြန်းခြင်းက သာပြီး ကောင်းပါတယ်'

မိန်းမသည် ဖြူဖပ်ဖြူရောင်ရှိသော မျက်နှာနှင့် ဆိတ်ဆိတ်နေလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ ပမာမခန့်သော အမူအရာနှင့် မော့ကြည့်လျက်-

ရင်း ။ ။ 'ကောင်ပါပြီ၊ ကျွန်မ ပြောပါမယ်၊ ရှင့်မေးခွန်းများကို ဆိုစမ်းပါဦး'

နပ် ။ ။ 'ဆာချာလ်စ်နှင့် စာပေးစာယူ ပြုလုပ်ပါသလား'

ရင်း ။ ။ 'သူ့ရဲ့ ရက်ရောခြင်းနှင့် သိမ်မွေ့ခြင်းကို ဝန်ခံတဲ့ စာတစ်စောင် နှစ်စောင် ရေးဖူးပါတယ်'

နပ် ။ ။ 'စာတွေ ရက်စွဲကို မှတ်မိသလား'

ရင်း ။ ။ 'မမှတ်မိပါ'

နပ် ။ ။ 'သူ နဲ့ တွေ့ဖူးသလား'

ရင်း ။ ။ 'ဟုတ်ကဲ့၊ ကုန်းထရေစိုကို သူ လာတုန်းက တစ်ခါ နှစ်ခါ တွေ့ဖူးပါတယ်'

နပ် ။ ။ 'လူချင်းလည်း နည်းနည်းပါးပါး တွေ့ဖူးတယ်၊ စာကိုလည်း နည်းနည်းပါးပါး ရေးဖူးတယ် ဆိုလို့ရှိရင် ခင်ဗျာကို ကူညီရအောင် ခင်ဗျာအဖြစ်အပျက်ကို သူ ဘယ်နှယ် သိသလဲ'

ရင်း ။ ။ 'ကျွန်မအကြောင်း သိပြီး ကျွန်မကို စုပေါင်း ကူညီကြတဲ့ လူကြီးတွေ ရှိပါတယ်။ တစ်ယောက်ဟာက မစ္စတာစတေပလ်တန်၊

ရာပြည့်စာအုပ်စိုက်

ဆာချာလ်စ်နှင့် အင်မတန် ရင်းနှီးတဲ့ အိမ်နီးချင်း မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပါပဲ၊ ဒီလူက အင်မတန် ကြင်နာတတ်ပါတယ်။ ကျွန်မအကြောင်းကို သူ ပြောပြလို့ ဆာချာလ်စ် သိရပါတယ်'

နပ် ။ ။ 'ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ဖို့ ချိန်းတားတဲ့ စာမျိုး ဆာချာလ်စ်ဆီကို ရေးဖူးသလား'

မစ္စစ်လိုင်းရင်းသည် စိတ်ဆိုးသဖြင့် မျက်နှာ နီမြန်းလျက် ရှိ၏။

ရင်း ။ ။ 'ဘယ်နှယ်လဲရှင်၊ ဒီမေးခွန်းက သိပ်ဆန်းလှပါကလား'

နပ် ။ ။ 'အားတော့ နာပါရဲ့၊ နို့ပေမဲ့ မေးမှ ဖြစ်မှာမို့ပါ'

ရင်း ။ ။ 'ဒါဖြင့် မရေးပါဘူးလို့ ကျွန်မ ဖြေပါတယ်'

နပ် ။ ။ 'ဆာချာလ်စ် သေဆုံးတဲ့နေ့မှာကော မရေးဘူးလား'

မိန်းမ၏ မျက်နှာသည် နီမြန်းရာမှ ရုတ်တရက် ဖျော့တော့သော အရောင် ဖြစ်သွားလေ၏။

နပ် ။ ။ 'ခင်ဗျား မေ့နေပြီ ထင်တယ်၊ တစ်ပိုဒ်လောက် ကျွန်တော် ရွတ်ပြဦးမယ်'

မိန်းမသည် မူးမေ့သွားသကဲ့သို့ ဖြစ်ရာမှ ကြိုးစားအားထုတ်၍ သတိထားပြီးလျှင်-

ရင်း ။ ။ 'ဂုဏ်သရေရှိတဲ့ လူကြီးလူကောင်းရယ်လို့ လောကမှာ မရှိလေရောသလား'

နပ် ။ ။ 'ဆာချာလ်စ်ကို အထင်မလွဲပါနှင့်၊ ဒီစာကို မီးရှို့ပစ်တာ အမှန်ပါ။ သို့သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံမှာ စာဆိုတာမျိုးဟာ မီးလောင်ထားသော်လည်း ဖတ်လို့ ရတတ်ပါသေးတယ်။ ဒီစာ ရေးဖူးတယ်လို့ ခင်ဗျား ဝန်ခံတာပေါ့'

ရင်း ။ ။ '(ငိုကြွေးလျက်) 'မှန်ပါတယ်၊ ကျွန်မရေးပါတယ်။ ဘာပြုလို့ ကျွန်မ ကွယ်ရမလဲ၊ ကျွန်မ ရှက်စရာ ဘာမှမရှိဘူး၊ ကျွန်မကို

ရာပြည့်စာအုပ်စိုက်

ကူညီစေလိုတဲ့အတွက် ရေးတာပဲ။ ကျွန်မနှင့် လူချင်းတွေ့ရရင် ကူညီလိမ့် မယ်လို့ အောက်မေ့ပြီး ကျွန်မနှင့် တွေ့ဖို့ တောင်းခံလိုက်ပါတယ်’

နပ် ။ ။ ‘နို့ပေမဲ့ ဘယ်နှယ်ကြောင့် ဒီလိုအချိန်မှာ ချိန်းရသလဲ’

ရင်း ။ ။ ‘နောက်တစ်နေ့ လန်ဒန်ကိုသွားပြီး လပေါင်း အတန် ကြာ ပြန်မလာဘူးလို့ ကြားသိရတဲ့အတွက် ချက်ချင်း ရေးရပါတယ်။ ဒီထက် စောစောရောက်အောင် ကျွန်မ မသွားနိုင်တဲ့ အကြောင်းများလည်း ရှိပါတယ်’

နပ် ။ ။ ‘ဟိုရောက်တော့ ဘာဖြစ်သလဲ’

ရင်း ။ ။ ‘ကျွန်မ မသွားပါဘူး’

နပ် ။ ။ ‘ဘယ်နှယ်လဲ မစွပ်စိုင်းရင်း’

ရင်း ။ ။ ‘ပေးချင်တဲ့ သစ္စာပေးပါ။ ကျွန်မ ကျိန်ဝံ့ပါတယ်။ ကျွန်မ မသွားပါဘူး။ ကျွန်မ မသွားနိုင်တဲ့ အကြောင်းတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာ ပါတယ်’

နပ် ။ ။ ‘ဘယ်လို အကြောင်းလဲ’

ရင်း ။ ။ ‘ဒီအကြောင်းက လျှို့ဝှက်တဲ့ အကြောင်းဖြစ်လို့ ကျွန်မ မပြောနိုင်ပါ’

နပ် ။ ။ ‘ဒါဖြင့် ဆာချာလ်စ် သေတဲ့အချိန်၊ သေတဲ့နေရာမှာ ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ဖို့ ချိန်းဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ခင်ဗျား ဝန်ခံတယ်။ ခင်ဗျားတော့ မသွားဘူးလို့ ပြောတယ်။ ဒီလို ဟုတ်ကဲ့လား’

ရင်း ။ ။ ‘ဒီအတိုင်းပါပဲ’

ကျွန်ုပ်သည် ထိုမိန်းမအား အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် စစ်ဆေးမေးမြန်း သော်လည်း၊ ထိုမျှထက်ပို၍ သတင်းမရနိုင်ဘဲ ရှိခဲ့လေ၏။

နပ် ။ ။ (ထိုင်ရာမှ ထလျက်) ‘ခင်ဗျားဟာ အင်မတန်ကြီးတဲ့ တာဝန်ကြီးတစ်ခုကို ယူထားပြီး ခင်ဗျား သိသမျှကို ကုန်စင်အောင် ဖွင့် မပြောခြင်းဟာ အပုံကြီး ခွကျနေတာပဲ။ ကျွန်တော်က ပုလိပ် အကူအညီ

တောင်းခဲ့လို့ရှိရင် ခင်ဗျားအဖို့ တောင်တောင်မြောက်မြောက် အထင်ခံရဖို့ ရှိတယ်။ ဆာချာလ်စ် သေတဲ့နေ့က ရေးလိုက်တဲ့စာကို မီးရှို့ပစ်ဖို့ ဂဃနဏ တိုက်တွန်းထားခြင်းဟာ ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့်လဲ’

ရင်း ။ ။ ‘ဒီဟာက အင်မတန် လျှို့ဝှက်တဲ့ကိစ္စ ဖြစ်ပါတယ်’

နပ် ။ ။ ‘လျှို့ဝှက်လေလေ အများရှေ့မှာ အစစ်အဆေး မခံရ အောင် ကျွန်တော့်ကို ဖွင့်ပြောထိုက်လေလေပေါ့’

ရင်း ။ ။ ‘ဒါဖြင့် ကျွန်မ ဖွင့်ပြောပါတော့မယ်။ ကျွန်မ အကြောင်း ကြားဖူးလို့ရှိရင် ကျွန်မဟာ အိမ်ထောင်ပြု မှားပြီး နောင်တရနေ တဲ့ အကြောင်း ရှင်သိမှာပေါ့။ ဆာချာလ်စ်ထံ စာရေးလိုက်စဉ် အခါက စရိတ်ငွေ အကုန်ခံနိုင်လို့ရှိလျှင် ကျွန်မ လွတ်လပ်ခြင်းရဖို့ နည်းလမ်းရှိတယ် လို့ ကြားသိရပါတယ်။ လွတ်လပ်ခြင်းဆိုတာ ကျွန်မအဖို့ စိတ်ငြိမ်းချမ်း ခြင်းရယ်၊ စိတ်ချမ်းသာခြင်းရယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရိုသေခြင်းရယ် အဓိပ္ပာယ် အလုံးစုံ ပါဝင်နေပါတယ်။ ဆာချာလ်စ်ရဲ့ ရက်ရောတဲ့ သဘောကို ကျွန်မ သိလေတော့ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ပြောပြရလို့ရှိရင် ကျွန်မကို ကူညီလိမ့်မယ် လို့ ထင်မိပါတယ်’

နပ် ။ ။ ‘ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဘာလို့ မသွားသလဲ’

ရင်း ။ ။ ‘ဒီအတောအတွင်းမှာ ဒီပြင်တစ်ယောက်ဆီက အကူ အညီ ရထားလို့ပါ’

နပ် ။ ။ ‘ဒီလိုဆိုရင် ဆာချာလ်စ်ဆီကို အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြီး ဘာကြောင့် မရေးသလဲ’

ရင်း ။ ။ ‘ရေးမယ်လို့ပါပဲ။ နောက်နေ့မနက် သတင်းစာထဲမှာ သူ သေတဲ့အကြောင်း တွေ့လိုက်ရလို့ မရေးခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်’

မိန်းမ ပြောပြသော အကြောင်းအရာများမှာ ဆီလျော်သည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်က မေးခွန်းထုတ်သော်လည်း မပျက်နိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။ ၎င်းပြောပြသော အကြောင်းအရာများ မှန် မမှန် စစ်ဆေးရန် နည်းလမ်းမှာ၊ ထိုအချိန်အခါက

ရုံးတွင် သူ၏ယောက်ျားနှင့် ကွာရှင်းရန် အမှုတင်သွင်းသည် မသွင်းသည်ကို ထောက်လှမ်း၍ စုံစမ်းရန်မျှသာ ရှိပေတော့၏။

မိန်းမသည် ဘတ်စကာဗျိုလ်အိမ်ကြီးသို့ အလည်ရောက်ခဲ့သည် ဖြစ်ပါလျှင်၊ မြင်းရထားနှင့်သွား၍ လင်းအားကြီး အချိန်မတိုင်မီ ကုန်းထရေစီ သို့ ပြန်မရောက်နိုင်သောကြောင့်၊ သွားလျက်နှင့် မသွားဟူ၍ မှသားပြောပုံ မည့် လက္ခဏာ မရှိချေ။ ထိုသို့သွားခဲ့လျှင် လူမသိအောင် လျှို့ဝှက်ပုံဖော် ထားနိုင်သည် မဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့် ဖြစ်ဟန်လက္ခဏာ ရှိသည်ကား မိန်းမသည် မှန်သည့်အတိုင်း သော်လည်းကောင်း၊ ယုတ်စွာအဆုံးအားဖြင့် တစ်ပိုင်းတစ်စ သော်လည်းကောင်း ပြောဟန်တူပေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် မလွန်မြောက်နိုင်သော အခက်အခဲနှင့် တွေ့လျက်ရှိရာ၊ ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက် ၍ လိုက်ခဲ့သမျှသော လမ်းအတိုင်းတွင် ဤနည်းအတူ မလွန်မြောက်နိုင်သော အခက်အခဲမျိုးနှင့်သာလျှင် တွေ့နေရတော့၏။ သို့ပါသော်လည်း ကျွန်ုပ် သည် မိန်းမ၏ မျက်နှာနှင့် အမူအရာတို့ကို စဉ်းစားမိလေလေ ကျွန်ုပ်အား မပြောဘဲ တစ်စုံတစ်ခု ချန်လှပ်ထားသည်ဟု ထင်မိလေလေ ဖြစ်နေတော့ ၏။ အမှန်မှာ ဤကိစ္စသည် ရိုးရိုးရှင်းရှင်းမျှ ဖြစ်သည်ဟု ထိုမိန်းမက ကျွန်ုပ်အား ယူဆစေ လိုသည့်အတိုင်း ရှင်းရှင်းရိုးရိုး မဟုတ်နိုင်ချေ။ သို့ရာ တွင် ယခုအခိုက် အဖို့မှာ ကျွန်ုပ်သည် ဤလမ်းတွင် ဤမျှထက် ရှေ့သို့တိုး၍ မသွားနိုင်တော့ချေ။

ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ကျောက်ဆောင်ထိပ်တွင် ရပ်လျက် မြင်ခဲ့ သော လူကို သတိရမိပြန်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုလူကို တွေ့ခဲ့လျှင် ဤအရှုပ်အထွေးကို ရှင်းလင်း နိုင်မည့် သံလွန်စတစ်ခု ရကောင်းရနိုင်လိမ့်မည်။ ထိုအချိန် ထိုနေရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် တွေ့လိုသော တဲကို တွေ့ရသည့်တိုင်အောင်၊ ကွင်းပြင်ကြီးပေါ်၌ ရှိသော တဲအားလုံးကို စုံစမ်းရှာဖွေရန် ဆုံးဖြတ်၏။ ဤသူသည် တဲထဲ၌ ရှိခဲ့လျှင် ကျွန်ုပ် သေနတ်နှင့် တွေ့၍ဖြစ်စေ၊ ခြိမ်းခြောက်ပြီးလျှင် သူသည်

ဘယ်သူဖြစ်၍ ဘယ်အကြောင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့အား ဤမျှလောက် ကြာ ရှည်စွာ နောက်မှ လိုက်နေရသည်ကို၊ သူ၏ပါးစပ်မှ ပြောပြအောင် မေးရပေ လိမ့်မည်။ သို့တည်းမဟုတ် တဲကိုတွေ့၍ လူကို မတွေ့ခဲ့လျှင် ကျွန်ုပ်သည် ဘယ်လောက် ကြာသည်ဖြစ်စေ၊ ထိုလူ မလာမချင်း စောင့်နေရမည်။ ဟုန်း(စ်) သည် ထိုသူကို လန်ဒန်မြို့တွင် လက်လွှတ်ခဲ့ဖူးလေပြီ။ ကျွန်ုပ်၏ ဆရာ မအောင်မြင်သော ကိစ္စ၌ ကျွန်ုပ် အောင်မြင်၍ ထိုလူကို လက်ဆုပ် လက်ကိုင် မိခဲ့လျှင်၊ ကျွန်ုပ်အဖို့ ကြီးစွာသော အောင်မြင်ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဤအမှု၌ ကျွန်ုပ်တို့မှာ အဖန်တလဲလဲ ကံမကောင်းခဲ့ရာ နောက်ဆုံး ၌ကား ကံကောင်းထောက်မ ခဲ့လေပြီ။ အတိတ်နိမိတ်ကောင်းကို ဆောင် ကြဉ်းသော သူမှာ အခြားမဟုတ်၊ မစ္စတာဖရန်ကလင်ဝင် ဖြစ်လေရာ ထိုသူ သည် ကျွန်ုပ် လာခဲ့သော လမ်းနံဘေးရှိ ဥယျာဉ်တံခါးဝတွင် ရပ်လျက်ရှိ၏။

ထိုသူသည် ထူးထူးခြားခြား ရွှင်ပျလျက် ကျွန်ုပ်အား နှုတ်ဆက်ပြီး လျှင် ‘ခင်ဗျား မြင်းတွေကို အနားပေးပြီး ပိုင်အရက်တစ်ခွက်လောက် သောက်ရအောင် အိမ်ထဲ ဝင်ပါဦးဗျာ’ ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သူ၏သမီးအပေါ်၌ ပြုမူပုံများကို မကျေနပ်သဖြင့်၊ ဖရန်ကလင်အား မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကဲ့သို့ အကျွမ်းတဝင် သဘောမထား ခဲ့ချေ။ သို့ရာတွင် ရထားကို လွှတ်လိုက်လိုသည် ဖြစ်၍ အခွင့်ကောင်း တစ်ခုရသည်ဟု အောက်မေ့မိလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရထားပေါ်မှ ဆင်း၍ ညစာ ထမင်းစားချိန်မီ လမ်းလျှောက် ပြန်လာခဲ့မည်ဟု၊ ဆာဟင်နရီထံ မှာကြား၍ ရထားကို ပြန်လွှတ်လိုက်လေ၏။ ၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်သည် ဖရန်ကလင်၏ ထမင်းစားခန်းသို့ အတူသွားလေ၏။

လင် ။ ။ (လက်နှစ်ဖက်ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပွတ်လျက်) ‘ရွာကလေးမှာ နေရပေမယ့် တစ်ခါတစ်ခါ အပျင်းပြေစရာ ကောင်းသားပဲ။ ရွာသားတွေ သေလုမတတ် သိချင်တဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ကျွန်တော် ပြောပြနိုင်ပါရဲ့၊ နို့ပေမယ့် ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကျွန်တော် ပြောမပြဘူး’

ကျွန်ုပ်သည် ဤလူကြီး၏ ဆန့်ကျင်ဘက်ရှိသော သဘာဝကို ရိပ်မိသဖြင့်၊ ကျွန်ုပ်က သိလိုသော အမှုအရာကို ပြခဲ့လျှင် မပြောဘဲ နေလိုမှမည်ဟု ကျွန်ုပ် သိရ၏။

ကျွန်ုပ် ။ ။ (အရေးကြီးဟန် အမှုအရာနှင့်) 'သေနတ် ခိုးပစ်တဲ့ အမှုလားဗျ'

လင် ။ ။ 'ဘာဟုတ်မလဲဗျာ၊ ဒီထက် အရေးကြီးတဲ့ အမှုပေါ့။ ကွင်းပြင်ပေါ်က အကျဉ်းသမားကော ဘယ်နှယ်လဲ'

နပ် ။ ။ 'အကျဉ်းသမား ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိလိုလား'

လင် ။ ။ 'ဘယ်မှာ ရှိတယ်လို့တော့ အတတ် မသိဘူးပေါ့၊ နို့ပေမဲ့ ပုလိပ်များက မိအောင် ဖမ်းဖို့တော့ ကျုပ်က လမ်းပြနိုင်တယ်။ ဤလူကို မိချင်ရင် စားစရာ ဘယ်ကရသလဲလို့ ခြေရာခံလိုက်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ ဆိုတာ ခင်ဗျား မစဉ်းစားမိဘူးလား'

ဖရန်ကလင်မှာ ဟုတ်မှန်သည့် အနားသို့ ပွတ်ကာသပ်ကာ ရောက်နေခဲ့လေပြီ။

နပ် ။ ။ 'မှန်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကွင်းပြင်ကြီးပေါ်မှာ သူရှိတယ်လို့ ခင်ဗျား ဘယ်နှယ်သိသလဲ'

လင် ။ ။ 'သူ့ဆီကို စားစရာပို့တဲ့ လူကို ကျုပ်မျက်စိနဲ့ မြင်ရလို့ သိတာပေါ့'

ကျွန်ုပ်မှာ ဘဲရီမိုးအတွက် စိုးရိမ်မိ၏။ ဤရန်လိုသော လူစွာကြီး တစ်ယောက်၏ လက်သို့ ရောက်ခဲ့လျှင် ဒုက္ခပေတကားဟု စဉ်းစားမိ၏။ သို့ရာတွင် နောက်တစ်ခွန်း ပြောလိုက်သော စကားမှာ ဝန်ကျ၍ သွားပြန်တော့သည်။

လင် ။ ။ 'အကျဉ်းသမားဆီကို ကလေးတစ်ယောက်က စားစရာ သွားပို့တယ်ဆိုရင် ခင်ဗျား အံ့ဩမှာပေါ့။ အိမ်မိုးပေါ်မှာ မှန်ပြောင်း

နှင့် နေ့တိုင်း ကျုပ်ကြည့်လိုမြင်ရတယ်၊ ဒီကလေးက ဒီအချိန်မှာ ဒီတစ်လမ်းတည်း နေ့တိုင်းသွားတယ်ဆိုရင် အကျဉ်းသမားဆီကို မသွားရင် ဘယ်သူ့ဆီကို သွားမှာလဲ'

ဤသည်ကား ကျွန်ုပ်အဖို့ ကံကောင်း ထောက်မသော အချက်ပေတည်း။ အကျဉ်းသမားထံသို့ ဘဲရီမိုးကိုယ်တိုင် ညဉ့်အချိန်တွင် စားစရာပို့မည် ဖြစ်သောကြောင့်၊ ဖရန်ကလင် ခြေရာခံမိသော သူမှာ ကျွန်ုပ် သိလိုသော ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှ လူပင် ဖြစ်ရပေမည်။ ကျွန်ုပ်သည် အဘိုးကြီးထံမှ သတင်းရခဲ့လျှင် ပင်ပန်းကြာရှည်စွာ ကိုယ်တိုင်ရှာရမည့် အလုပ်တစ်ခု သက်သာပေတော့မည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် မယုံကြည်ဟန်နှင့် ကရုမစိုက်ဟန်ဆောင်မှသာလျှင် ဤလူကြီးထံမှ စကားရမည့် အကြောင်းကို ရိပ်မိ၏။

နပ် ။ ။ 'သိုးကျောင်းသားတစ်ယောက်ရဲ့ သားကလေးက သူ့အဖေဆီ စားစရာ သွားပို့တာ ထင်ပါရဲ့ဗျာ'

ဤလူကြီးသည် အနည်းငယ်မျှ အတိုက်အခံ ပြောခြင်းကို ကွေ့ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စိတ်ထွက်၍ လာ၏။

လင် ။ ။ (ကျယ်ဝန်းသော ကွင်းပြင်ကြီးကို လက်ညှိုး ညွှန်လျက်) 'ဟောဟိုက ဘလက်တော့ဆိုတဲ့ ကျောက်ဆောင် အနက်ကြီးကို မြင်သလား။ ကောင်းပြီ၊ ဟိုဘက်က ထိပ်မှာ ဆူးချုံကလေးနဲ့ ကုန်းနိမ့်ကလေးကို မြင်သလား၊ ဒီနေရာဟာ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲတွေ အပေါ်ဆုံး နေရာပဲ။ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ သိုးကျောင်းသား စောင့်နေတယ်ဆိုလို့ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား။ ခင်ဗျား ထင်မြင်ချက်ဟာ သိပ်လွဲတာပဲ'

ကျွန်ုပ်သည် အကြောင်းအရာ အလုံးစုံကို မသိဘဲ ပြောမိပါသည်ဟု ဝန်ခံလိုက်ရာ၊ လူကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ ဝန်ခံခြင်းကို သဘောကျ၍ သူ့သိသမျှကို ဆက်လက်ပြောပြလေ၏။

လင် ။ ။ 'ကျုပ်က ထင်မြင်ချက်တစ်ခု မပေးခင် သေချာအောင် စုံစမ်းသေးတာဗျ၊ သူငယ်ကလေးကို အထုပ်ကလေးနဲ့ အကြိမ်ကြိမ် မြင်ရ

ဖူးတယ်။ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း တစ်ခါတလေ တစ်နေ့ နှစ်ခေါက်... ဒါထက် နေ့ဦးဗျို့ ဝက်ဆင်၊ ယောဟိုက ကမ်းပါးယံမှာ ရွှေနှင့် လှုပ်ရှားနေတာ မြင်သလား။ ကျုပ်ကပဲ မျက်စိမှားသလား၊ ကြည့်စမ်းဗျို့’

၎င်းနေရာမှာ မိုင်ပေါင်း အတန်ဝေးကွာသော်လည်း စိမ်းပြာပြာ အရောင်ရှိသော နောက်ယောင်ခံပေါ်တွင် အနက်စက်ကလေး တစ်ခုကို ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်ရ၏။

လင် ။ ။ (အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်လျက်) ‘လာဗျို့၊ လာ၊ ခင်ဗျာ မျက်စိနဲ့ သေသေချာချာ ကြည့်ပြီး ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဆုံးဖြတ်ပေ တော့’

ထိုလူကြီး၏ မှန်ပြောင်းကြီးမှာ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်၌ သုံးချောင်း ထောက် စင်ပေါ်တွင် တပ်ဆင်ထားသည်ဖြစ်၍ အတော်ပင် ကြီးမားပေရာ၊ ဖရန်ကလင်သည် မှန်ပြောင်းသို့ မျက်စိဖြင့် ကပ်ကြည့်၍ ကျေနပ်စွာ အသံ ပြုလေ၏။

လင် ။ ။ ‘ဝက်ဆင် မြန်မြန်၊ တောင်ပေါ် ကျော်မသွားခင် မြန်မြန် ကြည့်စမ်းပါ’

သူငယ်ကလေးတစ်ယောက်သည် အထုပ်ကလေးတစ်ခုကို ပန်း ပေါ်တွင် ထမ်းလျက် တောင်ပူစာပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်း တက်လျက်ရှိသည့် ကား အမှန်ပင် ဖြစ်လေ၏။ သူငယ်သည် ထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ ၎င်း၏ ဖုတ်ပြတ်သော အဝတ်များနှင့် အချိုးမကျသော ကိုယ်လုံးမှာ အပြာရောင် ရှိသော မိုးကောင်းကင်ရှေ့တွင် တစ်ခဏမျှ ပိသစွာ ထင်လျက်ရှိ၏။ ၎င်း နောက် သူသည် တောင်ပူစာ၏ အခြားဘက်သို့ ပျောက်သွားလေ၏။

လင် ။ ။ ‘ဘယ့်နယ်လဲ၊ ကျုပ် မှန်တယ် ဟုတ်လား’

နပ် ။ ။ ‘မှန်ပါတယ်၊ တိတိတဆိတ် အလုပ်တစ်ခုနှင့် သွားတဲ့ လူကလေးတစ်ယောက် အမှန်ပဲ’

လင် ။ ။ ‘သူ့အလုပ်က တောအလုပ် ဆိုတာကိုတော့ ပုလိပ်

တောင် တွေးနိုင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကတော့ တစ်ခွန်းမှ မပြောဘူး၊ ခင်ဗျားလည်း မပြောရဘူး။ ဝက်ဆင် တစ်ခွန်းမှ မပြောနဲ့၊ နားလည်လား’
နပ် ။ ။ ‘ခင်ဗျာ သဘောအတိုင်းပေါ့’

အနည်းငယ် ကြာလတ်သော် ကျွန်ုပ်သည် လူကြီးထံမှ ထွက်လာခဲ့၍၊ ၎င်းမမြင်ရနိုင်သော နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ကွင်းပြင်ကြီးကို ဖြတ်၍ လူကလေး ကွယ်ပျောက်သွားသော တောင်ပူစာဆီသို့ သွားလေ၏။

တောင်ပူစာထိပ်သို့ ကျွန်ုပ် ရောက်သောအခါ နေမင်းသည် ဝင်စ ပြုနေပြီဖြစ်ရာ၊ ဆင်ခြေလျှော့ရှိနေသော ကုန်းများနှင့် ချိုင့်များသည် တစ်ဖက် တွင် စိမ်းဝါရောင်ရှိ၍၊ အခြားတစ်ဖက်တွင် မွဲပြာသော အရိပ်များ ဖြစ်နေ လေ၏။ ကျယ်ဝန်းလှသော ကွင်းပြင်ကြီး တစ်လျှောက်လုံးတွင် မည်သည့် အသံမျှ မကြားရ၊ လှုပ်ရှားခြင်းလည်း မတွေ့ရချေ။ လူကလေးမှာလည်း မည်သည့်နေရာတွင်မှ မမြင်ရချေ။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ အောက်တည့်တည့်၌ ရှိသော ချပ်ကြားတစ်ခုတွင် ကျောက်တဲကလေးများသည် စက်ဝိုင်းပုံသဏ္ဌာန် ရှိလေရာ၊ ၎င်းတို့ အလယ်၌ကား အကာအကွယ် ဖြစ်စေနိုင်သည့် အမိုး လုံလောက်စွာရှိသော တဲကလေးတစ်တဲ ရှိလေ၏။ ၎င်းကို မြင်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ ရင်ခုန်လျက်ရှိရာ ဤတဲသည်ကား၊ ထိုသူ ခိုအောင်းသော နေရာပင် ဖြစ်ရချေမည်။

ကျွန်ုပ်သည် သတိနှင့် လျှောက်သွား၍ တဲကို ချဉ်းကပ်လေ၏။ ထိုလူသည် တဲထဲ၌ ခိုအောင်းလျက်သော် လည်းကောင်း၊ ကွင်းပြင်ကြီးပေါ်၌ လျှောက်လျက်သော် လည်းကောင်း နေကောင်းနေပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်မှာ စွန့်စားရတော့မည့် သဘောနှင့် ရင်ဖိုလှိုက်လျက်ရှိရာ စီးကရက်တို့ကို ပစ်၍၊ ခြောက်လုံးပြုစုသောနတ်ကို ဒင်မှ ကိုင်ပြီးလျှင် တံခါးပေါက်သို့ လျင်မြန်စွာ လျှောက်သွား၍ ချောင်းကြည့်လိုက်၏။ အတွင်း၌ ဘာမျှ မရှိချေ။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ် ခြေရာကောက်ခဲ့ခြင်းသည် မမှားသည့် အထိမ်း အမှတ်များ တွေ့မြင်ရ၏။ ဤတဲမှာ ထိုသူနေသော တဲ ဧကန်ဖြစ်၍၊ မိုးကာ

အကျိဖြင့် ရစ်ပတ်ထားသော စောင်အချို့တို့သည် ရှေးလူရိုင်းများ အိပ်ခဲ့ဖူးသော ကျောက်ပြားပေါ်တွင် ခင်းကျင်းလျက် ရှိလေ၏။ မီးဖိုထဲ၌ထားမီးဖိုဖူးသည့် ပြာများရှိလေရာ ၎င်းအနီးတွင် အိုးအင်ခွက်ယောက်များနှင့် ရေတစ်ဝက်ပြည့်သော ပုံးတစ်ပုံး ရှိလေ၏။

ကျောက်ပြားတစ်ခုပေါ်တွင် စားစရာ သံဘူးများရှိရာ ၎င်းတို့အောက်တွင် စာရွက်တစ်ရွက်ကို တွေ့ရ၏။ ကောက်ယူ ဖတ်ကြည့်ရာတွင် ခဲတံဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ရေးခြစ်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ဒေါက်တာဝက်ဆင်သည် ကုန်းထရေစီသို့ သွားသည်။”

ကျွန်ုပ်သည် စာရွက်ကို လက်ထဲတွင် ကိုင်လျက် တစ်မိနစ်ခန့်မျှ ကြာအောင် ဤစာ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို စဉ်းစားလျက်ရှိ၏။ ဤလူ လိုက်နေသောသူကား ဆာဟင်နုရီ မဟုတ်၊ ကျွန်ုပ်ပင် ဖြစ်နေလေသည်။ သူသည် ကျွန်ုပ်နောက်သို့ သူကိုယ်တိုင် မလိုက်ဘဲ၊ ထိုလူကလေးကို ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်နှင့် လိုက်စေရာ ဤစာသည် သူ၏ အစီရင်ခံစာပေတည်း။ ကွင်းပြင်သို့ ကျွန်ုပ် ရောက်၍ ပြုလုပ်သမျှသော အရာတို့ကို စောင့်ကြည့်ပြီးလျှင် အစီရင်ခံခဲ့ဟန် တူလေသည်။

အစီရင်ခံစာတစ်ခု ရှိခဲ့လျှင် အခြားအစီရင်ခံစာများလည်း ရှိရဦးမည်ဟု ယူဆ၍ ကျွန်ုပ်သည် တံထဲတွင် ရှာဖွေလေ၏။ သို့ရာတွင် အစအနကိုမျှ မတွေ့ရသည့်ပြင်၊ ဤနေရာ၌ နေထိုင်သော ထိုလူ၏ ကြံရွယ်ချက်နှင့် အခြေအနေတို့ကို အကဲခတ်နိုင်လောက်သည့် အရိပ်နိမိတ်များကိုလည်း ကျွန်ုပ် မတွေ့ရချေ။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူအကြောင်းကို ထပ်လောင်း၍ မသိရသမျှ ကာလပတ်လုံး ဤတံမှ မထွက်ခွာသေးဟူ၍ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

အပြင်၌ကား နေမင်းသည် နိမ့်ဝင်လျက်ရှိသဖြင့် အနောက်ဘက်မျက်နှာသည် ကြက်သွေးရောင်၊ ရွှေရောင်တို့ဖြင့် ဝင်းဝင်းတောက်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရင်ဖိုလှိုက်စွာဖြင့် တဲ၏ မှောင်ကျသော အပိုင်းတွင်

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ထိုင်လျက်၊ ထိုလူပြန်လာမည်ကို မကြည်ရွှင်သော သည်းခံခြင်းဖြင့် စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူကို ဝေးလံသော အရပ်မှ ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို သွတ်ဖိနှပ်နှင့် တိုက်မိ၍ ဒဏ်ခံခဲ့ရသည့်သံကြားရပြီးနောက် ခြေသံများသည် တဖြည်းဖြည်း နီး၍ လာလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အမှောင်ဆုံးသော ထောင့်ထဲသို့ ကျုံ့ဝင်၍ အိတ်ထဲမှ သေနတ်ကို မောင်းတင်ပြီးလျှင်၊ ထိုသူကို ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ အကဲခတ်ခွင့် မရမချင်း ကျွန်ုပ်ကို မမြင်စေရဟု ဆုံးဖြတ်ထားလေ၏။ ဤတွင် အတန်ကြာ ဆိုင်းငံ့နေပြန်သဖြင့် ထိုလူ ရပ်လျက် နေပြန်ကြောင်း ကျွန်ုပ် သိရပြန်၏။ ၎င်းနောက် တစ်ဖန် ဆက်လက် လာပြန်၍ ခြေသံများသည် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီးလျှင်၊ အရိပ်တစ်ခုသည် တံဝတွင် ကန့်လန့်ဖြတ်၍ ထိုးဝင်လာလေ၏။

‘တယ်သာယာတဲ့ ညနေခင်းပဲ ဝက်ဆင်၊ အထဲမှာထက် အပြင်ထွက်ရင် သာပြီး ကောင်းလိမ့်မည် ထင်တယ်’ ဟု ကျွန်ုပ် ကြားနေကျ အသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်ကို ကြားရလေ၏။

ကွင်းပြင်ပေါ်၌ သေဆုံးခြင်း

ကျွန်ုပ်မှာ ကိုယ့်နားကို ကိုယ်မယုံနိုင်သကဲ့သို့ အံ့ဩစွာနှင့် အသက်မရှူမိဘဲ တစ်ခဏမျှ ငေးနေမိ၏။ အေးစက်စွာဖြင့်လှောင်သကဲ့သို့ ရှိသော ထို အသံမှာကား၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးတွင် တစ်သံတည်းမျှသာရှိသော အသံမျိုး ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်က ‘ဟမ်း(စ်)’ ဟု အော်လိုက်၍၊ သူက ‘ထွက်ခွဲပါ။ သေနတ် ကိုလည်း တစ်ဆီတိ သတိထားပါ’ ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် တံခါးထုတ်အောက်တွင် ငုံ့၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ ဟမ်း(စ်)သည် ပြင်ဘက်၌ရှိသော ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်တွင် ထိုင်လျက်၊ ၎င်း၏ အပြာရောင်ရှိသော မျက်လုံးများသည် ကျွန်ုပ်၏ အံ့ဩသောမျက်နှာ ကို ရွှင်ပျသော လက္ခဏာနှင့် ကြည့်လျက် ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သူ၏လက်ကို ကိုင်ညှစ်ရင်း ‘ကျွန်တော့် တစ်သက်လုံး မှာ လူတစ်ယောက်ယောက် တွေ့ရလို့ ဒီတစ်ခါလို ငမ်းသာတာမျိုး တစ်ခါမှ မကြုံဖူးပါဘူးဗျာ’ ဟု ပြောလေ၏။

ဟမ်း ။ ။ ‘အံ့လည်း အံ့ဩတယ် မဟုတ်လား’

နပ် ။ ။ ‘မှန်ပါတယ်၊ ဝန်ခံရပါပေမယ်’

ဟမ်း ။ ။ ‘အံ့ဩတာကတော့ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းသာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်နေရာကလေးကို ခင်ဗျား တွေ့သွားတယ်လို့လည်း မထင် မိဘူး၊ အထဲမှာ ရောက်နေတယ်လို့ သာပြီး မထင်မိသေးတယ်။ တံခါးနဲ့ ခြေလှမ်းနှစ်ဆယ်လောက် ရောက်တော့မှ ကျုပ်ရိပ်မိတယ်၊ ကျုပ်ကို ခြေရာ ဖျောက်ချင်ရင် ခင်ဗျား သောက်တဲ့ဆေးလိပ်ကို ပြောင်းမှဖြစ်မယ်။ အောက်ဖို့ဒီ

လမ်း ဘရက်ဒလီ ဆိုတဲ့ စာလုံးကို စီးကရက်တိုပေါ်မှာ တွေ့လိုက်တော့ မိတ်ဆွေကြီး ဝက်ဆင် ဒီနား ရောက်နေပကိုးလို့ ကျုပ်သိရတယ်၊ လမ်း နံဘေးမှာ စီးကရက်တိုကို ခင်ဗျား မြင်ပါလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို အကျဉ်းသမား ထင်နေတယ် ဟုတ်စ’

နပ် ။ ။ ‘ဘယ်သူ ဘယ်ဝါရယ်လို့တော့ မထင်တတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သိရအောင် စုံစမ်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာပါပဲ’

ဟမ်း ။ ။ ‘နေရာကျတယ် ဝက်ဆင်၊ ဒါထက် ကျုပ် ဘယ်မှာ ရှိတယ်လို့ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး သိသလဲ၊ အကျဉ်းသမားကို လိုက်တဲ့ ညက ကျုပ်ကို မြင်သွားတယ် ထင်ပါရဲ့။ ကျုပ်က ဒီတုန်းက အတင့်ရဲ့ပြီး လ ရဲ့ ရှေ့ကနေ လိုက်မိတယ်’

နပ် ။ ။ ‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီညက ခင်ဗျားကို ကျွန်တော့် မြင်လိုက်ရ တယ်၊ ခင်ဗျား လူကလေးကိုလည်း ကျွန်တော် တွေ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို ဘယ်နေရာမှာ ရှာရမယ်လို့ ကျွန်တော် သိနိုင်တာပေါ့’

ဟမ်း ။ ။ ‘မှန်ပြောင်းကြီးနဲ့ လူကြီးကြောင့် ဖြစ်မှာပါပဲ၊ သူ မှန်ပေါ်ကို နေရောင်ရိုက်လို့ ပထမတစ်ကြိမ် လက်ခနဲ မြင်လိုက်ရတုန်းက ဘာလဲလို့ ကျုပ် မတွေးနိုင်သေးဘူး’ ဟု ပြော၍ တဲထဲသို့ ချောင်းကြည့်ပြီး လျှင် ‘ဪ တတ္တရိုက်က စားစရာတွေ ပို့ထားပြီးပြီကိုး၊ လန်ဒန်က ကျုပ် ခေါ်လာခဲ့တဲ့ လူသွက်ကလေးပဲ၊ စားစရာတွေကို သူလာလုပ်တယ်။ ဒီ စာရွက်က ဘာလဲဗျာ၊ ဪ ဪ ခင်ဗျား ကုန်းထရေစိုကို ရောက်ခဲ့ပြီကိုး၊ မစွပ်စလောရာလိုင်းရင်းနဲ့ တွေ့ဖို့ မှတ်တယ်’

နပ် ။ ။ ‘အစစ်ပါပဲ’

ဟမ်း ။ ။ ‘တော်ပါပေဗျာ၊ ကျုပ်တို့ စုံထောက်တွေက တစ် ကြောင်းတည်း သွားနေဟန် တူတယ်ဗျို့။ တွေ့ရသမျှကို နှစ်ခု ပေါင်းလိုက် ရင် ဒီအမှုနှင့် ပတ်သက်လို့ တော်တော် ခေါက်မိလိမ့်မည်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်’

နပ် ။ ။ ‘ခင်ဗျား ဒီရောက်နေတာ ကျွန်တော်တော့ဖြင့် သိပ်

ဝမ်းသာတာပဲဗျာ၊ အမှုက ရှုပ်ရတဲ့ အထဲမှာ တာဝန်က ကြီးလေတော့ ကျွန်တော်ဖြင့် မရဲအောင် ဖြစ်နေတော့တာပဲ။ ဒါထက် ဒီနေရာကို ခင်ဗျား ဘယ်နှယ် ရောက်လာပြီး ဘာတွေ လုပ်နေပါသလဲဗျာ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘောကာလမ်းမှာ ခင်ဗျား အလုပ်လုပ်နေတယ်လို့ ထင်နေခဲ့မိတယ်’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျားကို ဒီလိုပဲ ထင်စေချင်တာပဲ’

နုပိ ။ ။ ‘(စိတ်မှာသော အသံနှင့်) ‘ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို အသုံးချပြီး ယုံလည်း မယုံကြည်ဘူးပေါ့။ ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျား ဒီလို မလုပ်လိုက်ဘူး ထင်တယ်ဗျာ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘စိတ်မရှိပါနှင့် မိတ်ဆွေ၊ ဒီအမှုမှာရော၊ ဒီပြင် အမှုတွေ မှာရော ကျုပ်အဖို့ ခင်ဗျားဟာ အင်မတန် အသုံးဝင်ပါတယ်။ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို တစ်ပတ်ရိုက်သလို ပြုလုပ်ရာ ကျနေရင်လည်း ကျုပ်က တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ။ အမှန် ပြောရရင် ကျုပ်က တစ်ပတ် ရိုက်ရခြင်းဟာ ခင်ဗျားအတွက်ပါပဲ။ အခုလည်းပဲ ခင်ဗျားအပေါ်မှာ ကျရောက်မယ့် ဘေးအန္တရာယ်ကို မြင်တဲ့အတွက် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လာပြီး ဒီအမှုကို ထောက်လှမ်းရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ အကယ်၍ သာမန်နဲ့တို၊ ခင်ဗျားတို့နှင့် အတူ ကျုပ်လိုက်ခဲ့မိလို့ရှိလျှင် ခင်ဗျားတို့ စဉ်းစားတဲ့ နည်းလမ်းအတိုင်း ကျုပ်လည်း စဉ်းစားမိမယ်၊ ပြီးတော့လည်း ကျုပ် ရှိနေတယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ ရန်သူများကလည်း ပိုပြီးတော့ သတိထားနေကြပါလိမ့်မယ်။ အခုတော့ ကျုပ် စိတ်ထင်တိုင်း သွားလာနိုင်တဲ့အပြင် သူတို့ မသိစေဘဲ အဆင်သင့် စောင့်ကြည့်နေပြီး လိုသည့်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျုပ်က အကူအညီ ပေးနိုင် ပါတယ်’

နုပိ ။ ။ ‘ဒါဖြင့် ကျွန်တော့် အစီရင်ခံစာတွေ အားလုံးဟာ အလကား ဖြစ်ကုန်တာပေါ့လေ’ ဟု ပြောလျှင် ကျွန်ုပ်သည် မည်မျှ အပင်ပန်း ခံ၍ မည်မျှ စိတ်ကြီးဝင်လျက် ရေးသားခဲ့ခြင်းများကို သတိရသဖြင့် အသံ တုန်လျက် ရှိလေ၏။

ဟုမ်း(စ်)သည် အိတ်ထဲမှ စာရွက်တစ်ထုပ်ကို ထုတ်ပြီးနောက်-

ဟုမ်း ။ ။ ‘ဟောဒီမှာ ခင်ဗျား အစီရင်ခံစာတွေပါပဲ၊ ကော်ဆော် ကြီးလည်း ဖတ်ထားပါတယ်။ ကျုပ်က နေရာတကျ စီစဉ်ထားခဲ့လေတော့ ကျုပ် လက်ထဲရောက်ဖို့ တစ်ရက်တည်း နှောင့်နှေးခဲ့ပါတယ်။ ဒီလောက် ခက်ခဲနက်နဲတဲ့ အမှုတစ်ခုမှာ ခင်ဗျားရဲ့ ဉာဏ်နဲ့ စိတ်အားထက်သန်ခြင်း တို့ကို ကျုပ်တွေ့ရတဲ့အတွက် ကျုပ် ချီးမွမ်းပါတယ်။ ကိုင်း မစွစိလောရာ လိုင်းရင်းဆီကို ခင်ဗျား သွားခဲ့တာ ဘယ်လိုများ ထူးခဲ့သလဲလို့ ပြောပြစမ်း ပါဦးဗျာ၊ သူ့ကို တွေ့ရအောင် ခင်ဗျား သွားတယ်ဆိုတာကို တွေးဖို့ရာ ကျုပ်အဖို့ မခက်လှပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကုန်းထရေစီမှာ ဒီအမှု အတွက် အသုံးကျမယ့်လူဟာ သူတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်ဆိုတာကို ကျုပ် သိပြီးကိုးဗျ’

ကိုင်းနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် နေဝင်ပြီးနောက် ကျန်ရစ်သော အလင်း ရောင်တွင် အတူတကွ ထိုင်ကြ၍၊ ကျွန်ုပ်သည် ထိုမိန်းမနှင့် စကားပြောခဲ့ သည့် အကြောင်းခြင်းရာတို့ကို ဟုမ်း(စ်)အား ပြောပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ စကားအဆုံး၌-

ဟုမ်း ။ ။ ‘ဒီဟာ သိပ်အရေးကြီးတယ်ဗျို့၊ ဒီအမှုရှုပ်ကြီးမှာ ပြတ်နေတဲ့ အဆက်တစ်ခု ခင်ဗျားပြောမှ ကျုပ်တွေ့ရတယ်။ ဒီမိန်းမနဲ့ စတေပလ်တန်နဲ့ သိပ်ရင်းနှီးတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိပြီး မဟုတ်လား’

နုပိ ။ ။ ‘ကျွန်တော် မသိရပါဘူး’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ဒီအကြောင်းဟာ ဘာမျှ ယုံနိုင်စရာ မရှိဘူးဗျ။ သူတို့ချင်း တွေ့ကြတယ်၊ စာရေးကြတယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကောင်းကောင်း နားလည်နေကြတယ်။ အခုတိုင်းဆိုရင် ကျုပ်တို့ လက်ထဲကို အင်မတန် အရာရောက်တဲ့ လက်နက်တစ်ခု ရောက်တာပဲ၊ သူ့မယားကို လင်နဲ့ကွဲအောင် စီမံနိုင်ခဲ့လို့ရှိရင်...’

နုပိ ။ ။ ‘ဘာမယားလဲဗျ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ခင်ဗျားက ကျုပ်အဖို့ သတင်းယူခဲ့တဲ့အတွက် ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျားကို အချေးဆပ်ဦးမှာပေါ့။ မစ္စစတေပလ်တန် အဖြစ်နဲ့ နေထိုင်တဲ့ မိန်းမဟာ အမှန်တော့ သူ့မယားပဲဗျ’

နပ် ။ ။ ‘အလို ဘုရားရေ၊ ခင်ဗျားဟာ သေချာရဲ့လားဗျာ။ ဒါထက် ဘာကြောင့် ယခုလို တပင်တပန်းနဲ့ တစ်ပတ်ရိုက်နေကြတာလဲဗျ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘လွတ်လွတ်လပ်လပ် မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ နေထိုင်စေခဲ့လျှင် သူ့အဖို့ အသုံးဝင်တယ် ဆိုတာကို သူ့မြင်ထားလို့ပေါ့ဗျ’

ထိုအခါ သဘာဝဓမ္မဆရာနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်၏ ဖွင့်၍ မပြောရသေးသော ကွေးလုံးများနှင့် မရေရာသော မသင်္ကာမှုများသည် ရုတ်တရက် အဓိပ္ပာယ် ပေါ်ထွက်လာလေ၏။

နပ် ။ ။ ‘ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ရန်သူဟာ သူပေါ့။ လန်ဒန်မှာ တုန်းက ကျွန်တော်တို့နောက်က လိုက်တာ သူပေါ့’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ကျုပ်တော့ ဒီလိုပဲ ယူဆထားတယ်’

နပ် ။ ။ ‘ဟို သတိပေးတဲ့ စကားဟာလည်း သူ့ဆီကပဲ ဖြစ်မှာပေါ့’

ဟုမ်း ။ ။ ‘အစစပဲ’

နပ် ။ ။ ‘သို့သော်လည်း ခင်ဗျား သေချာရဲ့လားဗျာ၊ ဟိုမိန်းမဟာ သူ့မယားဆိုတာကို ခင်ဗျား ဘယ်နှယ်သိသလဲ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ဘယ်နှယ်ကြောင့်လဲဆိုတော့ သူနဲ့ခင်ဗျားနဲ့ ပထမအကြိမ် တွေ့စဉ်က သူဟာသူ မေ့ပြီး သူ့အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ခင်ဗျားအား အမှန်အတိုင်း ပြောမိတယ်ဗျ။ အခုတော့ သူဟာသူ မှားမှန်းသိနေပြီ ထင်တယ်။ တစ်ခါတုန်းက အင်္ဂလန်ပြည်မြောက်ပိုင်းမှာ သူဟာ ကျောင်းဆရာ လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ကျောင်းဆရာလောက် ခြေရာကောက်ဖို့ လွယ်တာမရှိဘူး။ ကျောင်းဆရာ လုပ်ဖူးတဲ့ လူဆိုရင် ခြေရာကောက်နိုင်တဲ့ အသင်းအဖွဲ့တွေ အများကြီး ရှိတယ်ဗျ။ ကျုပ်က အနည်းငယ် ထောက်လှမ်းကြည့်ရာ အရှက်တကွဲ အကျိုး

နည်း အဖြစ်နဲ့ ပျက်သွားဖူးတဲ့ ကျောင်းတစ်ကျောင်း ရှိဖူးတယ်လို့ ကျုပ်တွေ့ရဖူးတယ်။ ဒီကျောင်းကို ထောင်တဲ့လူဟာလည်း (နာမည်ကတော့ တစ်မျိုးပေါ့လေ) သူ့မယားနဲ့အတူ ကွယ်ပျောက်သွားကြသတဲ့။ အဖြစ်အပျက်ခြင်းကလည်း တိုက်ဆိုင်တယ်။ အဲဒီ ကွယ်ပျောက်သွားတဲ့ လူဟာ ပိုးမွှားတိရစ္ဆာန်ဘက်မှာ ဝါသနာပါတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ကျုပ်သိရတော့ အဲဒီလူပဲ ဆိုတာကို အတပ်ပြောနိုင်တာပေါ့ဗျ’

နပ် ။ ။ ‘ဟိုမိန်းမဟာ သူ့မယား ဖြစ်ရိုးမှန်ရင် မစ္စစလောရာ လိုင်းရင်းက ဘယ်နှယ် သဘောလဲဗျ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘အဲဒီ အချက်ဟာက ခင်ဗျား နှစ်နှစ်ခွဲလို့ ရှင်းလင်းသွားတဲ့ အချက်တစ်ခုပေါ့ဗျ။ ခင်ဗျားနဲ့ အဲဒီမိန်းမနဲ့ တွေ့ရလို့ ဒီအရှုပ်တစ်ခု ရှင်းသွားပေတယ်။ သူ့ယောက်ျားနဲ့ သူနဲ့ ကွာရှင်းကြမယ်လို့ အကြံပြုခဲ့ဖူးတာကို သူ မသိပေဘူး။ ဟိုမိန်းမက စတေပလ်တန် သားမယား မရှိဘူးမှတ်ပြီး အိမ်ထောင်ပြုမိတာကိုး’

နပ် ။ ။ ‘သိတဲ့ အခါကျတော့ကောဗျာ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘သိတဲ့အခါကျတော့ ဒီမိန်းမဟာ ကျုပ်တို့အဖို့ အသုံးဝင်တာပေါ့ဗျ။ နက်ဖြန်ခါ ဒီမိန်းမကို ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံး သွားတွေ့ဖို့ရာ ကျုပ်တို့ဝတ္တရားပဲ။ ခင်ဗျားလူနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ခွဲခွာနေတာ ကြာလွန်းပြီလို့ မထင်ဘူးလား ဝက်ဆင်၊ ခင်ဗျားဟာ ဘတ်စကာဗျိုလ်ဟောလ်မှာ ရှိထိုက်တာပဲ’

အနောက်မျက်နှာ၌ နီမြန်းသော နေရောင်ခြည်တို့သည် နောက်ဆုံး မှေးမှိန်သွားလေရာ ကွင်းပြင်အရပ်၌ ညဖြစ်လာခဲ့လေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုင်ရာမှ ထလျက်-

နပ် ။ ။ ‘နောက်ဆုံး မေးခွန်းတစ်ခု မေးစမ်းပါရစေ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်မှာ ကွယ်ဝှက်နေစရာ မရှိသင့်ပါဘူး။ ဒီဟာတွေ အားလုံးဟာ ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်လဲဗျာ၊ ဒီလူအကြံဟာ ဘာလဲဗျ’

ဟုမ်း ။ ။(တီးတိုးအသံဖြင့်) ‘လူသတ်ထားတယ် ဝက်ဆင်၊ အင်မတန် အကြည်ထက်ထားပြီး စဉ်းစဉ်းစားစားနှင့် ရက်ရက်စက်စက် သတ်ထားတာပဲ၊ အဖြစ်သနစ်ကိုတော့ စေ့စုံအောင် မေးမနေနဲ့တော့ဗျာ။ သူ ဆာဟင်နရီကို ပိုက်ထောင်ထားတဲ့နည်းတူ ကျုပ်တို့လည်း သူ့ကို ပိုက်ထောင်ထားလေတော့ ကျုပ်တို့ပိုက်ထဲကို သူတိုးလှပါပြီ။ ကျုပ်တို့ စိုးရိမ်စရာ တစ်ချက်တည်း ရှိပါတယ်၊ စိုးရိမ်ရတာက ဘာလဲဆိုတော့ ကျုပ်တို့ အစီအစဉ် မပြီးသေးခင် သူက လက်ဦးသွားမှာကို စိုးရိမ်ရတယ်။ တစ်ရက်၊ အလွန်ဆုံး နှစ်ရက်အတွင်းမှာ ကျုပ်ရဲ့ အစီအစဉ် အားလုံး ပြီးပါပြီ။ ဒီအတောအတွင်းမှာ မကျွန်းမာတဲ့ သားကလေးကို ချစ်လှစွာသော မိခင်က စောင့်ရှောက်တဲ့နည်းတူ ခင်ဗျားက ခင်ဗျားလူကို စောင့်ရှောက်ပါ။ ဒီကနေ့ ခင်ဗျား ထွက်လာခဲ့ခြင်းကတော့ လာထိုက်တယ် ထားပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ခွဲထားခဲ့တာတော့ ကျုပ် သဘောမကျဘူးဗျာ။ ဟော နားထောင်စမ်း’

ထိုခဏ၌ လွန်မင်းစွာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သဖြင့် အသံရှည်ဆွဲ၍ ကြောက်မက်ဖွယ် ဟစ်အော်လိုက်သော အသံတစ်သံသည် ဆိတ်ငြိမ်သော ကွင်းပြင်အရပ်၌ ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ရာ၊ ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်တွင်း၌ရှိသော သွေးတို့မှာ ရေခဲကဲ့သို့ ရုတ်တရက် အေးစက်သွားလေတော့၏။

‘အို... ဘုရား... ဘုရား... ဘာသံပါလိမ့်မဗျာ’ ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်မိလေရာ၊ ထိုအသံသည် ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့ သာ၍ နီးကပ်သဖြင့် သာ၍ ကျယ်လောင်ပြီးလျှင်၊ သာ၍ အရေးကြီးဟန် လက္ခဏာ ရှိပေ၏။

ဟုမ်း ။ ။ ‘ဘယ်ကလဲဗျို့’ ဟု တီးတိုး မေးလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်း၏ တုန်ယင်သော သံနေသံထားကို ကြားရသဖြင့်၊ သံကဲ့သို့ တင်းမာသော ဤလူကြီးပင်လျှင် နှလုံးသို့တိုင်အောင် ထိခိုက်သွားသည့် အကြောင်း သိရှိရလေ၏။

‘ဟိုမှာ ထင်တယ်’ ဟု ပြော၍ ကျွန်ုပ်သည် မှောင်မှိုက်ထဲသို့ ညွှန်ပြလေ၏။

ဟုမ်း ။ ။ ‘မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဟိုမှာ’

အတိဒုက္ခ ရောက်ဟန်တူသော ထိုအသံသည် ယခင်ကထက် ကျယ်လောင်၍ ယခင်ကထက် နီးကပ်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။ ထိုအသံနှင့် ရောပြွမ်းလျက် စေးသောအရပ်မှ ပင်လယ်လှိုင်း ပုတ်ခတ်သော အသံနှင့် တူသည့် နက်နဲညည်းညူသော ဟိန်းသံကြီးလည်း ပူးတွဲပါလာလေရာ၊ ၎င်းအသံမှာ နိမ့်ချည်မြင့်ချည်ရှိ၍ တစ်နည်းအားဖြင့် သာယာ၍၊ တစ်နည်းအားဖြင့်လည်း ကြောက်စရာ ကောင်းလှပေ၏။

ဟုမ်း ။ ။ ‘ခွေးကြီးဗျို့... ဝက်ဆင် လာဗျို့၊ လာ၊ နောက်ကျရင်တော့ ဒုက္ခပဲဗျို့’

ဟုမ်း(စ်)သည် ကွင်းပြင်ကြီးပေါ်သို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးသွားလေရာ၊ ကျွန်ုပ်မှာ သူ၏ နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားရလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ရှေ့၌ရှိသည့် မညီညာသော မြေပြင်အရပ်ဆီမှ စိတ်ပျက် အားလျော့သော လက္ခဏာနှင့် နောက်ဆုံး အော်ဟစ်လိုက်သော အသံတစ်သံကို ကြားရပြီးနောက်၊ မိုင်းခနဲ လဲကျသံကို ကြားကြရလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရပ်တန့်၍ နားထောင်ကြရာ လေငြိမ်၍ တိတ်ဆိတ်သော ညကြီးအတွင်း၌ မည်သည့် အသံကိုမျှ မကြားရချေ။

ဟုမ်း(စ်)သည် စိတ်ရှုပ်သော လူတစ်ယောက်၏ အမူအရာဖြင့် နဖူးကို လက်ဖြင့် ပုတ်ခတ်သည်ကို ကျွန်ုပ် တွေ့ရလေ၏။

ဟုမ်း ။ ။ ‘သူက ကျုပ်တို့ကို နိုင်သွားပြီ ဝက်ဆင်။ ကိုယ့်လက်ကို ချုပ်ထားမိတာ ကျုပ်မိုက်တာပဲ၊ ခင်ဗျားလည်း ကိုယ့်လူကို ပစ်ထားခဲ့တာ ဘယ်လို ဖြစ်ရသလဲလို့ ကြည့်ပေးဦးတော့။ ဒါပေမဲ့ သေသည်အထိ လုပ်ရင်တော့ ကျုပ်တို့က သူ့ကို လက်စားချေရမယ်’

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အသံများ ဖြစ်ပေါ်သော အရပ်သို့ မှောင်မှိုက်ထဲတွင် အရမ်း ပြေးသွားလေ၏။

တီးတိုး ညည်းတွားသော အသံကို ကျွန်ုပ်တို့ ကြားကြရ၍၊ ထိုနောက်

တစ်ဖန် လက်ဝဲဘက်မှ ကြားကြပြန်လေရာ၊ ၎င်းဘက်၌ ကျောက်ဆောင် တန်း တစ်ခုသည် ရုတ်တရက် ယတိပြတ်ဆုံးသွားပြီးနောက်၊ ၎င်းရှေ့တွင် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ ပြန့်ကျဲလျက်ရှိသော ဆင်ခြေလျှော့ မြေပြင်တစ်ခု သာလျှင် ရှိနေလေ၏။ ၎င်းကျောက်ဆောင်အစွန်း၌ မည်းနက် ကြမ်းတမ်း သော ပုံသဏ္ဌာန်တစ်ခုသည် ကားရားကြီး ပေါ်ထွက်လျက် ရှိ၏။ ကျွန်ုပ် တို့သည် ထိုနေရာသို့ ပြေးသွားကြသောအခါ ၎င်းပုံသဏ္ဌာန်သည် မထင်ရှား သော အဖြစ်မှ ထင်ရှားပီသသော အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲ ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။ ၎င်းပုံသဏ္ဌာန်မှာ မြေပေါ်တွင် မှောက်လွှက်လဲနေသော လူတစ်ယောက်၏ ပုံသဏ္ဌာန် ဖြစ်လေရာ၊ ၎င်း၏ ဦးခေါင်းမှာ ခေါက်ခွေလျက် ပခုံးများမှာ လည်း ကုန်းလျက်ရှိနေသဖြင့် ကျွမ်းပစ်မည် ပုံသဏ္ဌာန် ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ် သည် ထိုသူကို ငဲ့လျက်ကြည့်နေစဉ် ညည်းသံလည်း မကြား၊ လှုပ်ရှားခြင်း လည်း မပြုချေ။ ဟုမ်း(စ်)သည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဟန်ဖြင့် အသံထွက်လျက် မီးခြစ်ကို ခြစ်လိုက်ရာ၊ ၎င်းအလင်းရောင်ဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုသော အရာတစ်ခု ကို တွေ့မြင်ရလျှင် ဆာဟင်နီရီ ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် အသည်းနာ မိကြလေ၏။

လန်ဒန်မြို့ ဘောကာလမ်း၌ ဆာဟင်နီရီကို ပထမအကြိမ် တွေ့မြင် ရသော မနက်က ၎င်းဝတ်ဆင်ထားသည့် နီတီတီ အရောင်ရှိသော သက္က လတ်ကြမ်း အဝတ်စုံကို ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်လုံးပင် မမှားနိုင်ပေ။ မီးခြစ်ဆံ ၏ အလင်းရောင် မကုန်မီပင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ၎င်းအဝတ်စုံကို မြင်လိုက်ကြရ ပေရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ မျှော်လင့်ချက်များသည် မီးခြစ်ဆံနှင့်အတူ ငြိမ်းသွားလေ တော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် လက်သီးများကို ဆုပ်လျက် ‘ခွေးမသား... ခွေးမသား၊ ဒီအကောင် လက်ချက်ပဲ။ သူ တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားခဲ့မိတာကို ကျွန်တော်ဖြင့် သိပ်ဝမ်းနည်းတာပဲဗျာ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ခင်ဗျားထက် ကျုပ်ကိုသာပြီး အပြစ်တင်ထိုက်တယ်

ရုပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဝက်ဆင်၊ ကျုပ် အမှုကို သေချာသထက် သေချာအောင် ကြိုးစားနေမိတာနဲ့ ကျုပ်ကို အားကိုးနေတဲ့ အမှုသည်တစ်ယောက် အသက်ဆုံးသွားရပြီ၊ ကျုပ် တစ်သက်မှာ ဒီတစ်ချက်ဟာ အနာဆုံးပဲဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က တဖုဖု သတိပေးလျက်နဲ့ ကွင်းပြင်ကြီးပေါ်ကို သူတစ်ယောက်တည်း စွန့်ပြီး ထွက် လာလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်က ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး သိနိုင်ပါ့မလဲ’

နပ် ။ ။ ‘သူ့ခမျာမှာ အော်လည်း အော်ရှာတယ်၊ သူ့အော်သံ ကို ကျုပ်တို့ ကြားလျက်နဲ့ ဘယ်နှယ်မှ မတတ်နိုင်လိုက်တာ နာကြည်းတာ ပဲဗျာ’

ကျွန်ုပ်တို့သည် အလောင်းတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ရပ်လျက်၊ ရက် ပေါင်းများစွာ အပင်ပန်းခံ ဆောင်ရွက်ခဲ့သော အလုပ်ကိစ္စကြီး တစ်ခုသည်၊ ဤကဲ့သို့ ရုတ်တရက် မပြုပြင်နိုင်အောင် အဆုံးသတ်သွားခြင်းအတွက် ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်နေရစ်ကြလေ၏။

နပ် ။ ။ ‘ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ဖို့ ရှိသလဲ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘နက်ပြန်တော့ လုပ်စရာ အလုပ်တွေ အပုံပေါ့၊ သည် ကနေ့ည အဖို့တော့ မိတ်ဆွေရဲ့ ဈာပနကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ကြရုံ ရှိတာပေါ့’

နပ် ။ ။ ‘လူလွတ်ပြီး အကူအညီ တောင်းမှဖြစ်မယ်၊ အိမ် ရောက်အောင် တစ်လမ်းလုံး ကျွန်တော်တို့ထမ်းပြီး သယ်လို့ မဖြစ်နိုင်ပေ ဘူး။ အလိုလေးဗျာ၊ ခင်ဗျား ရူးတာလား ဟုမ်း(စ်)’

ဟုမ်း(စ်)သည် အလောင်းပေါ်သို့ ကုန်း၍ကြည့်ရာမှ ထလာပြီးလျှင်၊ ခုန်ပေါက်ကာ က၍ ရယ်မောရင်း ကျွန်ုပ်၏ လက်ကို လိမ်ညစ်လေ၏။ ဤလူသည်ကား ဣန္ဒြေကြီး၍ ကိုယ့်စိတ်ကို နိုင်နင်းသော မိတ်ဆွေကြီး ဟုမ်း(စ်) ဖြစ်နိုင်ပါမည်လော။

ဟုမ်း ။ ။ ‘မုတ်ဆိတ်ပါတယ် ဝက်ဆင်၊ ဒီလူဟာ မုတ်ဆိတ် ပါတယ်’

နပ် ။ ။ ‘ဘယ်နှယ် မုတ်ဆိတ်လဲဗျာ’

ရုပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဟုမ်း ။ ။ ‘ဒီအလောင်းဟာ ဆာဟင်နရီ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကျုပ်ရဲ့ အိမ်နီးချင်း အကျဉ်းသမားရဲ့ အလောင်းပဲ’

ကျွန်ုပ်တို့သည် အလောင်းကို ကတိုက်ကရိုက်နှင့် ပက်လက်လှန် လိုက်လေရာ၊ ထိုသူ၏ မုတ်ဆိတ်ဖျားသည် လမင်းရှိရာသို့ တည်တည်ကြီး တန်းလျက် ထောင်တက်နေလေ၏။ ဤလူ၏ မောက်သောဖုန်းနှင့် ချိုင့်ဝှမ်း သော မျက်လုံးများသည်ကား ဆာဟင်နရီ မဟုတ်နိုင်ကြောင်း ယုံမှားဖွယ်ရာ မရှိချေ။

၎င်းနောက် တစ်ခဏချင်းတွင် ကျွန်ုပ်သည် ဤအခြင်းအရာကို ရိပ်မိလေ၏။ ဆာဟင်နရီက ၎င်း၏ အဝတ်အစားဟောင်းများကို ဘဲရိမှီး အား ပေးစွန့်လိုက်သည့် အကြောင်းကို ကျွန်ုပ် သတိရမိလေရာ၊ ဘဲရိမှီးသည် သူ၏ယောက်ဖ အကျဉ်းသမားအား ထွက်ပြေးရာ၌ လွယ်ကူစေရန် တစ်ဆင့် ပေးလိုက်ဟန် တူပေ၏။ ထို့ပြင် ဖိနပ်၊ ရုပ်အင်္ကျီနှင့် ဦးထုပ်တို့မှာလည်း ဆာဟင်နရီ၏ ပစ္စည်းများပင် ဖြစ်ကြလေ၏။ အဖြစ်အပျက်မှာ နှလုံး မသာယာဖွယ် ရှိနေသော်လည်း ဤလူမှာ ဥပဒေ စည်းကမ်းအရ အသက် သေထိုက်သော လူတစ်ယောက် ဖြစ်ပေရာ၊ ကျွန်ုပ်သည် ဤအကြောင်းကို ဟုမ်း(စ်)အား ရှင်းလင်းပြောပြလေ၏။

ဟုမ်း ။ ။ ‘ဒါဖြင့် ဒီအဝတ်တွေကြောင့် သေရတာတော့ကီး၊ ဆာ ဟင်နရီရဲ့ အဝတ်အစား တစ်ခုခုကို ခွေးကိုပြထားပြီး ခွေးက အဝတ်နဲ့ ခံပြီး လိုက်ဟန်တူတယ်။ ဟိုတယ်မှာတုန်းက ဆာဟင်နရီ ဖိနပ်ပျောက်ခြင်း ဟာ ခွေးကိုပြဖို့ ခိုးယူတာနဲ့ တူတယ်။ ဒီအလောင်းကို ကျုပ်တို့ ယခု ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ကျုပ်ရဲ့ လက်ငင်းအလုပ်ကတော့ ဆာချာလစ်ကို သေအောင်ခြောက်ပြီး ယခု ဆာဟင်နရီကို သေအောင် ကြိုးစားနေတဲ့ တရားခံကို မိအောင် ထောင်ဖမ်းမို့ပဲ ရှိတယ်’

နပ် ။ ။ ‘အလောင်းကို တဲတစ်ခုခုထဲ ထားခဲ့ပြီး ပုလိပ်ကို သတင်းပေးကြလျှင် တော်လှန်မယ် ထင်တယ်’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ဟုတ်တယ်၊ ဒီလောက်အထိတော့ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ အလောင်းကို သယ်ယူနိုင်ကောင်းပါရဲ့။ အလို ဒါဘာလဲ ဝက်ဆင်၊ တယ် လာတဲ့ လူပါကလား၊ သူကိုယ်တိုင် ဟောဟိုက ပေါက်လာတယ်ဗျို့။ ကျုပ် တို့က မသင်္ကာတဲ့ အကြောင်းကို သူရိပ်မိအောင် တစ်ခွန်းမှ မပြောနဲ့ဗျို့နော်၊ နို့မဟုတ်ရင် ကျုပ်အကြံတွေအားလုံး ပျက်ကုန်လိမ့်မယ်’

လူတစ်ယောက်၏ ပုံသဏ္ဌာန်သည် ကျွန်ုပ်တို့အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာ လေရာ၊ ၎င်း၏ဆေးပြင်းလိပ်မှ မေးမှိန်သော အနီရောင်ကို ကျွန်ုပ် မြင်ရ ပေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ကို မြင်သောအခါ ထိုသူသည် ရပ်တန့်ပြီးမှ တစ်ဖန်ဆက်၍ လာလေ၏။

သူ ။ ။ ‘ဘယ်နှယ်လဲ ဒေါက်တာဝက်ဆင်၊ ခင်ဗျားမှ ဟုတ်ရဲ့ လား၊ ဒီလိုညအချိန်ကြီးမှာ ကွင်းပြင်ကြီးဆီကို ခင်ဗျား ထွက်လာလိမ့်မယ် လို့ ကျွန်တော် မထင်မိဘူးဗျား။ အလို ဒါ ဘာလဲဗျို့၊ တစ်ယောက်ယောက် ထိခိုက်သွားလို့လား၊ ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေ ဆာဟင်နရီရယ်လို့များ မပြော ကြပါနဲ့ဗျာ’

သူသည် ကျွန်ုပ်ကို ကျော်သွား၍ အလောင်းကို ငဲ့ကြည့်ရာ၊ ရှိုက်၍ ရှုလိုက်သံကို ကျွန်ုပ် ကြားလိုက်ရ၍၊ ဆေးပြင်းလိပ်သည်လည်း သူ၏ လက်မှ လွတ်ကျသွားလေ၏။

သူ ။ ။ ‘(ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့နှင့်) ‘သူ...သူ... ဘယ်သူလဲဗျ’

နပ် ။ ။ ‘အကျဉ်းထောင်က ထွက်ပြေးလာတဲ့ ဆဲလ်ဒင် ဆိုတဲ့ လူပေါ့’

စတေပလ်တန်သည် စိတ်ပျက်သော မျက်နှာထားနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီးနောက်၊ ၎င်း၏ အံ့သြခြင်းနှင့် စိတ်ပျက်ခြင်းတို့ကို ကြိုးစား၍ ဖျောက်ဖျက်လိုက်လေ၏။ ထိုနောက် သူသည် ဟုမ်း(စ်)ကို ကြည့်ရာမှ ကျွန်ုပ်အား ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်၍ ‘ဖြစ်ရလေဗျာ၊ သိပ်ဆိုးတဲ့ အဖြစ်အပျက်ပဲ၊ သူ ဘယ်နှယ် သေတာလဲ’

နပ်စ်။ ။ ‘ကျောက်ဆောင်အစွန်းက လိမ့်ကျပြီး ဇက်ကျိုး
 သေဟန်တူတယ်။ ကျွန်တော်မိတ်ဆွေနှင့် ကျွန်တော်က လမ်းလျှောက်နေ
 တုန်း အော်သံ ကြားရပါတယ်’
 တန်။ ။ ‘ကျွန်တော်လည်း ကြားတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်
 ထွက်လာတာပဲ။ ကျွန်တော်က ဆာဟင်နရီအတွက် စိုးရိမ်နေတယ်’
 နပ်စ်။ ။ ‘ဆာဟင်နရီအတွက် အထူးတလည် ဘာကြောင့်
 စိုးရိမ်ရသလဲဗျာ’
 တန်။ ။ ‘ကျွန်တော်က သူ့ လာဖို့ အကြံပေးထားမိလို့ပါ။ သူ
 မပေါ်လာတော့ ကျွန်တော် အံ့သြပြီး သူ့အတွက် စိုးရိမ်မိတာနဲ့ ထွက်လာ
 ရာမှာ ကွင်းပြင်ပေါ်က အော်သံကြားရတယ်။ ဒါထက် အော်သံအပြင်
 ဘာများ ခင်ဗျားတို့ ကြားရသေးသလဲ’ ဟု မေးလျက် သူသည် ကျွန်ုပ်၏
 မျက်နှာမှ ဟုမ်း(စ်)၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။
 ဟုမ်း။ ။ ‘မကြားပါဘူး။ ခင်ဗျားကော ကြားလို့လား’
 တန်။ ။ ‘မကြားပါဘူး’
 ဟုမ်း။ ။ ‘ဒါဖြင့် ဘယ်နှယ်အဓိပ္ပာယ်နှင့် မေးတာလဲ’
 တန်။ ။ ‘တောသူတောင်သားတွေက ဆွေးတစွေကြီးလိုလို
 ဘာလိုလို ပြောကြလွန်းလို့ပါဗျာ။ ကွင်းပြင်ကြီးမှာ ညအချိန်ကျရင် ဒီအသံ
 ကြားရတယ်ဆိုလို့ ဒီကနေ့ညမှာ ဒီအသံမျိုး ကြားလေသလားလို့ အောက်မေ့
 မိလို့ပါ’
 နပ်စ်။ ။ ‘ကျုပ်တော့ ဘာသံမှ မကြားပါဘူး’
 တန်။ ။ ‘ဒီလူ ဘာကြောင့်သေရတယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်သလဲ’
 နပ်စ်။ ။ ‘စိုးရိမ်ပူပန်တာ တစ်ဖက်၊ အမိုးအကာ မရှိတာက
 တစ်ဖက် ဖြစ်လေတော့ ရူးသွားပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ ပြေးရာမှ ကျောက်စွန်းက
 လိမ့်ကျပြီး ဇက်ကျိုးသေတယ် ထင်တာပဲ’
 တန်။ ။ ‘ဒီအတိုင်းပဲ ဟုတ်ဟန် တူပါတယ်’ ဟု ပြော၍

သက်ပြင်းချလိုက်ရာ၊ စိတ်သက်သာခြင်း ရသွားဟန်တူသည်ဟု ကျွန်ုပ်
 မှတ်ထင်မိ၏။ ၎င်းနောက်-
 တန်။ ။ ‘ခင်ဗျားကော ဘယ်နှယ် ထင်သလဲ မစွတာ
 ရှားလော့(က)ဟုမ်း(စ်)’
 ဟုမ်း။ ။ ‘(ဦးခေါင်းညွှတ်ပြီးနောက်) ‘ဘယ်သူဘယ်ဝါလဲလို့
 အကဲခတ်ပုံ တော်တော်ဖြန့်ပါကလား’
 တန်။ ။ ‘ဒေါက်တာဝက်ဆင် ရောက်လာကတည်းက ခင်ဗျာ
 ကို ကျွန်တော်တို့ မျှော်နေလို့ပါ။ သေတဲ့ပျောက်တဲ့အခန်း မိအောင် ခင်ဗျား
 ရောက်လာသကို’
 ဟုမ်း။ ။ ‘ဟုတ်ကဲ့၊ နက်ဖြန် လန်ဒန်ပြန်တော့ နှလုံးမသာယာ
 စရာ အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ပါလာဦးတော့မှာပဲ’
 တန်။ ။ ‘ဪ ခင်ဗျား နက်ဖြန် ပြန်တော့မလို့လား’
 ဟုမ်း။ ။ ‘ဒီလိုပဲ စိတ်ကူးတယ်’
 တန်။ ။ ‘ကျွန်တော်တို့အဖို့ ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ဟာကလေးတွေ
 ကို ခင်ဗျားလာလို့ ရှင်းသွားနိုင်ကောင်းပါရဲ့’
 ဟုမ်း။ ။ ‘အမှုတိုင်းမှာ နေရာကျဖို့လည်း မမျှော်လင့်နိုင်ပေဘူး
 ပေါ့။ အမှုကို စုံစမ်းတဲ့ စုံထောက်ဆိုတာမျိုးဟာ ဒဏ္ဍာရီ ဝတ္ထုမျိုးတို့၊
 ကောလာဟလ စကားတို့နှင့် မဖြစ်နိုင်ဘူး။ လက်တွေ့ အဖြစ်အပျက်ရမှ
 ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒီအမှုဟာကတော့ စိတ်ကျေနပ်စရာ မရှိပါဘူး’
 ဟုမ်း(စ်)သည် အရေးကြီးသော အမူအရာနှင့် ရှင်းရှင်းပွင့်ပွင့်
 ပြောနေလေရာ၊ စတေးပလ်တန်သည် ၎င်းအား စူးစိုက်၍ ကြည့်ပြီးနောက်
 ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်၍-
 တန်။ ။ ‘ဒီအလောင်းကို ကျွန်တော်အိမ်ထဲ ရွှေထားခဲ့ဖို့ အကြံ
 ပေးချင်တာပဲ။ နို့ပေမဲ့ ကျွန်တော့်နှမ ကြောက်မှာစိုးလို့ အကြံပေးလို့ မတော်
 ပါဘူး။ သူ့မျက်နှာကို တစ်ခုခုနဲ့ ဖုံးထားခဲ့ရင် မနက်ဖြန်ကျအောင် လှံဆောင်း
 ပါရဲ့’

၎င်းအတိုင်း စီမံခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် စတောပလ်တန်၏ ဖိတ်ခေါ်ခြင်းကို ငြင်းပယ်၍ ၎င်းတစ်ယောက်တည်း ချန်ထားခဲ့ပြီးလျှင် ဘတ်စကာဗျိုလ်ဟောလ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။

ကွင်းပြင်ကြီးသို့ ဖြတ်၍ လမ်းလျှောက်လာကြစဉ်-

ဟုမ်း ။ ။ 'နောက်ဆုံးကျတော့ ရှမ်းနှင့်ဆင် လယ်ပြင်တွေ့ ဆိုတဲ့ စကားလို လူချင်းဆိုင်မိကြပကောဗျို့၊ အာဂသတ္တိကောင်းတဲ့ အကောင်မျိုး တွေပဲ။ ယုံထောင် ကြောင်မိဆိုသလို အလွဲ လူတစ်ယောက် သေနေတာ တွေ့လို့ တော်တော်ကြီး တုန်လှုပ်သွားတာတောင် ဣန္ဒြေမပျက်ရအောင် ဟန်ဆောင်နိုင်ပေတယ်ဗျ။ ကျုပ်တို့နဲ့ ညဏ်ရည်ချင်း ယှဉ်ပြိုင်တဲ့ဘက်က သူထက်သာတဲ့ လူကို မတွေ့ဖူးဘူးလို့ လန်ဒန်မှာတုန်းက ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ယခုလည်း ပြောရပေဦးမယ်'

နပ် ။ ။ 'ခင်ဗျားကို သူမြင်သွားတာကတော့ ကျွန်တော် ဝမ်းနည်း သဗျာ'

ဟုမ်း ။ ။ 'ကျုပ်လည်း ပထမတော့ ဒီလိုဖြစ်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မရှောင်နိုင်တဲ့ ကိစ္စမို့ မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့ဗျာ'

နပ် ။ ။ 'ခင်ဗျား ဒီရောက်နေမှန်းကို သူသိသွားလေတော့ သူ့အကြံအစည်များ ဘယ်လို ပြောင်းလဲလိမ့်မယ် ထင်သလဲ'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဝိုပြီးတော့ သတိထားရင်လည်း ထားလိမ့်မယ်၊ သို့မဟုတ် ချက်ချင်း တစ်ခါတည်း စွန့်ပြီး လုပ်ရင်လည်း လုပ်လိမ့်မယ်'

နပ် ။ ။ 'ဘာကြောင့် သူ့ကို တစ်ခါတည်း မဖမ်းသလဲဗျ'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဪ ကိုယ့်လူ၊ ခင်ဗျားဟာက အလုပ်လုပ်တဲ့ ဇာတာပါလာတဲ့ လူကိုး။ အကယ်၍ စကားပုံပမာ သူ့ကို ကျုပ်တို့က ဒီ ကနေ့ည ဖမ်းလိုက်တယ် ဆိုပါတော့၊ ကျုပ်တို့အဖို့ ဘာများထူးမလဲ၊ သူ့မှာ အပြစ်ရှိကြောင်းကို ကျုပ်တို့က ဘာတစ်ခုမှ အထင်အရှား မပြနိုင်ဘူးဗျ၊ အဲဒီအချက်ဟာ ဒီလူ တော်တာပဲ။ သူက သွေးရိုးသားရိုး လူသားတစ်ယောက်

ကို အသုံးပြုထားလို့ရှိရင် ကျုပ်တို့က သူ့အပြစ် ထင်ရှားအောင် တစ်နည်းနည်း ဖော်ပြနိုင်ဖို့ ရှိတယ်၊ ဒီလို မဟုတ်ဘဲနဲ့ ကျုပ်တို့က ဒီခွေးကြီး ဆွဲ ထည့်ထားရင် သူ့လည်ပင်းကို ကြိုးကွင်းစွပ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘဲ ရှိလိမ့်မယ်ဗျ'

နပ် ။ ။ 'ကျွန်တော်တို့ လက်မှာ အမှုလုပ်နိုင်စရာ လက်ဆုပ် လက်ကိုင် ရှိတယ် မဟုတ်လားဗျာ'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဘာတစ်ခုမှ မရှိဘူးဗျ၊ တွေးလုံးနဲ့ မှန်းလုံးကြီးပဲ။ ရုံးပေါ်ကျလို့ ခွေးဒဏ္ဍာရီနဲ့ ဆင်ပြီး စွဲရင် ကျုပ်တို့ကို ဝိုင်းရယ်ကြမှာ ပေါ့'

နပ် ။ ။ 'နို့ ဆာဇာလ်စ် သေတဲ့အမှု ရှိသေးသားပဲဗျာ'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဆာဇာလ်စ် သေတာက ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် တစ်ခုမှ မတွေ့ဘူးဗျ၊ ဒီလူကြီးဟာ လန်ပြီးသေတယ်။ ဘာကို လန်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့တော့ သိတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ထိုင်းမှိုင်းတဲ့ ဂျူရီလူကြီး ၁၂ ယောက်ကို ကျုပ်တို့ သိသလို သိအောင် ကျုပ်တို့ ဘာတတ် နိုင်သလဲ။ ခွေးကြီးလိုသာ ပြောရတယ်၊ ဘယ်မှာ အရိပ်နိမိတ် ရှိလို့လဲ၊ သူ့အစွယ်ရာ ဘယ်မှာလဲ၊ ခွေးကြီးဟာ လူသေကောင်ကို မကိုက်ဘူး၊ ဆာဇာလ်စ်ကို ခွေးကြီးက မမိခင် သေသွားတယ် ဆိုတာတွေကို ကျုပ်တို့ သိတာတော့ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ သိရုံနှင့် မပြီးဘူးဗျ၊ ဒါတွေကို အားလုံး ထင်ရှားအောင် ကျုပ်တို့က သက်သေပြရမယ်၊ ကျုပ်တို့ ပြလည်း မပြနိုင်ဘူး'

နပ် ။ ။ 'ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် ဒီနေ့ညကော'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဒီနေ့ညမလည်း ထူးလှပါဘူး၊ ခွေးကြီးနဲ့ ဒီလူ သေတာနဲ့က တိုက်ရိုက် ဆက်သွယ်ခြင်း မရှိဘူးဗျ၊ ခွေးကြီးကို ကျုပ်တို့ မမြင်ရဘူး၊ ကြားရုံသာ ကြားရတယ်။ ပြီးတော့လည်း ခွေးကြီးဟာ မည်သူ နောက်ကို လိုက်တယ်လို့ ထင်ရှားအောင် ကျုပ်တို့ မပြနိုင်ဘူး။ နောက်ပြီး တော့ ရည်ရွယ်တာလည်း လုံးလုံးမရှိဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး ကိုယ့်လူ၊ ယခုအဖို့မှာ

ကျုပ်တို့က အပြစ်ထင်ရှားအောင် ဘာတစ်ခုမှ မပြနိုင်ဘူးဆိုတာ လက်ခံပြီး ထင်ရှားအောင် ပြဖို့ အစွမ်းကုန် စွန့်စားပြီး အလုပ်လုပ်ကြဖို့ ရှိတော့တာပဲ' နုပ် ။ ။ 'ဘယ်လို လုပ်မလဲဗျာ' ဟုမ်း ။ ။ 'မစွပ်စောရာလှိုင်းရင်းကို အလုံးစုံ ရှင်းလင်း ပြောပြ ပြီးတဲ့နောက် ကျုပ်တို့အတွက် သူဆောင်ရွက်ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့် တယ်။ ကျုပ်တို့ အကြံလည်း ရှိပါတယ်။ ဒီတော့ကာ ဒီကနေ့အဖို့ အသာ ထားပြီး နက်ဖြန် နေ့မကုန်မီ ကျုပ်တို့က အထက်စီးရလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့် ပါတယ်'

ကျွန်ုပ်သည် ဟုမ်း(စ်)ထံမှ နောက်ထပ် တစ်စုံတစ်ရာမျှ ညစ်ထုတ်ရန် မထင်နိုင်ဘဲ ရှိခဲ့ရာ၊ ဟုမ်း(စ်)မှာ ဘတ်စကာဗျိုလ် အိမ်တံခါးသို့ ရောက် အောင် စဉ်းစား စိတ်ကူးရင်း လျှောက်လာခဲ့၏။ နုပ် ။ ။ 'ခင်ဗျား အိမ်ထဲ ဝင်ဦးမလား' ဟုမ်း ။ ။ 'ဟုတ်ကဲ့၊ ခုမှတော့ ဖူးကွယ်နေစရာ အကြောင်းမရှိ ပါဘူး။ သို့သော် တစ်ခုပြောမယ် ဝက်ဆင်၊ ဆာဟင်နရီကို ရွေးအကြောင်း ဘာမှ မပြောနဲ့ဗျို။ အကျဉ်းသမား သေပုံဟာ စတေပလ်တန် လှည့်စားထား တဲ့ အတိုင်း ဆာဟင်နရီလည်း ထင်ပေစေတော့။ ဒီတော့မှ ခင်ဗျား အစီရင် ခံစာ ပါတဲ့အတိုင်း စတေပလ်တန်ကို အိမ်မှာ ဆာဟင်နရီက နက်ဖြန်ညစာ ထမင်းစားတဲ့အခါမှာ မတုန်မလှုပ်ဘဲ ရဲရဲတင်းတင်း ရှိလိမ့်မယ်'

နုပ် ။ ။ 'ကျွန်တော်လည်း သွားစားရမှာဗျ' ဟုမ်း ။ ။ 'ဒါဖြင့် ခင်ဗျား မလိုက်နဲ့၊ အကြောင်းတစ်ခုခု ပြပြီး နေလိုက်၊ သူတစ်ယောက်တည်း သွားပေစေ၊ ဒီဟာကို စီစဉ်ဖို့ မခဲယဉ်း ပါဘူး။ ကိုင်း ညစာစားဖို့ အချိန်နောက်ကျရင် ညလယ်စာ စားကြရုံ ရှိတာ ပေါ့ဗျာ'

နုပ် ။ ။ 'ဒါဖြင့် ခင်ဗျား မလိုက်နဲ့၊ အကြောင်းတစ်ခုခု ပြပြီး နေလိုက်၊ သူတစ်ယောက်တည်း သွားပေစေ၊ ဒီဟာကို စီစဉ်ဖို့ မခဲယဉ်း ပါဘူး။ ကိုင်း ညစာစားဖို့ အချိန်နောက်ကျရင် ညလယ်စာ စားကြရုံ ရှိတာ ပေါ့ဗျာ'

ဆာဟင်နရီသည် ဟုမ်း(စ်)ကို တွေ့ရသောအခါ အံ့သြခြင်းထက် ဝမ်းမြောက် ခြင်းက ပိုရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် အချိန် နောက်ကျနေသည့် ညလယ်စာကို စားကြရာတွင်၊ ကျွန်ုပ်တို့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်များကို သိတန် သလောက်မျှ ဆာဟင်နရီအား ပြောပြလေ၏။ ရှေးဦးစွာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘဲရိမိုး လင်မယားတို့အား အကျဉ်းသမား သေဆုံးသည့် နှလုံးမသာယာဖွယ် သတင်း ကို ပြောပြရလေ၏။ လင်အဖို့မှာ ထိုသတင်းသည် စိတ်မသက်သာမှု သက်သက် ဖြစ်ဟန်တူသော်လည်း မယားဖြစ်သူသည် ဝမ်းနည်းစွာ ငိုကြွေး လေ၏။

အခန်း ၁၃

ကျော့ကွင်းထောင်ခြင်း

ဆာဟင်နရီသည် ဟုမ်း(စ်)ကို တွေ့ရသောအခါ အံ့သြခြင်းထက် ဝမ်းမြောက် ခြင်းက ပိုရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် အချိန် နောက်ကျနေသည့် ညလယ်စာကို စားကြရာတွင်၊ ကျွန်ုပ်တို့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်များကို သိတန် သလောက်မျှ ဆာဟင်နရီအား ပြောပြလေ၏။ ရှေးဦးစွာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘဲရိမိုး လင်မယားတို့အား အကျဉ်းသမား သေဆုံးသည့် နှလုံးမသာယာဖွယ် သတင်း ကို ပြောပြရလေ၏။ လင်အဖို့မှာ ထိုသတင်းသည် စိတ်မသက်သာမှု သက်သက် ဖြစ်ဟန်တူသော်လည်း မယားဖြစ်သူသည် ဝမ်းနည်းစွာ ငိုကြွေး လေ၏။

ရီ ။ ။ 'ဒါထက် အမှုဟာကော သာယာနယ်လဲဗျ။ ခင်ဗျား ဘာများ ရှင်းနိုင်သလဲ။ ဝက်ဆင်နှင့် ကျွန်တော်တော်ဖြင့် ဒီရောက်လာမှ တယ်ပြီး မထူးလှပါဘူးဗျာ'

ဟုမ်း ။ ။ 'မကြာမီအတွင်း ရှင်းလင်းအောင် လုပ်နိုင်တဲ့ အစပြု အနေ ရောက်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ သိပ်ခက်ပြီး သိပ်ရှုပ်တဲ့ အမှုပဲဗျ။ ကျွန်ုပ်တို့ ပြုဖို့လိုတဲ့ အချက်ကလေးတွေ တော်တော် ကျန်သေးတယ်။ သို့သော်လည်း နေရာကျတော့မှာပါ။ နီးပါပြီ'

ရီ ။ ။ 'ဝက်ဆင်က ခင်ဗျား ပြောပြီးတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် တစ်စုံတစ်ခု ကြုံတွေ့ရသေးတယ်ဗျ။ ကွင်းပြင်ကြီးပေါ်မှာ ရွေးကြီးအူသံကို ကျွန်တော်တို့ ကြားရတယ်။ ဒါကြောင့် အယူသီးတဲ့ လူတွေ

ပြောတဲ့စကားသက်သက် မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်တော် ကျိန်တဲ့တယ်။ ဒီခွေးကြီး ပါးစပ်ကိုချုပ်ပြီး သံကြိုးနဲ့ ချည်ပေးနိုင်လို့ ရှိရင် ခင်ဗျားလို စုံထောက်ဟာ တစ်ခါမှ မပေါ်သေးဘူးလို့ ကျွန်တော်က ကျိန်ပြောဖို့ အသင့်ပါပဲဗျာ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ခင်ဗျားက ကူညီမယ်ဆိုရင် ဒီခွေးကြီးကို ပါးစပ် လည်း ချုပ်ပေးမယ်၊ သံကြိုးနဲ့လည်း ချည်ပေးမယ်၊ စိတ်ချပါ’

ရီ ။ ။ ‘ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားပြောတာ အကုန်လုပ်မှာ ပဲ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ကောင်းလှပြီ၊ လုပ်တဲ့အခါမှာ ဘာကြောင့် ညာ ကြောင့်လို့ မေးမနေဘဲ မျက်စိမှိတ်ပြီး အလုပ်ခိုင်းရလိမ့်မယ်’

ရီ ။ ။ ‘ခင်ဗျား သဘောအတိုင်းပါပဲဗျာ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ခင်ဗျားက ဒီလိုလုပ်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ရဲ့ ပြဿနာ ကလေးဟာ မကြာခင် ရှင်းသွားဖို့ လမ်းများပါတယ်။ ကျုပ်အထင်မှာ တော့...’

ဟုမ်း(စ်)သည် ရုတ်တရက် ရပ်တန့်၍ ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းပေါ်မှ ကျော်ပြီးလျှင် လေထဲသို့ စူးစိုက်လျက် ကြည့်နေလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်လုံးက ‘ဘာလဲဗျ’ ဟု မေးလိုက်ကြ၏။

ဟုမ်း(စ်)သည် ရိုးရိုးနည်းအတိုင်း တစ်ဖန် ကြည့်လာသောအခါတွင်၊ ၎င်း၏စိတ်ထဲ၌ ထိခိုက် တုန်လှုပ်ခြင်း တစ်စုံတစ်ရာကို ချုပ်တည်းထား ကြောင်း ကျွန်ုပ် မြင်နိုင်ပေ၏။ ၎င်း၏ မျက်နှာထားသည် နဂိုအတိုင်း ရှိနေသော်လည်း မျက်လုံးများမှာ ကျေနပ်ရွှင်ပျခြင်းဖြင့် အရောင်တောက် လျက် ရှိနေလေ၏။

ဟုမ်း(စ်)သည် ၎င်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ နံရံ၌ရှိသော ရုပ်ပုံကား များကို လက်ဖြင့် ယမ်းပြရင်း-

ဟုမ်း ။ ။ ‘ပန်းချီကားကောင်း နားလည်တဲ့ လူတစ်ယောက် အနေနဲ့ ချီးမွမ်းပါရစေဗျာ၊ ဟောဟိုက ရုပ်ပုံကားတွေဟာ တကယ်ကို

အလွန်အမင်း ကောင်းတဲ့ ကားတွေပါပေပဲ။ ဒီဟာတွေက အိမ်သူအိမ်သား တွေရဲ့ ကားချည်းပဲ မှတ်တယ်’

ရီ ။ ။ ‘တစ်ခုမကျန် မှန်ပါတယ်’

ဟုမ်း ။ ။ ‘နာမည်တွေကို ခင်ဗျား သိသလား’

ရီ ။ ။ ‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဟောဟိုဟာက ဝက်စံအင်ဒီကျွန်းစုမှာ စစ်တိုက်ခဲ့ဖူးတဲ့ ရေကြောင်းဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဘတ်စကာဗျီပါပဲ၊ အကျိုးပြု ဝတ်ပြီး စက္ကူလိပ်ကြီး ကိုင်ထားတာက ဆာဝီလီရန်ဘတ်စကာဗျီတဲ့၊ နန်းရင်းဝန်ကြီး ပစ် လက်အောက်မှာ အောက်လွှတ်တော် ကော်မတီအဖွဲ့ရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌပါပဲ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ကျုပ်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိတဲ့ ကတ္တီပါအနက်နဲ့ ဇာတွေနဲ့ ဟာကောဗျာ’

ရီ ။ ။ ‘ဪ သူ့အကြောင်းတော့ ခင်ဗျား သိထိုက်တယ်။ ဘတ်စကာဗျီလ်ခွေးကြီးဆိုတဲ့ ဒဏ္ဍာရီကို အစပြုတဲ့ လူမိုက်ကြီး ဟုတ်ဆိုတာ သူပေါ့ဗျ၊ သူတော့ ကျွန်တော်တို့ မမေ့နိုင်ပါဘူး’

ဟုမ်း ။ ။ ‘အလိုလေးဗျာ၊ သူကြည့်ရတာက ခပ်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့လိုပါလား၊ နို့ပေမဲ့ သူ့မျက်လုံးက ဆိုးတဲ့မိုက်တဲ့ သဘော ကလေး ပြတယ်ထင်တယ်’

ရီ ။ ။ ‘လူမှားစရာတော့ မရှိပါဘူး။ လူနာမည်ရော၊ ရက်စွဲ ရော ၁၆၄၇ ခုနှစ်တဲ့၊ ကျောဘက်မှာ ပါ ပါတယ်’

ဟုမ်း(စ်)သည် နောက်ထပ် များစွာ စကားမပြောဘဲ ထိုလူသရမ်းကြီး ၏ ပုံတွင် စိတ်ဝင်စားဟန် လက္ခဏာရှိ၍၊ ညလယ်စာ စားကြသည့်အခိုက် တွင် ၎င်းရုပ်ပုံကိုသာ အမြဲစိုက်လျက် ကြည့်နေ၏။ ၎င်းနောက် ဆာဟင်နရီ သည် ၎င်း၏အခန်းသို့ ဝင်သွားရာတွင်မှ ကျွန်ုပ်သည် ဟုမ်း(စ်)၏ စိတ်ကူး ပုံကို နားလည်နိုင်တော့၏။ ဟုမ်း(စ်)သည် ဖယောင်းတိုင်ကို ကိုင်လျက် ကျွန်ုပ်အား ထမင်းစားခန်းသို့ တစ်ဖန် ခေါ်သွားပြီးလျှင်၊ နံရံ၌ ဆွဲထားသော ရုပ်ပုံကားဟောင်းကြီးကို ဖယောင်းတိုင်ဖြင့် ကပ်လျက် ကိုင်ပြလေ၏။

ဟုမ်း ။ ။ 'ဘာများ ခင်ဗျား မြင်သလဲ' ကျွန်ုပ်သည် ကျယ်ပြန့်သော ဦးထုပ်ကို လည်းကောင်း၊ လိမ်ကောက်သော ဆံပင်ကို လည်းကောင်း၊ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော စာကော်လံကို လည်းကောင်း ကြည့်လိုက်ရာ ၎င်းမှာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော မျက်နှာမျိုး မဟုတ်ဘဲ သပ်ရပ်ခြင်း၊ တင်းမာခြင်း၊ မာကျောခြင်း ရှိ၍ နှုတ်ခမ်းပါးနှင့် သည်းမခံတတ်သော မျက်လုံးမျိုးရှိသည့် အဖြစ်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဟုမ်း ။ ။ 'ခင်ဗျား သိတဲ့ လူထဲက ဘယ်သူနဲ့ တူသလဲ'

နပ် ။ ။ 'မေးရိုးကတော့ဖြင့် ဆာဟင်နရီနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ပဲ'

ဟုမ်း ။ ။ 'ခပ်ဆင်ဆင်ကလေးလောက်ပေါ့လေ၊ သို့ပေမဲ့ ခဏ နေဦးဗျ'

၎င်းနောက် ဟုမ်း(စ်)သည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ရပ်၍၊ ဖယောင်းတိုင်ကို လက်ခံလက်ဖြင့် ကိုင်လျက် လက်ယာလက်ဖြင့် ကျယ်ပြန့်သော ဦးထုပ်ကြီးနှင့် ဆံပင်များကို ဝိုက်၍ အုပ်ထားလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ အံ့ဩစွာနှင့် 'အလို ... ဘုရားရေ' ဟု အော်လိုက်မိလေ၏။ ရုပ်ပုံကားမှ ကြည့်နေသော မျက်နှာမှာ စတေပလ်တန်၏ မျက်နှာ ဖြစ်နေလေတော့၏။

ဟုမ်း ။ ။ 'ကိုင်း ခုတော့ မြင်ပြီလား ခင်ဗျား၊ ကျုပ်မျက်စိက ဆင်ထားတဲ့ တန်ဆာကို မကြည့်ဘဲ မျက်နှာသက်သက်ကို အသေအချာ ကြည့်တတ်ဖို့ အလေ့အကျင့် လုပ်ထားတယ်ဗျ။ ရာဇဝတ်မှုစုံထောက်ဆိုတာ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲ ပြုလုပ်ထားတာကို ထွင်းဖောက်ပြီး မြင်တတ် သိတတ်ဖို့ဟာ ပထမတန်း အရေးကြီးတဲ့ အချက်ပဲ'

နပ် ။ ။ 'သိပ်အံ့စရာ ကောင်းတယ်ဗျား၊ သူရပ်ပုံ ဖြစ်မယ်ဆို ဖြစ်နိုင်တယ်'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဟုတ်တယ်၊ အနွယ်အဆက်ထဲမှာ တစ်ယောက်လားပြီး တူနေတယ်ဆိုတာ ဒီဟာမျိုးပဲ။ ရုပ်ရော စိတ်ရောတူဟန်ရှိတယ်ဗျ။ ကျုပ်တို့ကောင်ဟာ ဘတ်စကားဗိုလ်တစ်ယောက်ပဲဗျ။ ဒါတော့ ထင်ရှားတယ်၊ ဟာပြန်ခိုက် ပြန်ပေါ်လာ ခဲ့ပြန်ပြန်လေ၊ ခုတော့ ခုတော့'

နပ် ။ ။ 'အမွေပစ္စည်းကို ဆက်ခံဖို့ အကြံအစည်ရှိတဲ့ လူပေါ့လေ'

ဟုမ်း ။ ။ 'အစစ်ပေါ့၊ ဒီရုပ်ပုံကို ကံအားလျော်စွာ တွေ့ရခြင်းဟာ ကျုပ်တို့ရှာနေတဲ့ အချက်တစ်ခုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရှင်းလင်းသွားပေသမျှ' နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ ကျွန်ုပ်သည် စောစောထသော်လည်း၊

ဟုမ်း(စ်)မှာ ကျွန်ုပ်ထက်ပင် စောစောထနှင့်ပြီးဖြစ်၍ အိမ်ရှေ့လမ်းမှ ဝင်လာသည်ကို ကျွန်ုပ် အဝတ် ဝတ်ရင်း မြင်လိုက်ရလေ၏။

ဟုမ်း(စ်)သည် အလုပ် လုပ်ရမည်ကို ဝမ်းမြောက်ဟန်ဖြင့် လက်ချင်း ပွတ်လျက်-

ဟုမ်း ။ ။ 'ဒီကနေ့ တစ်နေ့လုံး ကျုပ်တို့ အလုပ်လုပ်ဖို့ ရှိတယ်ဗျို့၊ ကွန်ချက်တွေ အကုန်ချပြီးပြီ၊ ဆွဲရုံပဲ လိုတော့တယ်။ ကျုပ်တို့ ငါးကြီးကို မိပ် မိမလား၊ အပေါက်ထဲက လွတ်ထွက်သွားမလား ဆိုတာကို နေ့မကူးခင် သိကြရမှာပဲ'

နပ် ။ ။ 'ကွင်းပြင်ကြီးပေါ် ခင်ဗျား ရောက်ခဲ့ပါလား'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဂရင်ပင်ရွာက နေပြီး ပရင်းစ်တောင်း အကျဉ်းထောင်ကို အကျဉ်းသမား ဆဲလ်ဒင် သေတဲ့အကြောင်း တိုင်ချက်ပို့လိုက်ပြီ'

နပ် ။ ။ 'ဒီနောက်ကော ဘာလုပ်မလဲ'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဆာဟင်နရီကို တွေ့ဖို့ပေါ့၊ ဟော သူလည်း လာနေပြီ'

ရီ ။ ။ 'ပွဲဒီမောနင်း ဟုမ်း(စ်)၊ ခင်ဗျား ကြည့်ရတာ စစ်ပွဲကြီး တစ်ခု တိုက်ဖို့အရေးမှာ ကိုယ်ရံတော် စစ်ဗိုလ်ကြီးနဲ့ တိုင်ပင်နေတာနဲ့ တူတယ်ဗျား'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဒီအတိုင်းပါပဲ၊ ဝက်ဆင်က ကျုပ်ဆီက အမိန့်တောင်းနေတယ်'

ရီ ။ ။ 'ကျွန်တော်လည်း တောင်းပါရစေ'

ဟုမ်း ။ ။ 'ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားဟာ ဒီကနေ့ည စတေပလ်တန် တို့နဲ့ ညစာစားဖို့ ချိန်းထားတယ်လို့ ကျုပ် သိရတယ်'

ရီ ။ ။ 'ခင်ဗျားလည်း လိုက်ပါလားဗျာ၊ သူတို့က အင်မတန် ဖော်ရွေပါတယ်၊ ခင်ဗျားကို တွေ့ရရင် အင်မတန် ဝမ်းသာကြလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် အတတ်သိပါတယ်'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဝက်ဆင်နဲ့ ကျုပ်နဲ့ လန်ဒန်ကို သွားနေမယ်'

ရီ ။ ။ 'လန်ဒန်တိုလားဗျာ'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဟုတ်ကဲ့၊ ခု အခြေအနေမှာ ကျုပ်တို့က ဟိုမှာ သာပြီး တော့ အသုံးဝင်လိမ့်မယ် ကျုပ် ထင်တယ်'

ဆာဟင်နရီ၏ မျက်နှာမှာ သာပြီး စိတ်ပျက်သွားကြောင်း သိသာ လှပေ၏ ။

ရီ ။ ။ 'ခင်ဗျားတို့က ဒီကိစ္စမှာ အစအဆုံး ကူညီကြလိမ့်မယ် လို့ နှောင့်လှန်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒီအိမ်ကြီးနဲ့ ဒီကွင်းပြင်ကြီးဟာ တစ်ယောက်တည်း အဖို့ သိပ်ပျင်းစရာ ကောင်းတယ်ဗျာ'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဒီလိုပါ ကိုယ့်လူ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို လုံးလုံး စိတ်ချ ယုံကြည်ပြီး ကျုပ် ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ရမယ်။ ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားနဲ့အတူ လိုက်လိုသော်လည်း ကိစ္စအရေးကြီးတဲ့အတွက် လန်ဒန်ကို သွားဖို့လိုတယ် လို့ ခင်ဗျားမိတ်ဆွေများကို ပြောလိုက်ပါတော့။ မကြာမီ ဒီဗွန်ရှင်ယာကို ကျုပ်တို့ ပြန်လာခဲ့ပါမယ်၊ သူတို့ကို ပြောဖို့ သတိမမေ့နဲ့ဧနော်'

ရီ ။ ။ 'ခင်ဗျားက ပြောဆို ပြောပါ့မယ်ဗျာ'

ဟုမ်း ။ ။ 'တခြားနည်းလမ်း မရှိဘူးဗျ၊ ဒီနည်းလမ်းပဲ ရှိတယ်'

ရီ ။ ။ 'ခင်ဗျားတို့ ဘယ်တော့ သွားချင်ကြသလဲ'

ဟုမ်း ။ ။ 'မနက်စာ စားပြီး ချက်ချင်းသွားမယ်၊ ကုန်းထရေစီ ကို မြင်းရထားနဲ့ သွားမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝက်ဆင်က သူပြန်လာမယ့် အကြောင်း ကို ယုံကြည်လောက်အောင် သူပစ္စည်းတွေ ထားခဲ့ပါလိမ့်မယ်၊ ကိုင်း ဝက်ဆင်

ခင်ဗျားမလာနိုင်လို့ ဝမ်းနည်းတဲ့ အကြောင်းကို စတေပလ်တန်ထံ စာ တစ်ဆောင် ရေးပေးလိုက်ဗျာ။ ပြီးတော့ တစ်ခု မှာချင်သေးတယ် ဆာဟင်နရီ၊ မဲရီးပစ်အိမ်ကို ခင်ဗျားသွားတော့ မြင်းရထားနဲ့ သွားစေချင်တယ်။ ဟို ရောက်တော့ ရထားကို ပြန်လွှတ်ပြီး ခင်ဗျား လမ်းလျှောက်ပြန်ဖို့ စိတ်ကူးတဲ့ အကြောင်း သူတို့ သိပါစေ'

ရီ ။ ။ 'ကွင်းပြင်ကြီးဖြစ်ပြီး လမ်းလျှောက်ရမှာလားဗျာ'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဟုတ်တယ်'

ရီ ။ ။ 'နို့ ဒီလို မလုပ်ရဘူးလို့ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို သတိ ပေးထားတယ် မဟုတ်လား'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ဘေးရန်မရှိဘဲ ခင်ဗျား လုပ်နိုင် တယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ ရဲစွမ်းသတ္တိကို ကျုပ် စိတ်မချလို့ရှိရင် ဒီလို အလုပ်မခိုင်း ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား လုပ်မှဖြစ်မယ်'

ရီ ။ ။ 'ဒါဖြင့် လုပ်ပါ့မယ်ဗျာ'

ဟုမ်း ။ ။ 'ခင်ဗျားအသက်ကို ခင်ဗျား နှမြောရင် မဲရီးပစ်အိမ် က ဘတ်စကာချီလ်ဟောက်ကို တည့်တည့်ကြီး တန်းနေတဲ့ လမ်းကြောင်း ကလေးအတိုင်း ခင်ဗျား လျှောက်ရမယ်၊ ဒီပြင် ဘယ်လမ်းကမှ မသွားရဘူး'

ရီ ။ ။ 'ခင်ဗျား ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပါ့မယ်ဗျာ'

ဟုမ်း ။ ။ 'ကောင်းပြီ၊ လန်ဒန်ကို ဖွန်းလွှဲအချိန်မှာ ရောက်နိုင် အောင် မနက်စာ စားပြီးပြီးချင်း ကျုပ် ထွက်ချင်တယ်'

ဟုမ်း(စ်)သည် စတေပလ်တန်အား ၎င်းပြန်တော့မည့်အကြောင်း ယမန်ညက ပြောထားသည်ကို သတိရသော်လည်း၊ ကျွန်ုပ်သည် ဟုမ်း(စ်) ၏ အစီအစဉ်ကို ကြားရသောအခါ များစွာ အံ့ဩမိ၏။ သူ ပြန်မည်ဆိုသော် လည်း ကျွန်ုပ်ပါ လိုက်ရမည်ဟု မစဉ်းစားမိသည့်ပြင်၊ သူကိုယ်တိုင်က အထူးသဖြင့် အရေးကြီးပါသည်ဟု ပြောဆိုထားသည့် အချိန်အခါတွင်မူ၊ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်လုံး သွားကြရမည် ဆိုခြင်းကို၊ ကျွန်ုပ် နားမလည်နိုင်

အောင် ရှိတော့၏။ သို့ရာတွင် ၎င်း၏ အမိန့်အတိုင်း အတိအကျ လိုက်နာ ရှိမှတ်စပ်ပါး အခြားနည်းလမ်း မရှိတော့ချေ။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် စိတ် ပျက် ဝမ်းနည်းဟန်ရှိသော မိတ်ဆွေအား နှုတ်ဆက်၍၊ နောက်နှစ်နှာရှိခန့် ကြာသောအခါတွင် ကုန်းထရေစီ ဘူတာသို့ ရောက်လာကြလေ၏။ သူငယ် ကလေး တစ်ယောက်သည် စကြာပေါ်တွင် စောင့်နေရာမှ ‘အမိန့်ပေးစရာ ရှိပါသလား ခင်ဗျာ’ ဟု မေးလေ၏။

ဟုမ်း ။ ။ ‘ဒီ မီးရထားနဲ့ လန်ဒန်ကို မင်း လိုက်သွား၊ ရောက် ရောက်ချင်း ဆာဟင်နရီကို ငါ့နာမည်နဲ့ ကြေးနန်းတစ်စောင် ရိုက်လိုက်။ အကြောင်းအရာကတော့ ငါ ကျကျန့်ရစ်တဲ့ အိတ်ဆောင်စာအုပ်ကို တွေ့ရင် စာတိုက်မှာ ရေစက္ကနီ လုပ်ပြီး ဆာကာလမ်းကို ပို့လိုက်ပါလို့’

လူ ။ ။ ‘ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျား’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ပြီးတော့ ဘူတာရုံက ရုံးခန်းမှာ ငါ့အတွက် စာများ၊ ဘာများ ရှိသလားလို့ မေးကြည့်’

လူကလေးသည် ကြေးနန်းတစ်စောင်နှင့် ပြန်လာခဲ့ရာ၊ ဟုမ်း(စ်) သည် ကြေးနန်းကို ကျွန်ုပ်လက်သို့ ကမ်းလိုက်၍ အောက်ပါအတိုင်း ဖတ် ကြည့်ရလေ၏။

“ကြေးနန်း ရပါသည်။ လက်မှတ်မထိုးသေးသော ဝရမ်းနှင့် လာခဲ့ ပါမည်။ ငါးနာရီ မိနစ်လေးဆယ် ရောက်ပါလိမ့်မည်။”

လက်စထရိုက်

ဟုမ်း ။ ။ ‘ဒီကြေးနန်းက မနက်က ကျုပ် ရိုက်လိုက်တဲ့ ကြေးနန်းကို ပြန်လိုက်တာပဲ။ အစိုးရစုံထောက်တွေထဲမှာတော့ သူ့အတော်ဆုံး ပဲ ကျုပ် ထင်တယ်။ သူ့ရဲ့ အကူအညီကို ကျုပ်တို့ လိုကောင်းလိုလိမ့်မယ်။ ကိုင်း ဝက်ဆင်၊ ခင်ဗျာအသိ မစွစ်လောရာလိုင်းရင်းဆီကို သွားလည်တာ ထက် ကောင်းတဲ့ အချိန်ဖြုန်းနည်းတော့ မရှိဘူး ထင်တယ်’

ဟုမ်း(စ်)၏ လုပ်ပုံ အစီအစဉ်မှာ သိသာထင်ရှားစွာ ပြုလာလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ အကယ် သွားကြပြီဟု စတင်ပယ်တန်တို့ ယုံကြည်စေခြင်းငှာ ဆာဟင်နရီကို အသုံးပြု၍၊ ကျွန်ုပ်တို့ကို လိုမည့်အချိန်တွင် ပြန်သွားကြရန် ဖြစ်လေသည်။ လန်ဒန်မြို့မှ ဟုမ်း(စ်)၏ နာမည်နှင့် ရိုက်လိုက်သော ထို ကြေးနန်း အကြောင်းကို ဆာဟင်နရီသည် စတင်ပယ်တန်တို့အား ပြောပြခဲ့ လျှင်၊ ၎င်းတို့၏ စိတ်ထဲ၌ မသက်သာခြင်း အကြွင်းအကျန် ရှိနေသေးသော် လည်း ပျောက်ပျက်သွားစေနိုင်လိမ့်မည်။

မစွစ်လောရာလိုင်းရင်းသည် အလုပ်ခန်းတွင် ရှိနေ၍၊ ဟုမ်း(စ်)သည် ဘွင်းဘွင်းနှင့် တိုက်ရိုက် စတင် စကားပြောသည့်အတွက်၊ ထိုမိန်းမမှာ အတော်ပင် အံ့သြသွားလေ၏။

ဟုမ်း ။ ။ ‘ဆာချာလ်စ်ဘတ်စကားစုံချုပ် သေဆုံးတဲ့ အကြောင်း ခြင်းရာနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် စုံစမ်းထောက်လှမ်း နေပါတယ်။ ဒီအမှု နှင့် ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားက ဘယ်လောက် ဖွင့်ပြောတယ်၊ ဘယ်လောက် ခြွင်းချန်ထားတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ဒေါက်တာ ဝက်ဆင်က ပြောပြပြီးပါပြီ’

ရင်း ။ ။ ‘(ခံတန်တန် အမှုအရာနှင့်) ‘ကျွန်မက ဘာများ ခြွင်းချန်ထားလို့လဲ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ခင်ဗျားက ဆာချာလ်စ်အား ည ၁၀ နာရီမှာ တံခါး ပေါက်ကို လာဖို့ ချိန်းထားတဲ့ အကြောင်းကို ခင်ဗျား ဝန်ခံပြီးပြီ။ ဆာချာလ်စ် ဟာ ဒီအချိန် ဒီနေရာမှာပဲ သေဆုံးတယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ သိရတယ်။ ဒီ အဖြစ်အပျက်နှစ်ခု ဘယ်လို ဆက်သွယ်ခြင်း ရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ခြွင်းချန် ထားတယ်’

ရင်း ။ ။ ‘ဘာမှ ဆက်သွယ်ခြင်း မရှိပါဘူး’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ဒီလိုဆိုရင် တိုက်ဆိုင်ပုံဟာ လွန်လွန်းအားကြီး နေတယ်လို့ ဆိုရလိမ့်မယ်။ သို့သော်လည်း နောက်ဆုံးမှာတော့ ဆက်သွယ် ခြင်းကို ရှာနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဘွင်းဘွင်း

ပြောမယ် မစ္စစ်လောင်းရင်း၊ ကျွန်တော်တို့က ဒီအတိုင်းမှန်ရင် ခင်ဗျားမိတ်ဆွေ စတေပလံတန် သာမက သူ့မယားကိုပါ အမှုပတ်ကောင်း ပတ်နေလိမ့်မယ်’

ထိုအခါ ၎င်းမိန်းမသည် ကုလားထိုင်မှ ခုန်ထ၍ ‘သူ့မယားတဲ့လား’ ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဟုမ်း ။ ။ ‘အဖြစ်အပျက်က လျှို့ဝှက်လို့ မရတော့ပါဘူး၊ သူ့နှမ ယောင်ဆောင်နေတဲ့ မိန်းမဟာ အမှန်မှာ သူ့မယားပါပဲ’

မစ္စစ်လောင်းရင်းသည် နေရာတွင် ပြန်ထိုင်၍ ကုလားထိုင် လက်တင် ကို ဆုပ်ကိုင်ထားလေ၏။ ၎င်းနောက် ထပ်မံ၍-

ရင်း ။ ။ ‘သူ့မယား... သူ့မယားတဲ့၊ သူ့မှာ လက်ထပ်မယား မရှိပါဘူး’

ဟုမ်း(စ်) ပခုံးကို လှုပ်ခါလေ၏။

ရင်း ။ ။ ‘သက်သေပြစမ်းပါ၊ သက်သေပြနိုင်ရင်...’

ထိုမိန်းမ၏ တောက်ပြောင်သော မျက်လုံးများသည် ၎င်း၏ စကား များထက်ပင် အဓိပ္ပာယ် လေးနက်ချေသေး၏။

ဟုမ်း ။ ။ ‘(အိတ်ထဲမှ စာရွက်များကို ဆွဲထုတ်လျက်) ‘ကျွန်တော် လာတာ ဒါကြောင့် လာတာပါပဲ။ ဟောဒီမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်လောက်က ရောက်မြို့မှာ ရိုက်ကူးထားတဲ့ သူတို့လင်မယားရဲ့ ဓာတ်ပုံပဲ၊ ကျောဘက်မှာ မစ္စတာနှင့် မစ္စဗင်းဒီးလီးရားလို့ ရေးထားတယ်။ သူ့ကို ခင်ဗျား မှတ်မိမှာပဲ၊ သူမိန်းမကိုလည်း မြင်ဖူးရင် မှတ်မိမှာပဲ။ ဟောဒါက ယုံကြည်လောက်တဲ့ သက်သေများက ရေးထားတဲ့ စာရွက်သုံးရွက်ပဲ။ သူတို့လင်မယားဟာ ဒီအခါတုန်းက စိန်အော်လစ်ဗားဆိုတဲ့ စာသင်ကျောင်းကို ထောင်ထားတယ်၊ ဖတ်ကြည့်စမ်းပါ။ ဒီလင်မယား ဟုတ် မဟုတ်ကို ခင်ဗျား မှားနိုင်သလား၊ ကြည့်ပေါ့’

ထိုမိန်းမသည် စာရွက်များကို လှမ်းကြည့်ပြီးနောက်၊ အကြံကုန်နေ

သော သူတစ်ယောက်၏၊ တင်းမာသည့် မျက်နှာသေမျိုးဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အား မော့ကြည့်လေ၏။

ရင်း ။ ။ ‘ဒီလူဟာက ကျွန်မယောကျ်ားနှင့် ကွာရှင်းနိုင်လို့ ရှိရင် ကျွန်မကို လက်ထပ်ပါမယ်လို့ ပြောထားပါတယ်။ ကျွန်မကို စခန်းကုန် လမ်းကုန် လိမ်ထားတဲ့ လူယုတ်မာ တစ်ယောက်ပါပဲ၊ မှန်တဲ့စကားဆိုလို့ တစ်ခွန်းမှ ကျွန်မကို သူ မပြောပါဘူး။ ကျွန်မကသာ ကျွန်မအဖို့ချည်းပဲလို့ ထင်မိခဲ့ရတာ၊ အခုတော့ ကျွန်မဟာ သူပြုတိုင်း ခံရမယ့်အရပ် ဖြစ်နေပေကာ။ ကျွန်မအပေါ်မှာ သစ္စာမရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်မ သစ္စာစောင့်ဖို့ ဘာလိုသေးသလဲ၊ သူ့မိုက်ပြစ်နဲ့ သူ ခံရရင် ကျွန်မက ကာကွယ်ပေးဖို့ ဘာလိုသေးသလဲ။ ရှင် မေးချင်တာ မေးတော့၊ ဘာမှ မချန်ဘဲ ကျွန်မ အကုန် ဖြေမယ်။ တစ်ခုတော့ ကျွန်မ ကျိန်ပြောပါရစေ၊ ဘာလဲဆိုတော့ ဟိုစာကို ကျွန်မ ရေးစဉ်အခါက ကျွန်မအပေါ်မှာ အကြင်နာဆုံး မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ သွားလေသူ အဘိုးကြီး အပေါ်မှာ ဘေးအန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ခု ဆိုက်ရောက်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မက အိပ်မက်မှ မမက်မိတာ အမှန်ပါ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ခင်ဗျား ပြောတာအားလုံး ကျွန်တော် ယုံပါတယ်။

ဒီအဖြစ်အပျက်တွေ ပြန်ပြောရခြင်းဟာ ခင်ဗျားအဖို့ အလွန် စိတ်မချမ်းသာ စရာ ဖြစ်ရပေမှာပဲ၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို မပြောစေဘဲ ဖြစ်ပျက်သမျှကို ကျွန်တော်က ပြောပြရရင် သာပြီး လွယ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်။ အမှားပါလို့ ရှိရင် ခင်ဗျားက ပြင်တာပေါ့။ ဟိုစာကို ရေးစဉ်က စတေပလံတန်က အကြံ ပေးလို့ ရေးရတယ် မဟုတ်လား’

ရင်း ။ ။ ‘သူက နှုတ်တိုက်ချပေးပါတယ်’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ကွာရှင်းဖို့ တရားစရိတ်အတွက် ဆာချာလ်စ်ထံမှ အကူအညီတောင်းရင် ရနိုင်လိမ့်မယ်လို့ စတေပလံတန်က ပြောပြတယ် ကျွန်တော် ထင်တယ်’

ရင်း ။ ။ 'မှန်ပါတယ်'

ဟုမ်း ။ ။ 'စာကို ပို့ပြီးတဲ့နောက် ချိန်းထားတဲ့အတိုင်း မသွားဖို့ သူက ခင်ဗျားကို သွေးဆောင်တယ် မဟုတ်လား'

ရင်း ။ ။ 'ဒီလို ကိစ္စမျိုးအတွက် အခြားလူ တစ်ဦးတစ်ယောက် က ငွေစိုက်ထုတ်ပြီး အကုန်ခံမယ်ဆိုရင် သူ့အဖို့ ရှက်စရာ ကောင်းပါ တယ်တဲ့၊ သူဟာ လူမွဲတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း ဒီအခက်အခဲက လွန်မြောက်ရန်အတွက် ရှိသမျှ ဥစ္စာကို တစ်ပြားမကျန် အကုန်ခံပါမယ်တဲ့၊ သူက ပြောပါတယ်'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဒီနောက် ခင်ဗျား ဘာမှ မကြားရဘဲ သတင်းစာထဲ မှာ သေတဲ့အကြောင်းကို ဖတ်ရတော့တယ် မဟုတ်လား'

ရင်း ။ ။ 'မှန်ပါတယ်'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဆာချာလ်စ်နဲ့ ချိန်းတဲ့အကြောင်းကို ဘယ်သူမှ မပြောဖို့ ခင်ဗျားကို ကျိန်ခိုင်းတယ် မဟုတ်လား'

ရင်း ။ ။ 'ခိုင်းပါတယ်၊ သေပုံက အင်မတန် ရှုပ်ထွေးတဲ့ အတွက် ကျွန်မနဲ့ ချိန်းကြောင်းပြောခဲ့ရင် ကျွန်မကို သင်္ကာမကင်း ဖြစ်လိမ့် မယ်လို့ သူက ပြောပါတယ်။ ကျွန်မ တိတ်တိတ်နေအောင် သူက ခြောက် ထားပါတယ်'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဟုတ်ပြီ၊ နို့ပေမဲ့ ခင်ဗျား စိတ်ထဲမှာတော့ မသင်္ကာ ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား'

ထိုမိန်းမသည် ဆိုင်းလင့်နေပြီးနောက် မျက်နှာကို အောက်ချလိုက် လေ၏။

ရင်း ။ ။ 'ကျွန်မ သူ့အကြောင်းကို သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ အပေါ်မှာ သူက သစ္စာရှိရင် ကျွန်မကလည်း သူ့အပေါ်မှာ သစ္စာစောင့်မှာ ပါပဲ'

ဟုမ်း ။ ။ 'အလုံးစုံ ခြုံကြည့်လိုက်တော့ ခင်ဗျား လွတ်သွားတာ ဖာမြင့်စာအုပ်တိုက်

ကံကောင်းတယ်၊ ကျုပ်ထင်တယ်။ သူဟာ ခင်ဗျား လက်ခုပ်တွင်းမှာ ရောက် နေတယ်ဆိုတာ သုသိလျက်နှင့် ခင်ဗျား အသက်ရှင်နေသေးတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ လအနည်းငယ်အတွင်းမှာ ခင်ဗျားဟာ ချောက်ကြီးနှုတ်ခမ်းမှာ လျှောက်နေတဲ့ လူနဲ့တူတယ်။ ကိုင်း... ကျွန်တော်တို့ သွားဦးမယ်၊ မကြာမီ ကျွန်တော်တို့ ထံမှ ခင်ဗျား သတင်းကြားရကောင်းပါရဲ့'

ထိုနေ့ညနေ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် လန်ဒန်မှ လာမည့် စာပို့ရထားကို ရပ်လျက်စောင့်နေစဉ်-

ဟုမ်း ။ ။ 'ကျုပ်တို့အမှုက အခက်အခဲကလေးတွေ တစ်ခုပြီး တစ်ခု ရှင်းသွားပြီး အဆုံးသတ်လုနီးနေပြီ။ မကြာမီအတွင်း ဒီခေတ်အခါမှာ အထူးဆန်းဆုံး၊ စိတ်နှလုံးတုန်လှုပ်ဖွယ်ရာ အကောင်းဆုံးဖြစ်တဲ့ အမှုတစ်မှု အကြောင်းကို စေ့စေ့စုံစုံ ဆက်စပ် ဖော်ပြနိုင်တဲ့ အခြေအနေကို ရောက်တော့ မှာပါပဲဗျာ'

လန်ဒန်မှ စာပို့ရထားသည် ဘူတာရုံထဲသို့ ခုတ်ဝင်လာလေရာ၊ ကိုယ်လုံးသေး၍ ဘိုခွေးကဲ့သို့ ကျစ်လျစ်သော လူတစ်ယောက်သည် ပထမ တွဲ တစ်တွဲမှ ခုန်ဆင်း၍၊ ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးသည် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြစဉ် 'သတင်းကောင်းများ ရှိပါသလားဗျို့' ဟု သူက မေးလေ၏။

ဟုမ်း ။ ။ 'နှစ်ပေါင်းများစွာ အတွင်းမှာ အကြီးကျယ်ဆုံး အမှု တစ်ခုပဲ။ ကျုပ်တို့ ဒီကထွက်ခွာဖို့ စိတ်မကူးခင် နှစ်နာရီလောက် အချိန်ရပါ သဖြင့် ဒီအတောအတွင်းမှာ ကျုပ်တို့ ညစာစားပြီး၊ လန်ဒန်မြို့က လေညစ် တွေကို လည်ချောင်းက ထုတ်ပြီး ဒီအရပ်က လေသန့်ကို ရှူသွင်းကြရဦး မယ်။ ခင်ဗျားက ဒီအရပ် မရောက်ဖူးပဲကိုး၊ ဒါဖြင့် ပထမအကြိမ် ဒီတစ်ခါ ရောက်ခွဲပုံကို ခင်ဗျား ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်မယ် ကျုပ် မထင်ဘူး'

အခန်း ၁၄
ဘတ်စကာဗျိုလ်ခွေးကြီး

ရှားလော့(က)ဟုမ်း(စ်)၏ အပြစ်ကြီးတစ်ခုမှာ ၎င်း၏ အမှုများနှင့် ပတ်သက်၍ အလုံးစုံ ပြည့်စုံသော အချိန်သို့ မရောက်မချင်း၊ သူ၏ အကြံအစည်များကို အခြားသူတစ်ဦးအား ပြောပြရန် အလိုမရှိခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းမှာ ပတ်ဝန်းကျင်၌ရှိသော လူများကို လွှမ်းမိုး၍ အံ့ဩစေလိုသည့် သဘာဝရှိခြင်းကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ဖြစ်လိုဖြစ်ငြား စွန့်စားလုပ်ကိုင်ရန် အလိုမရှိသည့် သတိထားတတ်သော သဘာဝရှိခြင်းကြောင့် တစ်ကြောင်း ဖြစ်လေသည်။ ထို့အတွက်ကြောင့် သူ၏ ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်စေ၊ လက်ထောက် အဖြစ်ဖြင့် ဖြစ်စေ ဆောင်ရွက်ရသော သူတို့အတွက် စိတ်ထဲ၌ ရိုးတိုးရွတ် ဖြစ်စေတော့၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ထိုကဲ့သို့ ခံခဲ့ရပေါင်း များလှပြီ ဖြစ်ရာ၊ ထိုညက မှောင်မိုက်ထဲတွင် မြင်းရထားဖြင့် မောင်းနှင်သွားကြစဉ် ကလည်း ထိုနည်းတူ ရိုးတိုးရွတ် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ မည်သို့ ဖြစ်ချေ မည်နည်းဟု စိတ်ထဲ၌ မဆိုမရဲ ဖြစ်နေခဲ့ရာ၊ နောက်ဆုံး၌ မျက်နှာကို လေအေး တိုက်ခတ်၍ ကျဉ်းမြောင်းသော လမ်း၏နံဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက် တွင်၊ မှောင်မည်း၍ ကျယ်ဝန်းလှသော ကွက်လပ်ကြီးများကို တွေ့မြင်ရ သည်တွင်မှ၊ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ကွင်းပြင်ကြီးပေါ်သို့ ရောက်လာကြသည့် အကြောင်းကို သိရှိရလေ၏။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဘတ်စကာဗျိုလ် ခွေးကြီး

၁၇၁

ထိုကဲ့သို့ စိတ်ကို ချုပ်တည်းခဲ့ရ၍ နောက်ဆုံး၌ ဖရန်ကလင်၏ အိမ်ကို ကျော်လွန်၍၊ အလုပ်လုပ်ကြရမည့် အိမ်ကြီးသို့ ချဉ်းကပ်လာကြောင်း သိရှိရသောအခါတွင်မှ စိတ်သက်သာခြင်း ဖြစ်ခဲ့လေ၏။ မြင်းရထားခပေး၍ ကုန်းထရေစီသို့ ချက်ချင်း ပြန်သွားရန် ရထားသမားအား အမိန့်ပေးပြီး နောက်၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် မဲရီးပစ်အိမ်မှ ဘတ်စကာဗျိုလ်ဟောလ်သို့ သွားသော လမ်းကြောင်းကလေးသို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင်၊ ကွင်းပြင်ကြီးကို ဖြတ်လျက် လရောင်ကလေးဖြင့် လျှောက်လာခဲ့ကြလေ၏။

ဟုမ်း ။ ။ ‘လက်နက်ပါရဲ့လား၊ လက်စထရိတ်’

ရိတ် ။ ။ (ပြုံးလျက်) ‘ဘောင်းဘီဝတ်သမျှ ကာလပတ်လုံး အိတ်ထောင်ပါပါတယ်၊ အိတ်ထောင်ပါသမျှ ကာလပတ်လုံး အထဲမှာ တစ်ခုခု ပါတာပေါ့’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ကောင်းပါတယ်၊ ကျုပ်မိတ်ဆွေနဲ့ ကျုပ်မှာလည်း အရေးရှိရင် သုံးဖို့ အသင့်ပြင်ပြီးသားပဲ’

ရိတ် ။ ။ ‘ဒီအမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စကားနည်းလှချည်လား မစ္စတာဟုမ်း(စ်)၊ အလုပ်က ဘယ်လိုလဲ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘စောင့်ရမယ့် အလုပ်မျိုးပဲ’

ရိတ် ။ ။ (ထိုင်းမှိုင်းသော တောင်စောင်းနှင့် ရွံ့ညွန်ကြီးပေါ်၌ ဖုံးအုပ်လျက်ရှိသော ဆီးနှင်းတိုက်ကြီးကို ကြည့်ကာ ဟုန်လှုပ်လျက်) ‘နေရာကတော့ဖြင့် တယ်ပြီး ပျော်စရာကောင်းတဲ့ နေရာမျိုး မဟုတ်ပါကလား ဗျာ။ ဟိုရှေ့မှာ အိမ်တစ်အိမ်က မီးရောင်တွေ မြင်ရပါကလား’

ဟုမ်း ။ ။ ‘အဲဒါက ကျုပ်တို့ ခရီးအဆုံးက မဲရီးပစ်အိမ်ပါပဲ၊ စကားတိုးတိုးပြောပြီး ခြေဖျားထောက် လျှောက်ပါလို့ တောင်းပန်ချင်တယ် ဗျာ’

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုအိမ်ကို သွားသည့်အနေဖြင့် သတိနှင့် တည့်တည့် လျှောက်လာခဲ့ကြရာ၊ အိမ်မှ ကိုက် ၂၀၀ ခန့် ကွာလှမ်းသော နေရာသို့

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ရောက်လာကြသောအခါတွင်၊ ဟုမ်း(စ်)သည် ကျွန်ုပ်တို့အား ရပ်တန့်စေ၏။

ဟုမ်း ။ ။ ‘ကိုင်း ဆောင်လောက်ပြီ၊ လက်ယာဘက်က ကျောက်ဆောင်တွေဟာ ကျုပ်တို့ကို ကောင်းကောင်း ကွယ်နိုင်ပါတယ်’

ရိတ် ။ ။ ‘ကျွန်တော်တို့ ဒီနေရာက စောင့်ရမှာလား’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေရာက ချောင်းကြရမယ်။ ဟိုချိုင့်ထဲ ဆင်းဗျို့ လက်စထရိတ်၊ ငှက်ဆင်ကတော့ အိမ်ထဲကို ရောက်ဖူးလို့ အခြေအနေကို သိလိမ့်မယ်။ တိတ်တိတ်ကလေး တွားသွားပြီး သူတို့ ဘာလုပ်နေသလဲ ကြည့်စမ်းဗျာ၊ သို့သော်လည်း သူတို့ကို ချောင်းကြည့်နေတဲ့ အကြောင်းမသိစေနဲ့ဗျာနော်’

ကျွန်ုပ်သည် လမ်းကလေးတစ်လျှောက် ခြေဖျားထောက်သွား၍၊ သစ်သီးမြို့ကို ဝိုင်းရံလျက်ရှိသည့် အုတ်ထရံနောက်မှ ကုန်း၍သွားလေ၏။ အုတ်ထရံရိပ် အတွင်းမှ တွားသွား၍ ခန်းဆီး မပါသော ပြတင်းပေါက်မှ အိမ်အတွင်းသို့ တည့်တည့်ချောင်းကြည့်နိုင်သော နေရာသို့ ဆိုက်ရောက်လေ၏။

ဆာဟင်နရီနှင့် စတေပလ်တန်တို့သည် စာပွဲဝိုင်းတစ်ခုတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ကြ၍ ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ နံဘေးတိုက် လှည့်ကာ ရှိနေကြ၏။ နှစ်ယောက်လုံးသည် ဆေးပြင်းလိပ် ကိုယ်စီသောက်လျက် ရှိကြရာ၊ ၎င်းတို့၏ ဂျုံတွင် ကော်ဖီနှင့် အရက်ချိုများ တည်ထားလေ၏။ စတေပလ်တန်သည် စိတ်ပါလက်ပါ စကားပြောလျက်ရှိရာ၊ ဆာဟင်နရီသည် ဖျော့တော့သော မျက်နှာနှင့် တွေဝေနေ၏။ ထိုသူမှာ နိမိတ် မကောင်းသော ကွင်းပြင်ကြီး တစ်လျှောက် တစ်ယောက်တည်း ဖြတ်၍ ပြန်ရဦးမည့် အရေးကို တွေးတောမိသဖြင့် စိတ်လေးနေသည့် လက္ခဏာ ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ် စောင့်ကြည့်နေစဉ် စတေပလ်တန်သည် ထိုင်ရာမှ ထ၍ ခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားလေရာ၊ ဆာဟင်နရီမှာ ၎င်းဖန်ခွက်ထဲသို့ အရက်ငဲ့

ဗျပြည့်စာအုပ်တိုက်

ထည့်၍ ကုလားထိုင်တွင် မှီထိုင်ပြီးလျှင် ဆေးပြင်းလိပ်ကို ဖွာလျက်ရှိ၏။ သို့သော် ကျွတ်ကျိတ်မြည်သော တံခါးသံနှင့် ကျောက်စရစ်လမ်းပေါ်တွင် ဘွတ်ဖိနပ် နင်းသံများကို ကြားရလေ၏။ ခြေသံများမှာ ကျွန်ုပ် ဝပ်လျက် ချောင်းနေသော အုတ်ထရံ၏ အခြားတစ်ဖက်၌ရှိသော လမ်းကလေးတစ်လျှောက် ဖြတ်သန်းသွားလေ၏။ အုတ်ထရံပေါ်မှ ကျော်ကြည့်လိုက်ရာတွင် စတေပလ်တန်သည် သစ်သီးမြို့ထောင့်၌ရှိသော တံကလေးတစ်တံ၏ တံခါးဝ၌ ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သော့ခလောက်တွင် သော့ခလောက်ကို သော့နှင့်ဖွင့်၍ စတေပလ်တန်သည် တံတွင်းသို့ ဝင်သွားစဉ် ရုတ်ရုတ်ရက်ရက် မြည်သည့် တူးဆန်းသော အသံတစ်ခုကို တံတွင်းမှ ကြားရလေ၏။ သူသည် တံထဲ၌ တစ်မိနစ်ခန့်သာ နေပြီးနောက်၊ သော့ခတံသံ တစ်ဖန် ကြားရ၍ လာသောလမ်းအတိုင်း အိမ်တွင်းသို့ တစ်ဖန်ပြန်၍ ဝင်သွားလေ၏။ စတေပလ်တန်သည် ၎င်း၏ ဧည့်သည်နှင့်အတူ ပြန်၍ ထိုင်သည်ကို မြင်ရပြီးနောက်၊ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ အဖော်များ ရှိရာသို့ ဖြည်းညင်းစွာ တွားသွားပြီးလျှင် မြင်ခဲ့သမျှကို ပြောပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တိုင်ချက်ဆုံးသည့်နောက်—

ဟုမ်း ။ ။ ‘မိန်းမဟာက သူတို့နဲ့ အတူ မရှိဘူးဆို’

နပ် ။ ။ ‘မရှိပါ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ဒါဖြင့် သူ ဘယ်မှာ နေပါလိမ့်မယ်’

နပ် ။ ။ ‘ဒီပြင် အခန်းတွေမှာ မီးရောင် မရှိလေတော့ ဘယ်ဆီမှာ နေတယ်လို့ ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး’

ခွံခွက်ကြီးပေါ်၌ ဖွေးဖွေးဖြူသော ဆီးနှင်းများ ထူထပ်စွာ ရှိနေသည့် အကြောင်းကို ကျွန်ုပ် ဖော်ပြခဲ့ဖူးလေပြီ။ ဆီးနှင်းတိုက်သည် ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ရွေ့လာ၍၊ ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ဖက်တွင် ထူထပ်သော နံရံကြီး သဖွယ် တည်လျက် ရှိလေ၏။ လမင်းသည် ဆီးနှင်းတိုက်ပေါ်တွင် ထွန်းလင်းလျက် ရှိရကား၊ ဆီးနှင်းတိုက်ကြီးမှာ အရောင်ထွက်သော ရေခဲပြင်

ဗျပြည့်စာအုပ်တိုက်

ကြီး တစ်ခုသဖွယ် ရှိနေလေ၏။ ဟုမ်း(စ်)၏ မျက်နှာမှာ ၎င်းဘက်သို့ လှည့်လျက်ရှိ၍ ၎င်း၏ နှေးကန်စွာ တအံ့အံ့ ရွေ့လျော့ခြင်းကို စောင့်ကြည့် ရင်း၊ စိတ်တိုသော အမူအရာနှင့် တတွတ်တွတ် ပြောနေလေ၏။

ဟုမ်း ။ ‘ဆီးနှင်းတိုက်ကြီးက ကျုပ်တို့ဘက်ကို ရွေ့လာတယ် ဝက်ဆင်’

နပ် ။ ‘ဒီဟာ အရေးကြီးလို့လားဗျာ’

ဟုမ်း ။ ‘သိပ်အရေးကြီးတယ်ဗျာ၊ ကျုပ် အစီအစဉ်တွေကို ဖျက်နိုင်တာ သူတစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ သူ သိပ်ပြီး ကြာတော့မယ် မထင်ဘူး။ ၁၀ နာရီ ထိုးပြီးနေပြီ။ လမ်းကလေးပေါ်ကို ဆီးနှင်းတိုက်ကြီး မရောက်ခင် သူ ထွက်လာ မလာ အပေါ်မှာ သူ့အသက် တည်နေတယ်’

ထိုညမှာ ကြည်လင် သာယာလှပေရာ မိုးကောင်းကင်၌ ကြယ်များ သည် ထွန်းလင်း တောက်ပြောင်လျက်၊ လတစ်လုံးပွဲကလေးသည် ပတ်ဝန်း ကျင် အရိပ်တို့ကို သိမ်မွေ့နူးညံ့သော အရောင်ဖြင့် ဝိုးဝါးသာ ထွန်းလျက် ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ရှေ့၌ကား အိမ်ကြီး၏ မည်းမှောင်သော ကိုယ်လုံးသည် လည်းကောင်း၊ ခွေးသွားစိပ်ကဲ့သို့ ချိတ်တွန့်လျက်ရှိသော အိမ်ခေါင်မိုးသည် လည်းကောင်း၊ မတ်ထောင်လျက် ခေါင်းတိုင်ကြီးသည် လည်းကောင်း ငွေရောင်ပြာရှိသော မိုးကောင်းကင်တွင် ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ထင်လင်းစွာ တွေ့မြင်ရလေ၏။

ကွင်းပြင်တစ်ခြမ်း၌ သိုးမွေးသဖွယ် ဖွေးဖွေးပြာသော ဆီးနှင်းတိုက် ကြီးသည်၊ တစ်မိနစ် နောက် တစ်မိနစ် အိမ်ကြီးဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း ကပ်၍ ကပ်၍ လင်းလာလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုအခြင်းအရာကို စောင့် ကြည့်နေကြစဉ် ဆီးနှင်းတိုက်၏ တွန့်လိပ်လျက်ရှိသော အစွန်းအဖျားသည် အိမ်ကြီး၏ အစွန်းနှစ်ဖက်သို့ ဝိုက်လာ၍၊ တစ်ခုတည်း တစ်စပ်တည်း ပေါင်းစည်းသွားရာတွင် အိမ်ကြီး၏ အထက်ထပ်နှင့် အိမ်ခေါင်မိုးတို့မှာ ပင်လယ်ပြင်ပေါ်၌ရှိသော သင်္ဘောတစ်စင်းကဲ့သို့ ပေါလော ပေါ်လျက်ရှိ၏။

ဟုမ်း(စ်)သည် မြေပေါ်တွင် ခူးထောက်လျက် နားကို မြေသို့ ကပ်ပြီးလျှင် ‘တော်လေသေးရဲ့ဗျာ၊ သူ လာနေတဲ့ အသံကို ကျုပ် ကြားပြီထင်တယ်’ ဟု ပြောလေ၏။

ဆိတ်ငြိမ်သော ကွင်းပြင်ကြီးပေါ်တွင် လျင်မြန်စွာ လှမ်းလာသည့် ခြေသံများ ပေါ်ထွက်လာလေရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျောက်တုံးကြီးများ အကြားတွင် ဝပ်လျက်၊ ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့၌ရှိသော ငွေရောင်အစွန်းရှိသည့် တိမ်တိုက်ကို စူးစိုက်၍ ကြည့်နေကြလေ၏။ ခြေသံများသည် ကျယ်သည် ထက် ကျယ်လာ၍ ကျွန်ုပ်တို့ စောင့်မျှော်နေသော လူသည် ကန့်လန့်ကာ အပြင်မှ ပေါ်ထွက်လာသကဲ့သို့ ဆီးနှင်းတိုက်အတွင်းမှ ပေါ်ထွက်လာလေ ၏။ သူသည် ကြယ်ရောင်တို့ဖြင့် ကြည်လင်စွာ ရှိနေသော နေရာသို့ ထွက် လာသောအခါ၊ သူ၏ ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ခုံဩစွာ လှမ်းကြည့်နေလေ၏။ ၎င်းနောက် သူသည် လမ်းကလေးတစ်လျှောက် လျင်မြန်စွာ လျှောက်လာ၍ ကျွန်ုပ်၏ အနီးမှ ကပ်လျက် ဖြတ်သွားပြီးလျှင်၊ ကျွန်ုပ်တို့ နောက်၌ရှိသော ရှည်လျားသည့် ဆင်ခြေလျှောက်ကြီး တစ်လျှောက် တက်လျှောက်သွား၏။ ထိုကဲ့သို့ လမ်းလျှောက်စဉ် သူသည် စိတ်မချသော လက္ခဏာနှင့် လက်ဝဲ တစ်ခါ၊ လက်ယာ တစ်လှည့်ဖြင့် နောက်သို့ လှည့်၍ ကြည့်လေ၏။

ထိုအခါ ဟုမ်း(စ်)က ‘သတိထားကြဗျို့နော်၊ လာပြီဗျို့’ ဟု ပြော လိုက်၍၊ သေနတ်ကို ချောက်ခနဲ မောင်းတင်သည့် အသံကို ကျွန်ုပ် ကြား လိုက်ရ၏။

တဖြည်းဖြည်း ရွေ့လျက်ရှိသော ဆီးနှင်းတိုက်ကြီးအတွင်း တစ်ခု သော နေရာမှ တဖုတ်ဖုတ် တဖတ်ဖတ် ဆက်လက်၍ မြည်သောအသံများ ကို ကြားကြလေရာ၊ ဆီးနှင်းတိုက်မှာ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ကိုက် ၅၀၀ အတွင်းသို့ ရောက်လာ၍၊ ကျွန်ုပ်တို့သုံးယောက်သည် ဆီးနှင်းတိုက် အတွင်းမှ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ဖွယ် ကောင်းသော မည်သည့်အရာမျိုး ပေါ်ထွက်၍ လာချေမည် နည်းဟု စိတ်လေးကာ ကြည့်နေကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ဟုမ်း(စ်)၏ တံတောင်

အနီး ကပ်လျက် ရှိသဖြင့် ၎င်း၏မျက်နှာ တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ၊ မျက်နှာမှာ ဖျော့တော့၍ ချွင်းမြူးဟန်ရှိလျက် မျက်လုံးများမှာလည်း လရောင်တွင် တဖိတ်ဖိတ် တောက်လျက်ရှိလေ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ ဟုမ်း(စ်)သည် တောင့်တင်းသော အမူအရာနှင့် ရှေ့သို့ စူးစိုက်ကာ ကြည့်လိုက်လေရာ၊ ၎င်းနှုတ်ခမ်းများမှာ အံ့သြသော အမူအရာနှင့် ခပ်ဟဟ ရှိနေလေ၏။ ထိုခဏ၌ လက်စထရိုက်သည် လန့်အော် အော်ပြီးလျှင် မြေပေါ်သို့ နောက်၍ အိပ်လိုက်ရာ၊ ကျွန်ုပ်သည် ရုတ်တရက် ခုန်ထ၍ သေနတ်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရာ၊ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်မှာ ဆီးနှင်းထိုက်ကြီး၏ မှောင်ရိပ်များအတွင်းမှ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှသော ပုံသဏ္ဌာန်ကြီးကို မြင်လိုက်ရသဖြင့်၊ ကြက်သေ သေလျက် ရှိလေ၏။ ၎င်းမှာ အလွန်ကြီး၍ ကျောက်မီးသွေးကဲ့သို့ နက်မှောင်သော အမဲလိုက်ခွေးကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်ချေ၏။ သို့ရာတွင် လူတို့ မြင်တွေ့ဖူးသော မည်သည့် အမဲလိုက်ခွေးမျိုးနှင့်မျှ မတူချေ။ ၎င်းခံတွင်းမှ မီးတောက်မီးလျှံများ အန်ထွက်၍၊ မျက်လုံးများသည် တစွေစွေ လောင်သော မီးကြီးခဲကဲ့သို့ ဝင်းဝင်းပြောင်လျက်ရှိရာ၊ နှုတ်သီးနှင့် ပါးစောင်တို့မှ မီးဝင်းဝင်း တောက်လျက်ရှိ၏။ ဦးနှောက်ပျက်နေသော လူတစ်ယောက်၏ ကတောက်ကတက် မြင်မက်သော အိပ်မက်ထဲ၌ပင်၊ ဆီးနှင်းတိုက်အတွင်းမှ ထွက်လာသည့် ၎င်းခွေးကြီးထက် ကြမ်းကြုတ်၍ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းပြီလျှင်၊ မကောင်းဆိုးဝါးနှင့် သဏ္ဌာန်တူသော သတ္တဝါမျိုးကို မြင်မက်ရန် ဖြစ်နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

နက်မှောင်သော သတ္တဝါကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ မိတ်ဆွေ၏ နောက်သို့ လွှားခနဲ လွှားခနဲ ခုန်၍လိုက်သွားရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ထိုအခြင်းအရာကို မြင်ရသဖြင့် ကြက်သေ သေလျက် ရှိသဖြင့်၊ ကျွန်ုပ်တို့အနီးမှ ဖြတ်ကျော်သွားသည်တိုင်အောင် မည်သို့မျှ မလုပ်နိုင်ဘဲ လွှတ်လိုက်ကြ၏။ ၎င်းနောက် ဟုမ်း(စ်)နှင့် ကျွန်ုပ်သည် သေနတ်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း ပစ်လိုက်ကြလေရာ၊ ထိုသတ္တဝါသည် ကြောက်မက်ဖွယ် တစ်ချက် ဟိန်းလိုက်သည်ကို

ထောက်သဖြင့်၊ အနည်းဆုံး သေနတ်တစ်ချက် ထိမှန်သွားကြောင်း ထင်ရှားပေ၏။ သို့ရာတွင် ခွေးနက်ကြီးသည် ရပ်ဆိုင်းခြင်း မရှိဘဲ၊ ရှေ့သို့ တစ်လွှားပြီး တစ်လွှား ခုန်လိုက်သွားလေရာ လမ်းကလေးပေါ်၌ အတော်ကွာလှမ်းသော နေရာတွင် ဆာဟင်နရီသည် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်၍၊ ၎င်း၏မျက်နှာမှာ လရောင်တွင် ဖွေးဖွေးဖြူလျက် ရှိ၏။ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သော အမူအရာနှင့် လက်များကို အထက်သို့ မြှောက်ပြီးလျှင်၊ ၎င်းအား သဲသဲမဲမဲ လိုက်လျက် ရှိသော သတ္တဝါကြီးကို၊ ဘာမျှ မတတ်နိုင်သော အမူအရာနှင့် ပြူးကြည့်နေသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့မြင်ရလေ၏။

ခွေးနက်ကြီး၏ ကိန်ခနဲ မြည်လိုက်သော အသံကို ကြားလိုက်ကြရသည်ဖြစ်၍၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ ကြောက်လန့်ခြင်းများမှာ ပြေပျောက်၍ သွားခဲ့လေ၏။ ထိုသတ္တဝါသည် သေနတ်နှင့်ပစ်၍ ထိမှန်နိုင်ခဲ့လျှင် သေတတ်သော သတ္တဝါ ဖြစ်ရမည်ဖြစ်ရာ၊ ဒဏ်ရာရအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့လျှင် သေအောင်လည်း သတ်နိုင်ရမည်။ ထိုညက ဟုမ်း(စ်)ပြေးသကဲ့သို့ လူတစ်ယောက်ပြေးခြင်းကို ကျွန်ုပ်သည် တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးချေ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် လမ်းကလေးတစ်လျှောက် လိုက်ပြေးကြစဉ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့မှ ဆာဟင်နရီ၏ တစ်ချက်ပြီး တစ်ချက် အော်သံများနှင့်၊ ခွေးနက်ကြီး၏ ဟိန်းသံများကို ကြားကြရလေ၏။ ကျွန်ုပ် ရောက်သွားသောအခါ ခွေးနက်ကြီးသည် ဆာဟင်နရီကို ခုန်အုပ်၍ မြေပေါ်သို့ ပစ်လွှဲပြီးလျှင် လည်မျိုကို ခဲလျက် ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် နောက်တစ်ခဏ၌ ဟုမ်း(စ်)သည် ၎င်း၏ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်မှ ကျည်ဆန် ငါးတောင့်ဖြင့် ခွေးနက်ကြီး၏ နံဘေးသို့ ပစ်သွင်းလိုက်ရာ၊ ခွေးနက်ကြီးမှာ နာကျင်သဖြင့် နောက်ဆုံးအကြိမ် အော်မြည်၍ လေထဲသို့ ဖမ်းဟပ်ပြီးလျှင် ပက်လက်လှန်၍ လိမ့်ကျသွားသဖြင့်၊ ခြေထောက်လေးချောင်းသည် အထက်သို့ ထောင်ကာ အခါခါ လှုပ်ရှားပြီးမှ နံဘေးသို့ စောင်း၍ ငြိမ်သွားလေ၏။

ဆာဟင်နရီမှာ လဲကျသော နေရာတွင် သတိမရဘဲ ရှိနေလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ၎င်း၏ အင်္ကျီကော်လံကို ဆုတ်ဖွင့်၍ မည်သည့်ခဏရာကိုမျှ မတွေ့ရသည့်အခါ၊ လက်မတင်ကလေး ဆိုက်ရောက်လာသည့် အဖြစ်ကို သိရှိရသဖြင့်၊ ဟုမ်း(စ်)သည် ကျေးဇူးတင်သော အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် ဘုရား သခင်အား ဆုတောင်းလေ၏။ ဆာဟင်နရီ၏ မျက်ခွံများသည် လှုပ်ခါလာ၍ ဆာဟင်နရီသည် လှုပ်ရှားရန် ကြိုးစားလေရာ၊ လက်စထရိတ်သည် တရန်ဒီ ဘူးကို ၎င်း၏ပါးစပ်ထဲသို့ ထိုးသွင်းလိုက်ရာတွင်၊ မျက်လုံးများ ပွင့်လာ၍ ထိတ်လန့်သော မျက်နှာနှင့် ကျွန်ုပ်တို့အား မော့ကြည့်လေ၏။

ရီ ။ ။ ‘အို ဘုရား...ဘုရား၊ ဘာကောင်ကြီးလဲ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ဘာကောင်ကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် သေပါပြီဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ အိမ်သူအိမ်သားတွေကို လွန်လာတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးကြီးဟာ တစ်ခါတည်း ကိစ္စချောသွားပါပြီ’

အရွယ်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ခွန်အား အားဖြင့်လည်းကောင်း ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့၌ စန့်လျက်ရှိသော သတ္တဝါကြီးမှာ အမှန်ပင် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှလေရာ၊ ၎င်းမှာ အမဲလိုက်ခွေးအစစ်လည်း မဟုတ်၊ မတ်စထစ် ခွေးမျိုး အစစ်လည်း မဟုတ်၊ ၎င်းနှစ်မျိုးစပ် ဖြစ်၍ အလွန် ကြီးမား ကြမ်းကြုတ်လှသဖြင့် ခြင်္သေ့မကလေး ပမာဏကဲ့သို့ ရှိချေ၏။ သေ၍ ငြိမ်လျက်ရှိသော ယခုအချိန်၌ပင်လျှင် ၎င်း၏ ကြီးမားသော ပါးစောင်တို့မှ အပြာရောင်ရှိသော မီးတောက်တစ်ခု ထွက်နေဟန် တူပေရာ၊ နက်ချိုင့်၍ ရက်စက်ဟန်ရှိသော မျက်လုံးကလေးများမှာလည်း မီးတောက်ဖြင့် ဝိုင်းရံ လျက် ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်း၏နှုတ်သီးပေါ်သို့ လက်တင်ပြီးနောက် လက်ကို မြှောက်၍ ကြည့်လိုက်ရာ၊ ကျွန်ုပ်၏ လက်ချောင်းများမှာ မှောင်မှိုက် ထဲတွင် ဝင်းဝင်းပြောင်လျက် ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်က ‘မီးစုန်းပဲ’ ဟု ပြောလိုက်ရာ၊ ဟုမ်း(စ်)သည် ခွေးသေ ကောင်ကို နှမ်းကြည့်ပြီးနောက် ‘တော်တော် နေရာကျအောင် စီမံထားတာပဲ၊ အနံ့မံ မပျက်စေရအောင် သိပ်အနံ့ပြင်းပြင်းကြီး လုပ်ထားဘူး။ ခင်ဗျာကို

လန့်စရာ ထိတ်စရာဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့ရတဲ့အတွက် ကျုပ်တို့က တောင်းပန် ပါတယ် ဗျာ။ အမဲလိုက်ခွေး တွေရလိမ့်မယ်လို့တော့ ကျုပ် တွက်ပြီးပါပဲ။ သို့ပေမဲ့ ဒီလောက် သတ္တဝါမျိုးတော့ ထည့်မတွက်ပေဘူး။ ဆီးနှင်းတိုက် ကလည်း ဝင်နေဝင်ယွက်လို့ ကျုပ်တို့မှာ အချိန်များများ မရဘူးဗျ’

ရီ ။ ။ ‘ခင်ဗျားတို့က ကျွန်တော့်အသက်ကို ကယ်ဆယ်ပေ တာပဲ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ကယ်ဆယ်တာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ အသက်အန္တရာယ် ဖြစ်စေဖို့ ကျုပ်ကပဲ စီစဉ်ပေးရာ ရောက်နေတယ်။ ဒါထက် ခင်ဗျား လမ်းလျှောက်နိုင်ပါ့မလား’

ရီ ။ ။ ‘ခုနင်က ဘရန်ဒီလေး နည်းနည်း ပေးပါဦးဗျာ၊ ပြီးတော့ ဘာမဆို လုပ်တာပေါ့။ အဲ ဟုတ်ပြီ၊ ကိုင်း ကျုပ်ကို ထူပေးကြစမ်း ပါဦး၊ ဒီနောက် ဘာလုပ်ကြမလဲ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ခင်ဗျားကို ဒီမှာ ထားခဲ့ရမယ်၊ ခင်ဗျားအဖို့ ဒီကနေ့ ညမှာ တော်လောက်ပြီ။ ခင်ဗျား စောင့်နေ၊ ကျုပ်တို့ထဲက တစ်ယောက် ယောက်က ခင်ဗျားကို အိမ်လိုက်ပို့မယ်’

ဆာဟင်နရီသည် မြေပေါ်မှထရန် ကြိုးစားသော်လည်း၊ ၎င်း၏ မျက်နှာမှာ အလွန်အမင်း ဖြူဖပ်ဖြူရောင်ရှိ၍၊ ခြေထောက်များမှာလည်း ဆတ်ဆတ်တုန်လျက် ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ၎င်းအား ကျောက်ဆောင် တစ်ခုသို့ တွဲခေါ်ပြီးနောက်၊ ဆာဟင်နရီသည် မျက်နှာကို လက်များဖြင့် ဖုံးအုပ်လျက် တုန်တုန်ယင်ယင် ထိုင်နေလေ၏။

ဟုမ်း ။ ။ ‘ကိုင်း ခင်ဗျားကို ဒီမှာ ထားခဲ့ရမယ်၊ အလုပ်ကျွန်သေး တာကို ပြီးအောင် လုပ်ရမှာမို့ အချိန်က သိပ်အရေးကြီးနေတယ်။ အမှု ကတော့ ပြီးပြီ၊ လူကို ဖမ်းဖို့ပဲ လိုတယ်’

ကျွန်ုပ်တို့သည် လမ်းကြောင်းကလေးတစ်လျှောက် လျင်မြန်စွာ လျှောက်သွားကြစဉ်-

ဟုမ်း ။ ။ ‘သူ့ကို အိမ်မှာတွေ့ဖို့ဘက်က တစ်ထောင်မှ တစ်ခု လောက် နည်းလမ်းရှိတယ်။ ခုနက်က သေနတ်သံတွေ ကြားကတည်းက သူ့အဖို့ ကိစ္စချောပြီဆိုတာ သူ ရိပ်မိမှာပဲ’

နပ် ။ - ။ ‘ခရီးကလည်း တော်တော်လှမ်းတယ်၊ ဆီးနှင်းတိုက် ကလည်း ရှိနေတော့ အသံအောင့်ပြီး ကြားကောင်းမှ ကြားမယ် ထင်ပါ့ဗျာ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ခွေးကြီးကို ပြန်ခေါ်ရအောင် သူက နောက်က လိုက်လာလိမ့်မယ်ဗျာ၊ ဒါကတော့ သေချာတယ်။ ဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ခုလောက် ရှိရင် ငန့်တော့ ပြေးပါပြီ။ နို့ပေခဲ သေချာအောင်ဟာ အိမ်ကို ရှာကြည့်ကြ ဦးစို့’

အိမ်ရှေ့တံခါး ပွင့်လျက်ရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ပြီး လျှင် တစ်ခန်းမှ တစ်ခန်းသို့ လျင်မြန်စွာ ရှာဖွေကြရာ၊ စတေပလံတန်ကို အစအနုမျှ မတွေ့ရချေ။ သို့ရာတွင် အပေါ်ထပ်၌ကား အိပ်ခန်းတစ်ခန်းမှာ သော့ခတ်လျက် ရှိလေ၏။

ထရီတ် ။ ။ ‘ဒီထဲမှာ တစ်ယောက်ယောက် ရှိတယ်၊ လှုပ်ရှားတဲ့ အသံ ကျုပ်ကြားရတယ်၊ ဟေ့ တံခါးဖွင့်လိုက်’

အခန်းတွင်းမှ သံသ့ညည်းညူသံနှင့် လှုပ်ရှားသံ ကြားလေရာ၊ ဟုမ်း(စ်)သည် တံခါးကို သော့ခတ်လောက်အထက်မှ ဖြေထောက်ဖြင့် အပြား လိုက် ကန်ကျောက်ရာတွင် တံခါးလည်း ပွင့်သွားလေ၏။ ၎င်းနောက် သေနတ်ကိုယ်စီနှင့် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးသည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွား လေ၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့ကြသော လူဆိုးကို အရိပ်နိမိတ်မျှ မတွေ့ရချေ။ ထိုလူကို တွေ့မည့်အစား ကျွန်ုပ်တို့သည် အလွန် ထူးဆန်း၍ မမျှော်လင့်သော အခြင်းအရာ တစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ကြသည် ဖြစ်၍၊ ကျွန်ုပ်တို့မှာ အံ့သြစွာနှင့် တစ်စကမျှ ရပ်လျက် ငေးကြည့်နေကြ လေ၏။

အခန်းမှာ ပြတိုက်ကလေး တစ်ခုသဖွယ် ပြင်ဆင်ထား၍ နံရံများ တွင်လည်း မှန်သေတ္တာကလေးများဖြင့် စီကပ်လျက်ရှိရာ၊ ၎င်းတို့အထဲတွင် အပျင်းပြေ သဘောနှင့် စုဆောင်းထားသော လိပ်ပြာများနှင့် ပိုးဖလံများ ကို တွေ့ရလေ၏။ အခန်း၏ အလယ်၌ အိမ်ခေါင်မိုးကို ကျားကန်သည့် သဘောဖြင့် စိုက်ထောင်ထားသော တိုင်ကြီးတစ်ခု ရှိလေရာ၊ ၎င်းတိုင်ကြီး တွင် ကပ်လျက် ချည်ထားသော ပုံသဏ္ဌာန်မှာ ၎င်းကို ချည်တုပ်ထားသည့် အဝတ်များဖြင့် ဖုံးအုပ် နှစ်မြှုပ်နေသည် ဖြစ်သောကြောင့်၊ ယောက်ျားမှန်း မိန်းမမှန်း မသိနိုင်အောင်ပင် ရှိလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ပါးစပ်၌ ပိတ်ဆို့ထားသော အဝတ်ကို ဆွဲဆုတ်၍ အနောင်အဖွဲ့များကို ဖြေလိုက်ရာ တွင်၊ မစွဲစိစတေပလံတန်သည် ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့တွင် ထိုးကျသွားလေ၏။ ၎င်း၏ လှပသော ဦးခေါင်းသည် ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ ငိုက်စိုက်ကျသွားစဉ်၊ လည်ပင်းပေါ်တွင် ရဲရဲနီသော ကျာပွတ်ရာကြီး တစ်ခုကို ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင် ရလေ၏။

ဟုမ်း ။ ။ ‘ခွေးမသားပဲဗျို့၊ လက်စထရီတ်... ခင်ဗျာ ဘရန်ဒီ ပုလင်းကော။ ကုလားထိုင်ပေါ် ဖွေတင်ပါဗျာ၊ နှိပ်စက်တာနဲ့ အားကုန်ပြီး သတိလစ်သွားရှာပြီ’

မိန်းမသည် မျက်စိကို ဖွင့်ကြည့်၍ ‘သူ လွတ်သွားရဲ့လား’ဟု မေးလိုက်ရာ ‘ကျွန်တော်တို့လက်က သူ လွတ်နိုင်ဖို့ လမ်းမရှိပါဘူး’ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

မိန်း ။ ။ ‘ဒါ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မယောက်ျား ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆာဟင်နရီ ပြောတာပါ။ သူ လွတ်ရဲ့လား’

ဟုမ်း ။ ။ ‘လွတ်ပါတယ်’

မိန်း ။ ။ ‘ခွေးကြီးကော’

ဟုမ်း ။ ။ ‘သေသွားပြီ’

မိန်း ။ ။ ‘(ကျေနပ်ဟန် လက္ခဏာနှင့် သက်ပြင်းချ၍) ‘ကောင်း

ပါပြီရှင်၊ ကောင်းပါလေ။ သိပ်ယုတ်မာတဲ့ လူပဲ၊ ကျွန်မကို သူဘယ်လို နှိပ်စက်ထားသလဲ ကြည့်စမ်း' ဟု ပြောပြီးနောက် မိန်းမသည် လက်မောင်း များကို ဆန့်ပြလိုက်ရာ၊ ညိုမည်းပွန်းပဲ့သော ဒဏ်ရာများဖြင့် ပြည်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ၎င်းနောက် မိန်းမသည် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးလေ၏။

ဟုမ်း ။ ။ 'ခင်ဗျားက သူ့အပေါ်မှာ စိတ်ကောင်းမထားဘူးပေါ့၊ ဒါဖြင့် သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်မှာ တွေ့နိုင်သလဲ ပြောစမ်းပါ။ မကောင်း လုပ်ရာမှာ သူ့ကို ကူညီခဲ့တဲ့အတွက် ယခု ကျွန်တော်တို့ကို ကူညီပြီး အဖြစ် ပြေအောင် လုပ်စမ်းပါဦး'

မိန်း ။ ။ 'သူ ပြေးမယ့်နေရာ တစ်နေရာတည်း ရှိတယ်၊ နွဲ့ဗွက် ကြီး အလယ်က ကျွန်းကလေးအပေါ်မှာ သံဖြူတွင်းကလေး တစ်ခုရှိတယ်။ သူ့ခွေးကြီးကို အဲဒီမှာ သူထားတယ်၊ အရေးရှိလျှင် ပုန်းအောင်းဖို့လည်း အဲဒီမှာ သူပြင်ထားတယ်။ သူ ပြေး... အဲဒီ ပြေးမှာပဲ'

ဆီးနှင်းတိုက်ကြီးသည် ပြတင်းပေါက်အနီးတွင် ကပ်လျက် သိုးမွေး ဖြူကဲ့သို့ ရှိနေလေရာ၊ နှင်းမကွဲမချင်း ထိုသူ့နောက်သို့ လိုက်ရန် မဖြစ်နိုင် ကြောင်းမှာ ထင်ရှားပေ၏။ ထိုအတောအတွင်း၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် လက်စ ထရိတ်ကို ထိုအိမ်ထဲ ထားခဲ့၍၊ ဟုမ်း(စ်)နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆာဟင်နရီကို ခေါ်၍ ဘတ်စကာဗျိုလ်ဟောလ်သို့ သွားကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် စတေ ပလ်တန် လင်မယားအကြောင်းကို ဆာဟင်နရီအား ပုံးကွယ်ထားရန် မဖြစ် နိုင်သဖြင့် ဖွင့်ဟ ပြောပြရသော်လည်း၊ ဆာဟင်နရီသည် မိမိ ချစ်ကြိုက်ခဲ့ သော မိန်းမအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အမှန်ကို သိရှိရသောအခါ စိတ်တင်း ၍ ခံနိုင်ပေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုညအတွင်း ကြုံတွေ့ရသော အဖြစ်အပျက်များ ကြောင့် ၎င်း၏စိတ်ကို ထိခိုက်သည်ဖြစ်၍၊ နံနက်မလင်းမီ ဆာဟင်နရီမှာ အဖျားကြီးဖျားလျက် ကယောင်ကတမ်း ရှိနေပါသဖြင့် ခေါက်တာမော်တီဇာ က ကုသရလေ၏။ ထိုသူ နှစ်ယောက်တို့သည် ကမ္ဘာကို အတူတကွ

ဖျံ့ဖြူးစာအုပ်တိုက်

လှည့်လည်ကြပြီးသောအခါမှ၊ ဆာဟင်နရီမှာ နိမိတ်မကောင်းသော ဤ အမွေပစ္စည်းကို မဆက်ခံရမီက ရှိနေခဲ့သည့် ကျန်းမာသန်စွမ်းသော လူ တစ်ယောက် အဖြစ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ နိုင်ပေတော့၏။

ခွေးကြီး သေပြီးသည့် နောက်တစ်နေ့ မနက်၌ ဆီးနှင်းကဲ့သို့သည့် ဖြစ်၍၊ မစွမ်းစတေပလ်တန်၏ လမ်းညွှန်ချက်အရ ကျွန်ုပ်တို့သည် နွဲ့ဗွက်ကြီး အတွင်း ဖြတ်သန်းသွားနိုင်သော လမ်းကြောင်းကလေး တွေ့ရသော နေရာ သို့ ဆိုက်ရောက်ကြလေ၏။ ထိုမိန်းမသည် လင်ယောကျ်ား ပုန်းအောင်းရာ နေရာသို့ ဝမ်းမြောက်စွာနှင့် စိတ်အား ထက်သန်စွာ ညွှန်ပြခြင်းကို ထောက်ခံခြင်းအားဖြင့်၊ တစ်သက်ပတ်လုံး ဘယ်မျှလောက် စိတ်မချမ်းမသာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ နေထိုင်ခဲ့ရရှာသည့် အကြောင်းကို သိရပေ၏။ ရွှံ့နွဲ့ ဗွက်ကြီးထဲသို့ ချွန်းလျက် ထိုးဝင်သွားသည့် လမ်းကြောင်းကလေး အစတွင် မစွမ်းစတေပလ်တန်သည် ရပ်လျက် ကျန်ရစ်နေလေရာ၊ ထိုလမ်းကြောင်း၏ အစွန်းမှ တုတ်ချောင်းကလေးများကို ကျူပင်ကြို့ ကျူပင်ကြားတို့၌ ဤ တစ်ခု ဟိုတစ်ခု ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် ချိတ်ထူထားခြင်းအားဖြင့်၊ ၎င်း နွဲ့ဗွက်ကြီးကို ဖြတ်သန်းသွားနိုင်သည့် လမ်းကြောင်း အထိမ်းအမှတ် ဖြစ်သည် ကို သိရှိရလေ၏။ ခြေတစ်လှမ်း မှားခဲ့လျှင် ညစ်ပုပ်သော နွဲ့ဗွက်ကြီးထဲသို့ ပေါင်လယ်သို့တိုင်အောင် နစ်မြုပ်သွားလေ၏။ ထိုကဲ့သို့ တစ်ကြိမ်မက နစ်မြုပ်ခြင်း ခံရပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့ ဂျေမှ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ဘေးအန္တရာယ်များသော ဤလမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားခဲ့သော အထိမ်း အမှတ် တစ်ကြိမ်မျှသာ တွေ့ရလေ၏။ ကျူပင်ဖုတ်စု တစ်ခု၏ အလယ်မှ မည်းနက်သော အရာတစ်ခုသည် ထိုးထွက်လျက်ရှိရာ၊ ဟုမ်း(စ်)သည် ထို အရာဝတ္ထုကို လမ်းကြောင်းမှ ဖဲ့ဆင်း၍ ကောက်ယူလိုက်သည့် အခါတွင် ခါးသို့ ကိုင်အောင် နစ်မြုပ်သွားလေ၏။ လက်စထရိတ်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ၎င်းအား မကူညီခဲ့လျှင် ဟုမ်း(စ်)မှာ အလိုအလျောက်အားဖြင့် မြေမာပေါ်သို့ တစ်ဖန် ရောက်နိုင်ဖို့ မရှိချေ။ ဟုမ်း(စ်)သည် ဘွတ်ဖိနပ်ယောင်း အနက်

ဖျံ့ဖြူးစာအုပ်တိုက်

တစ်ဖက်ကို မြှောက်၍ ပြလိုက်ရာ အတွင်းဘက် သားရေ၌ “တိုရှင်တို့မြို့၊ မေရာကုမ္မဏီ” ဟူသော စာလုံးများ ပါရှိလေ၏။

ဟုမ်း ။ ။ ‘ရှုံ့ထဲ အနစ်နာခံရကျိုး နှပ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒီဖိနပ်ဟာ ကျုပ်တို့မိတ်ဆွေ တောဟင်နရီ ပျောက်နေတဲ့ ဖိနပ်ပဲဗျ’

နပ် ။ ။ ‘စတောပလံတန်က ထွက်ပြေးသွားရင်း ဒီထဲ ပစ်ချ သွားသလား’

ဟုမ်း ။ ။ ‘အစစ်ပေါ့၊ ခွေးကြီးကို အနှံ့ခံစေဖို့ ဖိနပ်ကို ပြပြီးတဲ့ နောက် သူ့လက်ထဲမှာ တိုင်ထားတယ်။ သူ့အကြံ မအောင်မှန်းသိလို့ ထွက်ပြေးတော့ ဒီဖိနပ်ကို ကိုင်လျက် မပါသွားတယ်။ ဒါကြောင့် ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဆို ဒီနေရာအထိ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သူ ရောက်လာခဲ့တယ်လို့ ကျုပ်တို့ သိရတယ်’

သို့ရာတွင် ထိုမျှထက်ပို၍ နူးကား ကျွန်ုပ်တို့ သိနိုင်ခွင့်မရဘဲ ခန့်မှန်း မြေဖြင့်သာလျှင် တွေးဆ ယူကြရပေတော့၏။ နွဲ့ဗွတ်ထဲ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ခြေရာကောက်ရန် မဖြစ်နိုင်ဘဲ ရှိသော်လည်း နွဲ့ဗွတ်၏ အခြားဘက်၌ မြေမာ် သို့ ရောက်လာကြသောအခါ၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် စတောပလံတန်၏ ခြေရာ အစအနကို စိတ်အားကြီးစွာ ရှာဖွေကြလေ၏။ သို့ရာတွင် မည်သည့်ခြေရာ အစအနကိုမျှ ကျွန်ုပ်တို့ မတွေ့ကြရချေ။ မြေကြီး အခြေအနေကို ကြည့်ရှု အကဲခတ်ရာတွင် စတောပလံတန်သည် ထိုနောက်ဆုံးည၌ ဆီးနှင်းတိုက်ကြီး အတွင်း ထိုကျွန်းကလေးသို့ ရောက်အောင် ကြိုးပမ်းအားထုတ်သော်လည်း ရောက်ဟန် လက္ခဏာ မရှိချေ။ ဂရင်ပင်မှ နွဲ့ဗွတ်ကြီးအတွင်း ညစ်ပုပ်သော ရွံ့နွံများအတွင်း၌ ရက်စက်လှသော လူသည် တစ်ခါတည်း နစ်မြုပ်၍ အဆုံးသတ်ခဲ့လေပြီ။

အခန်း ၁၅
ပြန်လှန် စစ်ဆေးခြင်း

နီဝင်ဘာလ ကုန်ခါနီး ဆီးနှင်းကျသော ညဉ့်တစ်ည၌ ဟုမ်း(စ်)နှင့် ကျွန်ုပ် တို့သည် ဘောကာလမ်း အိမ်အတွင်း ဧည့်ခန်းထဲ၌ မီးဖို၏ တစ်ဖက်တစ်ချက် တွင် ထိုင်ကာ၊ ဘတ်စကာဗျိုလ် အရုပ်အမျှေ အကြောင်းကို ဆွေးနွေးလျက် ရှိကြ၏။ ဆာဟင်နရီနှင့် ဒေါက်တာဖော်တီမာတို့သည် လန်ဒန်မြို့သို့ ဆိုက်ရောက်လာကြ၍၊ ဆာဟင်နရီ စိတ်ကောင်းစေရန်အတွက် ကမ္ဘာကို လှည့်ပတ်ကြမည့် ခရီးရှည်ကြီး ထွက်ကြရန် ပြင်ဆင်လျက် ရှိကြလေ၏။ ၎င်းတို့သည် ထိုနေ့ညနေက ကျွန်ုပ်တို့ အိမ်သို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်ဖြစ်၍၊ ထိုအမှုအကြောင်းကို ဆွေးနွေးမိကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဟုမ်း ။ ။ ‘သူ့ကိုယ်သူ စတောပလံတန် ခေါ်တဲ့ လူရဲ့ မျက်စိနဲ့ နေကြည့်ရင်တော့ ဒီအဖြစ်အပျက်တွေဟာ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပါပဲ။ သို့သော်လည်း ကျုပ်တို့ အဖို့မှာတော့ သူ့ရည်ရွယ်ချက်ကိုလည်း မသိရပြန်၊ အဖြစ်အပျက် များကိုလည်း တစ်ပိုင်းတစ်စလောက် သိရပြန်တော့ အင်မတန် ရှုပ်ထွေး နက်နဲ နေတာပဲ။ ကျုပ်က မရွတ်စတောပလံတန်နဲ့ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် စကား ပြောခဲ့ပြီးလေတော့ ဒီအမှုဟာ ယခုတော့ ကောင်းကောင်း ရှင်းသွားပါပြီ’

နပ် ။ ။ ‘ဒါဖြင့် ခင်ဗျား မှတ်မိသလောက် အဖြစ်အပျက်ကို အစဉ်အတိုင်း တစ်ဆီတံလောက် ကျွန်တော့် ပြောစမ်းပါဦး’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ပြောတာပေါ့၊ နို့ပေမဲ့ အားလုံး ကျုပ် မှတ်မိတယ်လို့ တော့ တာဝန်မခံနိုင်ဘူး။ ကျုပ် ထောက်လှမ်း စုံစမ်းကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဟိုရပ်ပုံဟာ ကျုပ် တွေးတဲ့အတိုင်းပဲ၊ စတေပလ်တန်ဆိုတာ ဘတ်စကာဗျိုလ် တစ်ယောက်ပါပဲ။ သူက တောင်အမေရိကတိုက်ကို နာမည်ပျက်ပြီး ထွက် ပြေးတဲ့ ဆာချာလ်စ်ရဲ့ ညီ ရောဂျားရဲ့ သားတစ်ယောက်ပါပဲ။ ကျုပ်သိရတော့ ရောဂျားဟာ အိမ်ထောင်မပြုဘဲ သေသွားတယ် ဆိုတယ်။ အမှန်ကတော့ ရောဂျားဟာ အိမ်ထောင်ပြုလို့ သားတစ်ယောက် ရတယ်။ သူ့ကိုလည်း သူ့အဖေ နာမည်အတိုင်း ရောဂျားလို့ မှည့်ထားသတဲ့။ အဲဒီ ရောဂျားဟာ ကျုပ်တို့လူ စတေပလ်တန်ပေါ့။ သား ရောဂျားက ဂေါ်စတာရစ်ကားမြို့က ဂါဆီရာဆိုတဲ့ မိန်းမချောတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ပြီး၊ တိုင်းပြည်ရဲ့ ငွေတွေ တော်တော်များများ ခိုးယူ ထွက်လာခဲ့ပြီး၊ ဝင်နီလူဝါ နာမည်နှင့် အင်္ဂလန် ရောက်လာပြီး၊ ရောက်ရှိင်ယာနယ်ဘက်မှာ ကျောင်းတစ်ကျောင်း ဖွင့်သတဲ့။ သူ့ကျောင်းက အစကလေးတော့ နာမည်ကောင်းပြီး တဖြည်းဖြည်း နာမည် ပျက်လာသတဲ့။ ဒီအခါမှာ သူတို့ လင်မယားက စတေပလ်တန်လို့ တစ်ဖန် နာမည်ပြောင်းပြီး၊ ကျန်တဲ့ငွေကလေးနဲ့ အင်္ဂလန်တောင်ပိုင်း လာပြီး ဒီအမွေ ကို ရဖို့ အကြံအစည် ထုတ်တာကိုးဗျ။ ဒီက စပြီး ရှေ့လျှောက်ရင် ကျုပ်တို့ စိတ်ဝင်စားလာခဲ့ကြတဲ့ အပိုင်းကို ရောက်လာခဲ့ကြပြီး၊ ဒီငနဲက ထောက်လှမ်း စုံစမ်းကြည့်ရာမှာ ဒီအမွေကို သူရဖို့ရာ လူနှစ်ယောက် ခံနေကြောင်း တွေ့ရ တယ်။ ဒီမွန်ရှိုင်ယာနယ် ရောက်စကတော့ သေသေချာချာကြီး စီစဉ်ရသေးတဲ့ လက္ခဏာ မရှိဘူး၊ သို့သော် သူ့မယားကို နှမယောင် ဆောင်းပြီး ခေါ်လာပုံ ထောက်တော့ ညစ်ပတ်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးတော့ သူ့မှာ ရှိတယ်။ သို့သော်လည်း ဘယ်ပုံဘယ်နည်း အသုံးပြုမယ်လို့ ကွက်စိပ် ရိုက်ပြီး သေသေချာချာကြီး စိတ်ကူးရသေးဟန် မတူဘူး။ သူ့ရည်ရွယ်ချက်

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ကတော့ ဒီအမွေကို သူရအောင် ဘယ်သူ့ကိုမဆို ဓားစာခံ အဖြစ်နဲ့ အသုံးပြု ပြီး ဘယ်အလုပ်ကိုမဆို စွန့်လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပဲ။ သူပထမအလုပ်က ဘိုးဘေးအစဉ်အဆက် နေလာခဲ့တဲ့ အိမ်ကြီးနဲ့ တတ်နိုင်သမျှ နီးကပ်အောင် နေဖို့၊ ဒုတိယအလုပ်ကတော့ ဆာချာလ်စ်ရယ်၊ အိမ်နီးချင်းတွေရယ် အကျွမ်း တဝင် ဖြစ်အောင် မိတ်ဖွဲ့ထားဖို့ ဖြစ်တယ်။

‘ဆာချာလ်စ်ကိုယ်တိုင်က သူတို့အိမ်သားများနှင့် ပတ်သက်တဲ့ ခွေးကြီးရဲ့ ဒဏ္ဍာရီကို သူ့ကို ပြောပြမိလေတော့ သူ့သင်္ချိုင်း သူတူးသလို ဖြစ်သွားတာပဲ။ ဆာချာလ်စ်ဟာ နှလုံးမခိုင်တဲ့အကြောင်း၊ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တုန်လှုပ်လို့ ရှိရင် သေမယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို စတေပလ်တန်က သိတယ်။ ဒီလောက်အထိကို ဒေါက်တာမော်တီမာထံမှ သူ့သိရမယ်၊ ဒီပြင်လည်း ဆာချာလ်စ်ဟာ မကောင်းဆိုးဝါး ဆိုတာမျိုးကို ယုံတတ်တယ်။ ခွေးကြီးရဲ့ ဒဏ္ဍာရီအကြောင်းကိုလည်း တကယ်ပဲ ယုံကြည်တယ်ဆိုတာကို စတေပလ် တန် ကြားရမယ်။ စတေပလ်တန်က အတော် စိတ်ကူးကောင်းတဲ့ လူ တစ်ယောက် ဖြစ်လေတော့ ဒီအကြောင်း ကြားကြားချင်း ဆာချာလ်စ်ကို လက်သည် မပေါ်အောင် သတ်ဖို့နည်းကို ဖြုန်းခနဲ အကြံရတယ်။

‘အကြံရပြီးတဲ့နောက် အတော်ပဲ နေရာကျအောင် သူစီစဉ်တယ်။ သာမန် လူတစ်ယောက်ဆိုရင် ခွေးဆိုးကြီးတစ်ကောင် အသုံးပြုတာနဲ့ ကျေနပ်မှာပဲ။ သူ့မှာတော့ စိတ်ကူးညာဏ်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေတော့ ခွေးရိုးရိုးကို မကောင်းဆိုးဝါးနဲ့တူအောင် စီရင်ပေးဖို့ ဖြုန်းဆို စိတ်ကူးရတယ်။ ဒီခွေးကို လန်ဒန်မြို့ ရော့ဒ်နဲ့ မင်ကယ်လ်တို့ဆီက ဝယ်တယ်။ သူတို့ရှိတဲ့ အထဲမှာ အသန်ဆုံး၊ အဆိုးဆုံး ခွေးကြီးပဲ။ သူက အိမ်ကိုယူတော့ ဒီမွန်ရှိုင်ယာ မြောက်ပိုင်းဘက်က လှည့်ပြီး လူသူမမြင်အောင် အဝေးကြီး လမ်းလျှောက်ပြီး ယူလာခဲ့တယ်။ သူက ပိုးမွှားတိရစ္ဆာန် ဝါသနာပါလို့ ဂရင်ပင်နွံမွှက်ကြီး ထဲ လျှောက်ရှာရာမှ လမ်းကောင်းကောင်း သိပြီး ခွေးကြီးဝှက်ထားဖို့ နေရာကို တွေ့ခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ သူ လှောင်ထားပြီး ချက်ကောင်းကို စောင့်လာခဲ့တယ်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

‘အချက်က တော်တော်နဲ့ မပေါ်လာသေးဘူး၊ အဘိုးကြီးဟာက ညအချိန်မှာ သူ့အိမ်ဝင်းကြီး အပြင်ဘက်ထွက်အောင် သွေးဆောင်လို့ မရဘူး။ စတေပလ်တန်က သူ့ခွေးကြီးနဲ့ သွားသွားပြီး ချောင်းတယ်၊ နို့ဗေမဲ့ အချက်မရဘူး။ အဲဒီလို သွားသွားပြီး ချောင်းရာမှာ သူ့ခွေးကြီးကို တောသူ တောင်သားတွေက ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရလေတော့ ခွေးတစ္ဆေကြီးရဲ့ ဒဏ္ဍာရီဟာ အသစ်ပြန်ပြီး တကယ် ဖြစ်လာပြန်တယ်။ သူ့မျှော်လင့်ချက်က ဆာချာလ်စ်ကို သူ့မယားက မြှူစေချင်တယ်။ သို့သော်လည်း မိန်းမက သူ့အလိုကို မလိုက်ဘူး။ ချစ်ကြိုက်အောင်လုပ်ပြီး သေကြောင်းကြံဖို့ အလုပ်ကို မယားက သဘောမတူဘူး။ ပါးစပ်နဲ့ခြောက်၊ လက်ထိလက်ရောက် နှိပ်စက် သော်လည်း လုံးလုံးမရဘူး။ ဒါကြောင့် စတေပလ်တန်မှာ တော်တော်ကြာ အောင် အခက်အခဲ တွေ့နေရတယ်။

‘ဆာချာလ်စ်နဲ့ စတေပလ်တန်နှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်လာပြီး မစ္စစ် လောရာလိုင်းရင်းကို ကူညီထောက်ပံ့သည့် အလုပ်မှာ ၎င်းအား ကိုယ်စား လှယ် လွှဲခြင်းခံရသည့်အတွက် စတေပလ်တန်ဟာ အခက်အခဲမှ လွတ် မြောက်တဲ့ နည်းလမ်းတစ်ခု တွေ့လာတယ်။ သူ့ကိုယ်သူ လူပျိုလို့ ပြောပြီး ဒီမိန်းမကို လူပျိုလှည့်၊ သူ့ယောက်ျားနဲ့ ပြတ်စဲရင် သူက လက်ထပ်ယူမယ်လို့ ပြောထားတာကိုးဗျ။ ဒီအတောအတွင်းမှာ ဒေါက်တာမော်တီမာ အကြံပေး လို့ ဆာချာလ်စ်က ဒီအိမ်ကြီးမှ သူ ထွက်သွားတော့မယ် ဆိုတာ သိရ လေတော့ သူ့အကြံကို အချိန်မဆွဲနိုင်အောင် အချက်ပေါ်လာတာကိုး။ မြန်မြန် အလုပ်လုပ်ရင် လုပ်မှ၊ မလုပ်ရင် သူ့လက်တွင်းက လွတ်သွားရမှာကိုးဗျ။ ဒီတော့ကာ မစ္စစ်လိုင်းရင်းကို အဘိုးကြီးမသွားမီ သူနဲ့တွေ့ဖို့ ချိန်းတဲ့ စာ တစ်စောင် အရေးခိုင်းတာကိုးဗျ။ နောက်တော့ သူက ဥပါယ်တံမျဉ်နဲ့ မိန်းမ ကို မသွားအောင် တားထားပြီး သူ့မျှော်နေတဲ့ အခွင့်ကောင်းကို ရသွားတော့ တာကိုး။

‘ဒါနဲ့ ညနေခင်းမှာ ကုန်းထရေစီက ပြန်လာခဲ့ပြီး ခွေးကြီးကိုထုတ်၊

မီးစုန်းနဲ့ ဆေးခြယ်၊ နောက်ပြီးတော့ အဘိုးကြီး စောင့်နေမယ့် တံခါးပေါက် ဆီကို သူ့ခွေး ယူလာခဲ့တာကိုး။ သခင်က ရှူးတိုက်ပေးနေတော့ ခွေးကြီးက ဝင်းတံခါးပေါ်က ခုန်ပြီး ဆာချာလ်စ်နောက်ကို လိုက်ရာမှ ဆာချာလ်စ်က သစ်ပင်တန်းကြား တစ်လျှောက် အော်ပြီး လျှောက်ပြေးတာကိုး။ အင်မတန် အုပ်ပြီး မိုက်နေတဲ့ သစ်ပင်တန်းကြားမှာ ပါးစောင်ကြီးက ဝင်းဝင်း၊ မျက်လုံး ကြီးက ပြောင်ပြောင်နဲ့ ခွေးနက်ကြီး လိုက်တယ်ဆိုရင် တကယ် ကြောက်စရာ ကြီး ဖြစ်နေတာကိုး။ ဒါနဲ့ လမ်းကလေးအဆုံးမှာ ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ နှလုံးကွဲပြီး အဘိုးကြီးလည်း သေပါရောဗျာ။ အဘိုးကြီးက လမ်းပေါ် လျှောက်ပြေးတုန်း ခွေးကြီးက လမ်းဘေးက မြက်ခင်းပေါ်မှာ လျှောက်ပြေး လေတော့ ခြေရာ မတွေ့ရဘူးပေါ့။ အဘိုးကြီး လဲနေတာ မြင်လေတော့ ခွေးကြီးက အနားကပ်ပြီး အနံ့ခံရာမှာ သေနေတာ တွေ့နေတော့ လှည့်ပြန် သွားတော့တာကိုး။ အဲဒါခါမှာ ဒေါက်တာမော်တီမာ တွေ့တယ်ဆိုတဲ့ ခြေရာ ထင်ရစ်ဟန် တူတယ်။ စတေပလ်တန်က ခွေးကြီးခေါ်ပြီး နွဲ့ဗွက်အလယ်မှာ သွားဝှက်ထားရာမှာ ဟိုနားတစ်ဝိုက် အင်မတန် ထိတ်လန့်ပြီး ဆိုင်ရာ အရာရှိများ မရှင်းလင်းနိုင်တဲ့ အရှုပ်အထွေးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာလို့မို့ ခင်ဗျား တို့ ကျုပ်တို့ဆီကို ဒီအမှု ရောက်လာတာကိုး။

‘ဆာချာလ်စ်သေတဲ့အကြောင်း ဒီတွင် ထားကြပါစို့၊ ဘယ်လောက် ပါးနပ်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ သတ်တဲ့လူကို တရားစွဲဖို့ မဖြစ်နိုင်အောင် ခဲယဉ်းနေတယ် မဟုတ်လား၊ သူနဲ့ ကြံရာပါကလည်း တိရစ္ဆာန်ဖြစ်လေတော့ သူ့ကို မဖော်နိုင်ဘူး၊ သူ ဆင်ထားပုံက အင်မတန် ဆန်းကြယ်လေတော့ သိပ်ပြီး အရာရောက်တာပဲ။ ဒီအမှုနှင့် ပတ်သက်နေတဲ့ မစ္စစ်စတေပလ်တန်ကရော၊ မစ္စစ်လိုင်းရင်းကရော စတေပလ်တန်ကို မသင်္ကာကြဘူးပေါ့။ မစ္စစ်စတေပလ်တန်က အဘိုးကြီးကို သူ ကြံစည်နေ တယ် ဆိုတာကိုလည်း သိတယ်၊ ခွေးကြီး ရှိတယ်ဆိုတာကိုလည်း သိတယ်။ မစ္စစ်လိုင်းရင်းက ဒီဟာတွေကို မသိသော်လည်း ဒီအချိန် ဒီနေရာမှာ အဘိုး

ကြီးနဲ့ သူနဲ့ ချိန်းထားတယ် ဆိုတာကို စတေပလ်တန်တစ်ယောက်သာ သိလေတော့ သူ့ကို မသင်္ကာဘူး။ နို့ပေမဲ့ မိန်းမနှစ်ယောက်စလုံးဟာ သူ့ဩဇာ ခံချည်း ဖြစ်နေတော့ သူက ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိဘူး။ ပထမပိုင်း အလုပ် ကတော့ အောင်မြင်သွားပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒီထက်ခက်တဲ့ အလုပ်က ကျန်သေးတာ ကိုးဗျ။

‘စတေပလ်တန်ရဲ့ ပထမစိတ်ကူးကတော့ ဆာဟင်နရီကို ဒီဗွန်ရှိုင် ယာ ရောက်အောင် မလာအောင် လန်ဒန်မြို့မှာပင် သေအောင် သတ်နိုင်လိမ့် မယ်လို့ ထင်တယ်။ ဆာချာလ်စ်ကို မြို့ပြီးဖမ်းဖို့ အလုပ်တုန်းက သူ့မိန်းမက မကူညီချင်ဘူးလို့ ငြင်းတာနဲ့ သူ့မယားကို သူ မယုံမကြည်ဖြစ်ပြီး သူ့ဩဇာ လျော့သွားမှာစိုးလို့ ကြာကြာကြီး ခွဲထားခဲ့ဖူးဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့မယားကို လန်ဒန် ခေါ်လာခဲ့ပြီး ဂရင်ပင်လမ်းက ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ တည်းကြတယ်လို့ ကျုပ်တွေ့ရတယ်။ သူ့မယားကို အခန်းထဲမှာ လှောင်ထားပြီး သူကတော့ မုတ်ဆိတ်ကြီးနဲ့ ရုပ်ဖျက်၊ ဘောကာလမ်းရောက်အောင် ဒေါက်တာမော်တီဗာ ရဲ့ နောက်က လိုက်၊ ဒီနောက် ဘူတာရုံနှင့် နေ့သံဘာလင်ဟိုတယ်ကို လိုက်တယ်။ သူ့မယားက သူ့အကြံအစည်ကို အနည်းငယ် ရိပ်မိပေမယ့် ရက်ရက်စက်စက် နှိပ်စက်ထားလို့မို့ သူ့ကို ကြောက်ပြီးနေတာနဲ့ ဆာဟင်နရီ မှာ ဘေးအန္တရာယ်များရှိကြောင်း သိလျက်နဲ့ စာရေးပြီး သတိမပေးဝံ့ဘူးဗျ။ မတော်တဆ စတေပလ်တန် လက်ထဲကို သူ့စာ ရောက်သွားလို့ရှိရင် သူ့ အသက်ကိုတောင် စိတ်မချရဘူး။ နောက်ဆုံးကျတော့ ကျုပ်တို့သိတဲ့အတိုင်း သူ ပေးချင်တဲ့သတင်းကို သတင်းစာထဲကရအောင် စာလုံးတွေ ရွေးကပ်ပြီး လိပ်တပ်တော့ လက်ရေးဖျက်ပြီး တပ်လိုက်တယ်။ အဲဒီစာဟာ ဆာဟင်နရီ လက် ရောက်လို့ သူ့မှာ ဘေးအန္တရာယ်ရှိတဲ့ အကြောင်းကို ပထမအကြိမ် သတိပေးချက် ရရှိတယ်။

‘စတေပလ်တန်က သူ့ခွေးနဲ့ အနံ့ခံလိုက်ဖို့ လိုစွဲလျှင် သူ့ခွေးကို ပြရအောင် ဆာဟင်နရီရဲ့ အဝတ်အစား တစ်ခုခုကို ရထားဖို့ အရေးကြီး

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

တယ်။ ဒါနဲ့ သွက်သွက်နဲ့ ရဲရဲလုပ်တတ်တဲ့ ဝါသနာအတိုင်း မိနပ်တိုက်တဲ့ လူကိုဖြစ်စေ၊ ဟိုတယ်က အိပ်ခန်းကို ကြည့်ရတဲ့ မိန်းမကိုဖြစ်စေ လာဘ် ထိုးပြီး သူ လိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းကို ရအောင်လုပ်တယ်။ သို့ပေမဲ့ ပထမဦးဆုံး ခိုးယူထားတဲ့ မိနပ်ဟာက ကံအားလျော်စွာ အသစ်ကျပ်ချွတ် ဖြစ်နေလေ တော့ သူ့ကိစ္စအတွက် အသုံးချလို့ မရအောင် ဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့ အသစ် ကို ပြန်ထားပြီး အဟောင်းတစ်ဖက်ရအောင် ခိုးပြန်တယ်။ ဒီအချက်ဟာ ကျုပ်အဖို့ အင်မတန် သဘောပေါက်စေဖို့ အချက်တစ်ခု ဖြစ်နေတယ်။ ဘာကြောင့်ဆိုတော့ အသစ်ကို မလိုချင်ဘဲ အဟောင်းကို လိုချင်တယ် ဆိုကတည်းက တကယ့်ခွေး အစစ်နဲ့ ကျုပ်တို့ အလုပ်လုပ်ရမယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ကျုပ်က တစ်ခါတည်း စဉ်းစားမိတယ်။

‘ထို့နောက် နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ ကျုပ်တို့ မိတ်ဆွေများ လာ လည်တော့ စတေပလ်တန်က မြင်းရထားနဲ့ လိုက်တယ်။ ဒီနောက်တော့ သူက ဒီဗွန်ရှိုင်ယာ ပြန်သွားပြီး ဆာဟင်နရီ ရောက်ဖို့ကို မှော်နေတာပေါ့။

‘အဲဒီအချိန်မှာ ကျုပ်အဖို့ ဘယ်လိုအခြေအနေ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို နည်းနည်း ပြောပြဦးမယ်။ ပုံနှိပ်စာလုံးတွေ ကပ်ထားတဲ့ စာရွက်ကို သေသေ ချာချာ ကြည့်တော့ စံပယ်ပန်းနဲ့ သင်းသင်းကလေး ရတယ်ဆိုတာ ကျုပ် သိရတယ်။ ရေမွှေးနဲ့ပေါင်း ၁၇ မျိုး ရှိတယ်ဗျ။ ဒီဟာကို စုံထောက်များ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ခွဲခြားပြီး သိနိုင်တဲ့အတွက် ပေါ်ပေါက်ရတဲ့ အမှုလေးတွေ တော်တော်များပြီ။ ရေမွှေးနဲ့ ရကတည်းက မိန်းမ ပါရမယ်လို့ ကျုပ် တွက်မိ ပြီး ကျုပ်စိတ်ကူးက စတေပလ်တန်တို့ဆီ ရောက်သွားတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကျုပ်အဖို့တော့ ဟိုနယ်ကို မသွားမိကတည်းက အမဲလိုက်ခွေးကြီး ပါတဲ့ အကြောင်း အသေအချာ သိရတဲ့အပြင် လက်သည်ဟာလည်း ဘယ်သူ ဆိုတာ ကျုပ် နည်းနည်းမှန်းဆနိုင်မိပြီ။

‘ကျုပ်အလုပ်ကတော့ စတေပလ်တန်ကို စောင့်ကြည့်ဖို့ပါပဲ။ သို့သော် ကျုပ်က ခင်ဗျားနဲ့အတူ ပါသွားရင် စတေပလ်တန်က သိပ်ပြီး သတိထား

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

နေမှာဖြစ်တော့ စောင့်ကြည့်ဖို့ ခဲယဉ်းလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်က ခင်ဗျား ရော၊ ဘာရော လူတိုင်းကို လိမ်ပြောပြီး လန်ဒန်မှာ ကျုပ် ရှိတယ်လို့ ထင်နေ ကြတုန်းမှာ ကျုပ်က တိတ်တိတ်ကလေး ဆင်းလာခဲ့တယ်။ များသော အားဖြင့် ကုန်းထရစ်မှာ ကျုပ်နေပြီး အမှုဖြစ်တဲ့ နေရာအနီးမှာ ကျုပ် ရှိဖို့ လိုတဲ့အခါမှသာ ကွင်းပြင်ကြီးထဲက တဲကလေးကို အသုံးပြုခဲ့တယ်။ ဟို သူငယ်ကလေးကလည်း ကျုပ်နဲ့အတူ လိုက်လာပြီး တောသားကလေး ယောင် ဆောင်ပြီး ကျုပ်ကို အများကြီး ကူညီနိုင်တယ်။ စားစရာနဲ့ အဝတ် လဲစရာအတွက် သူ့ကို ကျုပ် အားကိုးပြီး စတေပလ်တန်ကို ကျုပ် စောင့် ကြည့်တဲ့အခါမှာ သူက ခင်ဗျားကို စောင့်ကြည့်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်က ခလုတ်တွေ အကုန်လုံးကို ကျုပ် လက်ထဲမှာ ထားသလို အလုပ်လုပ် နိုင်တယ်။

‘ခင်ဗျား ပို့လိုက်တဲ့ မှတ်ချက်တွေကို ဘေကာလမ်းကနေပြီး ကုန်း ထရစ်ကို ချက်ချင်း ပို့လိုက်လေတော့ ကျုပ် လက်ထဲ မြန်မြန်ရောက်တဲ့ အကြောင်းကို ကျုပ် ပြောခဲ့ပြီ။ ခင်ဗျား မှတ်ချက်တွေဟာ ကျုပ်အဖို့ အများ ကြီး အသုံးဝင်ပါပေတယ်။ အထူးသဖြင့် စတေပလ်တန်ရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိကလေး ဟာ မှန်လည်းမှန်လို့ သိပ်နေရာကျတယ်။ သူတို့လင်မယားဟာ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဆိုတာ သိရအောင် စုံစမ်းထားလို့ ကျုပ်အခြေအနေကို ကျုပ် သိရ တယ်။ ဒီအထဲမှာ ထောင်က ထွက်သွားတဲ့ အကျဉ်းသမား အဖြစ်အပျက်နဲ့ သူနဲ့ ဘဲရီမိုးလင်မယား ဆက်သွယ်ကြပုံ အကြောင်းတွေက ဝင်ရှုပ်နေလို့ အမှုဟာ ရှုပ်သထက် ရှုပ်သွားတယ်။ ဒီဟာကလေးက ခင်ဗျား ရှင်းလင်း လိုက်ပုံဟာလည်း အပုံကြီး နေရာကျပေတယ်။

‘ကွင်းပြင်ကြီးထဲက တဲကလေးမှာ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို တွေ့တဲ့အခါမှာ ဒီအမှုအကြောင်းကို ကောင်းကောင်းကြီး သိရှိပြီးပြီ။ နို့ပေမဲ့ ရုံးတင်ပြီး တရားစွဲလောက်အောင် မခိုင်လုံသေးဘူး။ ထိုညက စတေပလ်တန်က ဆာဟင်နရီကို သတ်ဖို့ ကြိုးစားလို့ ကံဆိုးတဲ့ အကျဉ်းသမား သေသွား

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

တောတောင် ဒီလူကို လူသတ်မှုနဲ့စွဲဖို့ မလုံလောက်သေးဘူး။ ဒီတော့ သူ့ကို လက်ပူးလက်ကြပ် ဖမ်းမိရုံမှတစ်ပါး အခြားနည်း မရှိလေတော့ ဆာဟင်နရီ ကို ငါးစာလုပ် ထောင်ပြီး စောင့်ရှောက်မယ့်လူ မရှိလေဟန် သူတစ်ယောက် တည်း လွှတ်ပြီး ဆင်လိုက်ရတယ်။ ကျုပ်တို့ ဆင်တဲ့အတိုင်း အထမြောက်ပြီး၊ ဆာဟင်နရီမှာ လန်ဒန်ထိတ်ရုံ ခံလိုက်ရပြီး ကျုပ်တို့အမှု ပြည့်စုံလို့ စတေပလ် တန်လည်း သူ့သမိုင်းလမ်း သူ ပြေးလေရောပဲ။ ဆာဟင်နရီကို ဒီလောက် ဒုက္ခဖြစ်အောင် လုပ်မိသည့်အတွက်တော့ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် အပြစ်တင်မိ ပါတယ်။ သို့ပေမဲ့ ဟိုသတ္တဝါကြီးဟာက ကျုပ်တို့ ကြက်သေ သေပြီး ဝိုင်သွား လောက်အောင် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ် ဆိုတာကို ကျုပ်တို့ကြိုတင်ပြီး မသိနိုင် ဘူးဗျ။ ပြီးတော့ ဆီးနှင်းတိုက်ကြီးကလည်း သူ့ကို ဂုဏ်ထားသလို ဖြစ်နေပြီး ကျုပ်တို့ရှေ့ကို ပြုန်းခနဲ ရောက်လာလိမ့်မယ် ဆိုတာလည်း ကြိုတင်ပြီး ကျုပ်တို့ မသိနိုင်ပေဘူး။ ဆာဟင်နရီ ဒုက္ခရောက်ရခြင်းဟာလည်း မကြာမီ အတွင်း ပျောက်ပါလိမ့်မယ်လို့ ဒေါက်တာမော်တီမာက ပြောပြီးပါပြီ။ ဒီဒုက္ခ ကလေးတစ်ခု ခံရပြီး ကျုပ်တို့ရည်ရွယ်ချက် ထမြောက်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ခရီးစဉ်ရှည်ရှည်သွားပြီး လည်ပတ်လိုက်ရရင် ကျုပ်တို့မိတ်ဆွေဟာ ဟိုည က တုန်လှုပ်တာရော၊ အချစ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ သူ့စိတ်ထိခိုက်သွားတာရော ပျောက်လောက်စရာ ရှိပါတယ်။ ဟိုမိန်းမကို သူချစ်ခြင်းဟာလည်း တကယ့် သဘောရိုးနဲ့ တကယ်ပဲ စွဲမြဲပေတယ်။ သူ့အဖို့မှာတော့ ဝမ်းနည်းဖို့ အကောင်း ဆုံး အချက်ဟာကတော့ မိန်းမတစ်ယောက်က သူ့ကို အလိမ်ခံရတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပါပဲ။

‘ဒီအမှုမှာ မစွန့်စတေပလ်တန်ဟာ ဘယ်လောက်အထိ အလုပ်လုပ် တယ် ဆိုတာကို ဖော်ပြဖို့ပဲ ကျန်ပါတော့တယ်။ စတေပလ်တန်က သူ့မယား အပေါ်မှာ ဩဇာလွှမ်းမိုးခြင်းဟာ ချစ်လို့ပဲလား၊ ကြောက်လို့ပဲလား သို့မဟုတ် နှစ်လုံး တွဲလို့ပဲလား မပြောနိုင်ဘူး။ ဒီနှစ်ခုဟာ မတူနိုင်တဲ့ ဟာမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။ အရာရောက်တာကဖြင့် လွန်ပေရော။ သူ့အမိန့်အတိုင်း နှမ

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ယောင်ဆောင်ပြီး နေဖို့ကို မိန်းမက သဘောတူတယ်။ သို့သော်လည်း လူသတ်မှုမှာ တွဲပြီးပါဖို့ ကြိုးစားတဲ့ နေရာကျတော့ သူ့ဩဇာ မညောင်း တော့ဘူး။ သူ့လင်ကို အမှုမပတ်စေဘဲ ဆာဟင်နရီကို သူတတ်နိုင်သလောက် သတိပေးခဲ့တယ်။ အကြိမ်ကြိမ်ပဲ သတိပေးပါပေတယ်။ စတေပလ်တန် ကိုယ်တိုင်ကလည်း မနာလိုတဲ့ စိတ်သဘော မကင်းလှဘူးဗျ။ ဆာဟင်နရီက သူ့မယား လူပျိုလှည့်တာကို သူတွေ့ရတဲ့အခါမှာ သူ့စိစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ရတာတောင် ဒေါနဲ့မောနဲ့ သူဝင်မစွက်ဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ ဒီလူဟာက အပေါ်ယံမှာ အေးအေးဆေးဆေး မြင်ပေမယ့် အထဲက စိတ်ဓာတ်က အတော် ခက်ထန်တဲ့လူပဲ။ သူ့မယားနဲ့ ဆာဟင်နရီနဲ့ ရင်းနှီးအောင် သူ့ကိုယ်တိုင်က အားပေးပြီး၊ မဲရီးပစ်ဒိမ်ကို ဆာဟင်နရီ မကြာမကြာလာအောင် လုပ်ပြီး သူလိုချင်တဲ့ အခွင့်မျိုးကို တစ်နေ့နေ့မှာရအောင် စီစဉ်ထားတာကိုးဗျ။ သို့သော် နောက်ဆုံး အရေးကြီးတဲ့ နေ့ကျတော့ သူ့မယားက ရုတ်တရက် သူ့ဩဇာ ကို တော်လှန်လိုက်တာကိုး။ အကျဉ်းသမားသေတဲ့ အကြောင်းကို မိန်းမက ရိပ်မိတဲ့ပြင် ဆာဟင်နရီ ညစာစားလာတဲ့ ညမှာ ခွေးကြီးကို တဲကလေးထဲမှာ ချည်ထားတယ် ဆိုတာလည်း သူ သိတယ်။ သူ ကြံစည်ထားတဲ့ ပြစ်မှု အကြောင်းကို သူ့လင် ပြောပြလေတော့ လင်မယားနှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်ကြ ရော။ ဒီအချိန်မှာ စတေပလ်တန်မှာ သူ့အပြင် ချစ်ကြိုက်တဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက် ရှိသေးတဲ့အဖြစ်ကို ပထမအကြိမ် ထုတ်ပြောလိုက်ရော။ ဒီတော့ သစ္စာရှိရာက ချက်ချင်း သဲသဲမဲမဲ မုန်းသွားတာကို သူ ရိပ်မိပြီး သူ့မယား ဟာ သူ့အဖြစ်အပျက်ကို တခြားလူများကို ပြောတော့မယ်လို့ သူ ရိပ်မိသွား တယ်။ ဒါကြောင့် ဆာဟင်နရီကို သတိမပေးနိုင်အောင် သူ့မယားကို သူ ကြိုးနဲ့ တုပ်ပြီးထားတယ်။ သူ့မျှော်လင့်ချက်ကတော့ ဆာဟင်နရီဟာ သူတို့ ဘိုးဘေး အစဉ်အဆက် ကျိန်စာသင့်ထားတဲ့အတိုင်း ခွေးကြီးကြောင့် သေရ တယ်လို့ တောသူတောင်သားတွေက အယူရှိလိမ့်မယ်။ ဒီအခါမှာ ဖြစ်ပြီးတဲ့ ဟာကို မတတ်နိုင်တော့ပါဘူးလို့ သူ့ မယားကို သူ ချောပြောမယ်။ အဲဒီလို

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ကိုးဗျ။ ကိုင်း ဝက်ဆင်၊ ကျုပ်မှတ်စုတွေကို ပြန်မကြည့်ဘဲနဲ့တော့ ဒီအမှု အကြောင်းကို ဒီထက်စွဲအောင် ကျုပ် မပြောတတ်တော့ဘူး။ အရေးကြီးတဲ့ အချက်ထဲက မရှင်းလင်းဘဲ ချန်ထားခဲ့တာများ ရှိ မထင်ပါဘူးဗျာ’

နပ် ။ ။ ‘ဟိုအဘိုးကြီးကို လုပ်သလို ဆာဟင်နရီကိုတော့ သေ လောက်အောင် ခွေးနဲ့ ခြောက်လှန့်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ သူ့မမျှော်လင့်ပါဘူး ထင်ပါရဲ့’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ခွေးကြီးက ဆိုးလည်း ဆိုးတယ်၊ အစာလည်း ဝအောင် ကျွေးမထားဘူးဗျ။ သူ့ကို မြင်လို့ လန့်ပြီး မသေလို့ရှိတောင် မခုခံနိုင်လောက်အောင်တော့ ငိုငိုသွားဦးမှာပဲ’

နပ် ။ ။ ‘ဒါတော့ မှန်ပါတယ်၊ ခဲရာခဲဆစ်ကလေး တစ်ခုရှိပါ တော့တယ်။ စတေပလ်တန်ဟာ ဒီအမွေကို သူ့ဆက်ခံမယ်ဆိုရင် အမွေစံ မယ့် လူတစ်ယောက်ဟာ ဒီအပြင်နာမည်နှင့် ဒီအနားမှာ ကပ်ပြီး ဘယ်နှယ် ကြောင့် နေရတယ်ဆိုတာကို သူ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရှင်းပြမှာလဲဗျ။ လူများက သူ့ကို မသင်္ကာပြီး မေးလား မြန်းလား မလုပ်ကြပေဘူးလား’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ဒီဟာ တော်တော်ကြီးတဲ့ ခဲရာခဲဆစ်ပါပေပဲ။ ကျုပ်က ဒီပြဿနာကို ရှင်းပြရာမှာ ခင်ဗျား မေးတာ များလွန်းတယ် ထင်တယ်။ အတိတ်နဲ့ ပစ္စုပ္ပန်ကိုတော့ ကျွန်တော် တတ်နိုင်တယ် ထားပါတော့၊ သို့သော် လည်း အနာဂတ်အဖို့မှာ လူတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လိုလုပ်လိမ့်မယ် ဆိုတာ တော့ ဖြေဖို့ရာ ကျပ်တယ်။ သူ့ယောက်ျားက ဒီပြဿနာအကြောင်း ပြောပြ တာကို မစွန့်စတေပလ်တန်က အကြိမ်ကြိမ် ကြားခဲ့ဖူးတယ်။ ဖြစ်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းကတော့ သုံးခုရှိတယ်။ ပထမ နည်းလမ်းကတော့ တောင်အမေရိ က တိုက်ကို သူ သွားပြီး၊ ဗြိတိသျှအရာရှိကြီးများ ရှေ့မှာ သူဟာ မည်သူ မည်ဝါပါလို့ ရှင်းပြပြီး အင်္ဂလန်ကို မလာဘဲနှင့် ဤပစ္စည်းကို သူ ရအောင် လုပ်နိုင်တယ်။ ဒုတိယနည်းလမ်းက လန်ဒန်မှာ အချိန်အနည်းငယ်နေဖို့ လိုတဲ့ အတောအတွင်းမှာ သူ့ကိုယ်သူ ရုပ်ပျက်ထားနိုင်တယ်။ တတိယ

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

နည်းလမ်းက သူလူတစ်ယောက်ယောက်ကို သက်သေခံ စာရွက်စာတမ်း
တွေနှင့်တကွ လွှဲအပ်ပြီး ဒီအမွေကို ယူစေပြီးမှ ဒီအထဲမှ တချို့တစ်ဝက်ကို
သူယူမယ်ဆိုလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ သူ့အကြောင်း ကျုပ်တို့ သိရသလောက်မှာ
ဒီလူဟာ ဒီလောက် အခက်အခဲမျိုးကို လွန်မြောက်ဖို့ နည်းလမ်းရှာနိုင်မယ်
ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ဘာမှ ယုံမှားစရာ မရှိဘူး။ ကိုင်း ဝက်ဆင်၊ ကျုပ်တို့
ပြင်းပြင်းထန်ထန် အလုပ်လုပ်ခဲ့ရတာ ရက်သတ္တပတ် တော်တော်များသွားပြီ၊
ဒါကြောင့်လည်း ပျော်ရွှင်စရာဘက်ကို ကျုပ်တို့ စိတ်လှည့်မှ တော်မယ်
ထင်တယ်။ ကပ္ပအတွက် ရှေ့တန်းက ကျုပ် ယူထားတယ်၊ နာရီတစ်ဝက်
အတွင်းမှာ အသင့်ဖြစ်အောင် ပြင်ထားပြီး လမ်းမှာ ညစာ ဝင်စားသွားကြ
တာပေါ့ဗျာ။

ရွှေဒေါင်း